

Thực Nhân Hoa

Contents

Thực Nhân Hoa	1
1. Chương 1: Mở Đầu	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	12
4. Chương 3	24
5. Chương 4	35
6. Chương 5	48
7. Chương 6	60
8. Chương 7	74
9. Chương 8	83
10. Chương 9	94
11. Chương 10	104
12. Chương 11	114
13. Chương 12	124

Thực Nhân Hoa

Giới thiệu

Edit: Mặc LiThế loại: hiện đại, mỹ công cường thụ, 1×1, HEThiệu Huân đã ngủ thấy được hương vị nguy hiểm từ Bắc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuc-nhan-hoa>

1. Chương 1: Mở Đầu

Lần đầu tiên nhìn thấy Bắc Tề Lạc, Thiệu Huân đã ngủ thấy được hương vị nguy hiểm từ hắn.

Bắc Tề Lạc chỉ đứng lẳng lặng trong một góc của căn phòng khiêu vũ huy hoàng, nhưng với bề ngoài siêu phàm xuất chúng, hắn vẫn trở thành tâm điểm của mọi người.

Người như Bắc Tề Lạc, sinh ra chính là để làm cho người khác thương tâm.

Giai Huệ cùng tham gia vũ hội với anh, ở bên tai anh nói nhẹ như vậy.

Thiệu Huân không nói được lời nào, cúi đầu nhìn em gái mình. Ánh mắt của Giai Huệ vẫn chăm chú vào người đứng ở góc kia, nàng nói tiếp, chẳng những Bắc Tề Lạc tuấn đạt siêu trần, còn thông minh tuyệt đỉnh, gia đình có quyền có thế, tài sản giàu có có thể so với cả một quốc gia, tính cách lại bình tĩnh, thâm trầm.

Hắn hoàn mỹ, làm cho người ta đau lòng.

“Làm sao vậy?” Em gái anh bỗng chú ý đến ánh mắt của anh vẫn nhìn nàng.

Anh thu hồi tầm mắt, nhìn về góc phòng khiêu vũ, nơi vẫn là tâm điểm của mọi người.

Người kia mặc một bộ vest màu đen, kiểu dáng được thiết kế vừa vặn, làm cho dáng người thon dài cân xứng của hắn trở nên rõ ràng, tóc đen như nước sơn, được chải chỉnh tề, vuốt ra sau đầu; gương mặt hoàn mỹ tinh xảo cho dù có lộ ra một chút phiền chán, vẫn đẹp đến mức làm cho người ta sợ hãi, hắn dùng bàn tay sạch sẽ trắng trẻo, cầm lấy chiếc chân dài của ly rượu, khẽ lắc lư một chút làm rượu đỏ sóng sánh...

Hắn rất nguy hiểm. Thiệu Huân nói, tốt nhất không cần tiếp cận hắn.

Gì cơ? Thiệu Giai Huệ nhìn anh.

Dời đi ánh mắt, Thiệu Huân cúi đầu thì thào, hắn rất nguy hiểm, rất nguy hiểm, giống như...

Giống như?

Bất chợt, Thiệu Huân nhớ tới một loại thực vật, có sắc đẹp tuyệt điểm đoạt hồn phách của con người.

Giống như, thực nhân hoa.

2. Chương 1-2

Sẽ không có cơ hội tiếp cận hắn, dù sao, bọn họ cũng không có khả năng có thể cùng xuất hiện.

Ngày ấy, câu chuyện giữa anh và em gái Giai Huệ về hắn chấm dứt bằng câu nói hơi chua sót này, và không bao giờ được nhắc lại nữa.

Để có đủ tư cách tham gia vũ hội này, Thiệu Huân đã phải lòng lách đủ đường. Chứ một nhân vật nhỏ bé không chút tiếng tăm như anh, vốn không thể xuất hiện trong một vũ hội tụ tập những nhân vật thượng lưu của xã hội như vậy được.

Cần phải mang theo bạn nhảy mới được tham gia vũ hội. Anh không có bạn gái, vì vậy liền đem em gái Giai Huệ đi cùng làm bạn nhảy. Thiệu Huân hao hết tâm tư để có thể tham gia vào vũ hội này, mục đích chính là muốn tìm cho cái nhà xưởng nhỏ sắp đóng cửa của anh một cơ hội để hồi sinh.

Những người tham gia vũ hội, đều là những người hô mưa gọi gió trong giới thương nhân. Nếu anh may mắn mời chào được người có hứng thú với nhà xưởng của mình, đầu tư nguồn tài chính khuyết thiếu, nhà xưởng của anh liền có thể hồi sinh.

Nhưng ý tưởng thì đơn giản như vậy, trên thực tế lại khó khăn vô cùng. Khi anh thật vất vả đưa bản giới thiệu giao cho những người anh cho rằng sẽ giúp anh, thì họ đều từ chối một cách khách sáo, và sau đó lễ phép đưa bản giới thiệu trả lại cho anh.

Cho đến tận khi toàn bộ hy vọng đều đã không còn, Thiệu Huân chỉ có thể cười khổ một tiếng. Đây cũng không phải lần đầu tiên anh nếm trải cảm giác thất vọng. Từ ngày mà cha anh mất, anh tiếp quản nhà xưởng cho đến bây giờ, thất bại cùng với thất vọng, cũng đã trở nên quá quen thuộc.

Ngày đó, đầy cõi lòng hy vọng mà đến, lại ra về trong mất mát, em gái anh vẫn làm bạn bên người anh, không thể không đau lòng.

Vì không muốn làm cho em gái phải lo lắng, anh miễn cưỡng cười vui, quay lại an ủi nàng. Anh nói, cùng lắm thì đóng cửa thôi, đau khổ chống đỡ nhiều năm như vậy, anh thực sự có điểm mệt mỏi.

Thiệu Giai Huệ không những không an tâm, ngược lại lại nhìn anh với khuôn mặt đau thương.

Từ trong mắt của nàng, anh nhìn thấy được hối tiếc cùng áy náy.

Cha anh vì bệnh nặng mà qua đời, khi mới mười bảy tuổi anh đã phải chống đỡ trách nhiệm chăm lo cho cả gia đình, anh đã phải bỏ học, tiếp nhận gia nghiệp mà cha anh để lại. Một nhà xưởng nhỏ, lợi nhuận thu được vốn không cao, nhưng để có thể có đủ tiền cho em gái đi học, anh đã nghĩ đủ mọi biện pháp chống đỡ

mười lăm năm. Ba năm trước, em gái anh đã tốt nghiệp đại học, tìm được công việc ổn định, anh tuy rằng đã có thể thở phào nhẹ nhõm, nhưng dù sao cũng đã bỏ ra nhiều công sức vào nhà xưởng này như vậy, anh không muốn buông tay nhẹ nhàng.

Sau khi tốt nghiệp đại học, em gái anh tỏ ý muốn vào nhà xưởng giúp đỡ anh, nhưng anh cự tuyệt, anh không nghĩ làm cho em gái cũng phải thừa nhận gánh nặng. Hơn nữa, để em gái anh vào làm ở một nhà xưởng sắp phải đóng cửa như thế này, thực sự làm lãng phí thời gian thanh xuân của nàng. Anh đã muốn bỏ qua quãng thời gian thanh xuân quý giá nhất của cuộc đời mình trong bận rộn và thất vọng, anh không muốn làm cho người em gái duy nhất của anh cũng bị như vậy. Việc kiên trì yêu cầu em gái anh đi làm công việc lý tưởng đối với nàng là đúng, hiện tại, mỗi ngày nàng đều sống được thoải mái, mặc dù có đôi khi vì không giúp được anh mà cảm thấy áy náy.

Từ vũ hội hôm ấy, đã một tuần trôi qua. Trong bảy ngày này, tình hình nhà xưởng đúng như anh đã dự đoán, ngân hàng thúc giục trả nợ, đến gần cuối tháng, biết lợi nhuận nhà xưởng ngày càng giảm, công nhân đều đưa đơn từ chức không nhận lương....

Đến đường cùng, anh chỉ còn biện pháp duy nhất, đó là bán máy móc cùng với khu đất không tính nhỏ của nhà xưởng đi.

Hiện tại, anh đang ngồi trong cái văn phòng nóng như lò lửa của mình, thời gian từng giây từng giây trôi qua, gạt tàn đã tràn đầy tàn thuốc, trên tay anh còn có một điếu thuốc hút dở.

Khói thuốc lơ lửng, làm mờ lung tầm mắt, anh ngơ ngác nhìn về phía trước, anh không biết bộ dáng của anh lúc này tràn đầy trầm tư. Anh đang không ngừng suy nghĩ, về rất nhiều việc, nhớ đến người mẹ mà anh không còn nhớ mặt, đã bỏ theo tình nhân khi anh mới bảy tuổi; nghĩ đến người cha đã thừa nhận nỗi thống khổ bị phản bội, vì nuôi lớn anh và em gái mà đi khắp nơi vay nợ để mở xưởng dệt này, khổ sở chống đỡ gia đình, cho đến tận khi ông bị bệnh; nghĩ đến năm anh mười bảy tuổi, phụ thân lúc gần mất vẫn còn cầm tay anh, vừa khóc vừa từng chữ từng chữ nói với anh, Giai Huệ cùng với nhà xưởng, giao cho con, tiểu Huân....

Rốt cuộc ngồi không được nữa, anh dập tắt thuốc lá, từ trên ghế đứng lên, mở ra cửa ban công, bên ngoài là phân xưởng sản xuất. Lúc này đã là hơn mười hai giờ đêm, phân xưởng cũ kỹ đã không còn một bóng người. Anh đi vào bên trong, bật hết đèn lên, chậm rãi xem lại tất cả những chiếc máy móc ở đây, cuối cùng anh dừng lại ở một cái máy cũ kỹ đến mức đã sớm bị xã hội đào thải, thật nhẹ nhàng thật cẩn thận mà vuốt ve nó.

Cái máy này có từ lúc cha anh còn sống, trải qua nhiều năm như vậy mặc dù phải sửa lại rất nhiều lần, nhưng nó vẫn còn phát huy được công dụng của mình. Quay đầu nhìn khắp nhà xưởng, tuy không tính là rộng rãi nhưng lại chỉnh tề sáng sủa này, trong ngực anh nổi lên một trận toan sắp.

Mười mấy năm, đối với nơi này, anh đã có rất nhiều tình cảm cùng kỉ niệm. Nghĩ đến việc sẽ phải bán tất cả những máy móc ở đây đi, bất giác, một giọt lệ chảy ra khỏi mắt, chảy dài trên khuôn mặt anh...

Rốt cuộc cũng không đứng được nữa, anh ngồi xuống che mặt, nhưng nước mắt vẫn chảy qua bàn tay, từng giọt từng giọt, im lặng rơi xuống mặt đất...

#2

Khi Thiệu Huân đi ra từ nhà xưởng đã là hơn hai giờ sáng. Anh vốn có một phương tiện giao thông duy nhất, đó là một chiếc xe tải nhỏ để vận chuyển hàng hoá, nhưng mới không lâu do thiếu tiền nên anh cũng đã phải bán nó đi. Vào thời gian này ra đường chỉ có thể gọi xe taxi, nhưng Thiệu Huân không muốn tốn tiền, vì vậy anh quyết định đi bộ. May mà nhà anh cách nhà xưởng cũng không quá xa, đi bộ, có lẽ khoảng bốn mươi phút là đến...

Đi bộ vận động một chút cũng tốt! Đúng vậy, đi bộ ban đêm, không những yên tĩnh mà không khí còn rất sáng khoái nữa!

Thiệu Huân thực sự là người có thể tìm thấy niềm vui trong nỗi khổ, tuy rằng đây cũng chỉ là do hoàn cảnh bất buộc, nếu không anh sẽ bị sự bi ai đau khổ nhấn chìm.

Vốn anh không định về nhà, nhưng lúc mười một giờ, em gái anh đã gọi điện bắt anh kiểu gì cũng phải về, vì không thể lay chuyển được ý muốn của nàng nên cho dù đã rất muộn, anh cũng vẫn phải trở về.

Đi bộ trên con đường rộng mở yên tĩnh, không có một bóng người, đèn đường hân ám, làm cho những góc khuất trở nên quỷ dị, nhưng Thiệu Huân thực sự không có tâm chí đi chú ý những điểm này. Đột một điều thuốc ngậm ở miệng, anh chậm rãi, thong thả bước về nhà.

Không biết đã đi bao lâu, cho đến khi cảm thấy có gì đó khác thường, thì anh cũng đã đi chệch đường về nhà đi nhầm vào hướng hoàn toàn ngược lại. Sững sốt một chút, anh xoay người đang định đi về đường cũ, thì phía sau truyền đến tiếng phanh gấp. Khi kinh ngạc quay người lại muốn biết đã xảy ra chuyện gì, anh nhìn thấy một chiếc ô tô đang lao về phía anh...

Nhìn thấy chiếc xe đang lao nhanh về phía mình, trong khoảnh khắc ấy, anh thực sự nghĩ rằng mình sẽ chết. Mà đúng lúc nguy cấp nhất, chiếc xe kia bỗng dừng phanh gấp lại.

Ngoài miệng vẫn còn ngậm thuốc lá, chiếc áo vest vắt trên cánh tay rơi xuống đất, Thiệu Huân đầy một đầu mồ hôi lạnh nhìn đầu xe chỉ cách mình có mấy cm, biết được mình đã tránh được một kiếp.

Chưa kịp ngăn người bao lâu, cửa xe bỗng dừng mở rộng, một người từ bên trong rơi ra.

Thiệu Huân kinh ngạc, nghĩ đến người này gặp chuyện liền chạy đến nâng y dậy, nhìn đến khuôn mặt trước mắt, anh lại ngây người.

Vẫn nghĩ rằng, tại vũ hội hôm nào, có thể tận mắt nhìn thấy Bắc Tề Lạc gần như vậy, là lần duy nhất trong cuộc đời anh. Dù sao, bọn họ là người sống ở hai thế giới khác nhau, giống như hai đường thẳng song song, vĩnh viễn cũng không có khả năng chạm mặt.

Nhưng mà lần này, khoảng cách chẳng những so với lần trước ở xa ngắm nhìn hần càng gần, hơn nữa, hần hiện tại không còn cảm giác cao ngạo lãnh ngạo khó tiếp cận giống ngày ấy ở vũ hội nữa.

Có lẽ nguyên nhân chủ yếu, là do hiện tại hần đang ngắt đi đi.

Thiệu Huân thử đánh thức hần, diều vài lần hần đều không tỉnh, đành nâng hần dậy định đưa đến bệnh viện, đúng lúc này, anh ngửi thấy mùi rượu nồng nặc khó thở từ trên người hần tỏa ra. Chẳng lẽ hần tiếp khách uống quá nhiều??

Dù sao cũng coi như là một người làm ăn, Thiệu Huân thực sự hiểu, vì đôi khi muốn thiết lập quan hệ mà không thể không mời khách hàng đi nhậu nhẹt, hơn nữa uống đến say cũng là chuyện bình thường, chính bản thân anh cũng từng như vậy.

Nhưng mà đã say rượu như vậy rồi mà còn lái xe, điểm này thì Thiệu Huân chịu.

Chính anh mới vừa nãy cũng suýt chút nữa thì bị người say rượu lái xe đâm chúng a.... Nhưng mà một người giống như thiên chi kiều tử đứng ở trên tận mây xanh như Bắc Tề Lạc, chẳng lẽ cũng vì việc làm ăn mà phải mời khách uống rượu sao?

Người mà anh vất vả mãi mới nâng được dậy bỗng trở nên nhẹ nhàng, anh vừa cúi đầu xuống nhìn, liền chống lại một đôi mắt ngăm đen thâm thúy.

“Người là ai?”

Người này không biết khi nào thì mở mắt, đẩy anh ra, dùng ngữ khí lạnh như băng hỏi.

“Tôi...” Vừa định trả lời, thì cái người tưởng rằng đã thanh tỉnh, lại đột ngột ngồi xổm xuống nôn ọe.

“Người không sao chứ?” Thiệu Huân lo lắng hỏi han, lại bị cự tuyệt.

“Cút đi, đừng tới gần ta, ghê tởm!”

Người kia cũng không ngẩng đầu, dùng giọng điệu không tốt nói ra những lời làm cho người ta tức giận, làm Thiệu Huân nghe được, nhất thời lửa giận bùng lên.

Ai thêm quan tâm người!

Anh tức giận, mắng thăm một tiếng, đi đến nhặt chiếc vest lên, xoay người rời đi... nhưng, chân của anh chính là nhấc lên, mà không hạ xuống được. Anh nghe đến âm thanh khác thường ở phía sau truyền đến.

Bất đắc dĩ thăm thở dài một tiếng, Thiệu Huân vẫn không kiềm chế được thiện tâm, quay người lại, thấy được người kia đã ngừng nôn mửa, nhưng lại ngã xuống đất.

Chẳng lẽ hắn bị ngộ độc còn??

Nghĩ như vậy, Thiệu Huân đi nhanh đến bên cạnh Bắc Tề Lạc, xác định rõ ràng hắn là do thân thể quá yếu mà ngất đi, mới thở dài một hơi. Anh đỡ Bắc Tề Lạc vào trong chiếc xe thể thao đắt tiền của hắn, giúp hắn nằm ở ghế sau.

Không biết địa chỉ nhà hắn, lại không tìm được cách liên lạc với người nhà của hắn. Thiệu Huân định giúp hắn khoá cửa xe rồi rời đi, nhưng anh bỗng dừng nhớ tới trong khoảng thời gian này rộ lên nạn trộm xe ô tô. Nhìn chiếc xe thể thao đắt tiền mà liếc mắt một cái có thể nhìn ra giá trị vài triệu nhân dân tệ này, lại nhìn người đang say bất tỉnh nhân sự kia, Thiệu Huân lại thở dài.

Anh không phải là người rất tốt, nhưng mà, anh rất dễ mềm lòng...

Ai.....

Sau khi đem xe chạy đến một vị trí thích hợp, Thiệu Huân định ngồi ở ghế trước chờ hắn tỉnh dậy rồi sẽ rời đi. Nhưng khi nhìn thấy hắn nằm ngủ thực sự không thoả mái, suy nghĩ một chút, anh quyết định cũng ngồi vào ghế sau, nâng đầu Bắc Tề Lạc gối lên đùi mình, sau đó đem áo vest của mình khoác lên người hắn.

Cứ như vậy, ngồi không lâu, cảm thấy rất buồn chán, anh liền châm một điếu thuốc, mở cửa kính xe ra để khói thuốc có thể bay đi, không ảnh hưởng đến người đang ngủ. Anh cứ như vậy, vừa hút thuốc vừa chờ, không biết khi nào thì, anh cũng ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, Thiệu Huân đột nhiên tỉnh lại, một tay xoa cằm cổ đã mỏi nhừ do tựa vào cửa ngủ, một tay mở cửa xe, nhìn bầu trời đã chuyển sang xám trắng, sau đó cúi đầu nhìn xem người kia, vẫn như cũ mê man ngủ. Thiệu Huân thật cẩn thận đặt đầu hắn xuống ghế, sau đó đi động hai chân. Lúc này anh mới phát hiện ra hai chân anh đã tê rần, không thể cử động được.

Đoán rằng Bắc Tề Lạc không lâu sau sẽ tỉnh lại, hơn nữa nhìn trên đường đã bắt đầu có người đi lại, Thiệu Huân mới xuống xe, đóng cửa cẩn thận, rồi sau đó xoa hai chân tê nhức, chậm rãi lê từng bước chân cứng ngắc rời đi.

Cho đến khi về đến nhà, Thiệu Huân mới nhận ra rằng anh đã quên cầm cái áo vest đắp cho Bắc Tề Lạc về. Đó là bộ vest duy nhất của anh, nghĩ đến việc Bắc Tề Lạc khi tỉnh dậy sẽ đem nó vất đi, Thiệu Huân rất là đau lòng, nhưng cũng chỉ có thể tự trách bản thân không chú ý mà thôi.

Sau đó không lâu, vì không thể không bán nhà xưởng mà buồn sầu cùng bất đắc dĩ, Thiệu Huân đã tạm quên chuyện này, kể cả chiếc áo vest kia của anh.

#3

Một tháng sau khi nhà xưởng bị bán đi, Thiệu Huân từ một người bận rộn đã trở thành một người rảnh rỗi, mỗi ngày ở nhà không có việc gì để làm.

Đây thực sự là một chuyện bất đắc dĩ, Thiệu Huân cũng không muốn như vậy, nhưng đối với người như anh, ở độ tuổi này lại không có bằng cấp gì, ở trong khoảng thời gian ngắn thực sự không thể tìm thấy được công việc thích hợp. Hơn nữa muội muội Giai Huệ cũng bắt anh phải nghỉ ngơi trước một thời gian mới cho anh đi tìm việc, vì vậy anh cũng chỉ có thể nhận mệnh.

Tuy biết rằng do em gái anh thương anh, nhưng bất một đại nam nhân như anh mỗi ngày ở nhà bạch ăn bạch uống, nghĩ như thế nào cũng không được tự nhiên.

Số tiền bán nhà xưởng máy móc, một phần trả cho ngân hàng, một phần thanh toán tiền lương cho công nhân, cuối cùng vẫn còn thừa ra một chút. Số tiền thừa không đủ lớn để anh có thể mở một cửa hàng nhỏ buôn bán, hơn nữa dù sao anh cũng không có định dùng số tiền đó, nên anh gửi tiết kiệm, để sau này cho em gái làm của hồi môn, đây cũng là điều cuối cùng mà một người anh như anh có thể làm cho em gái.

Ở nhà rảnh rỗi một tháng đã là cực hạn của anh, vì không thể quen được với sự nhàn rỗi này, anh bắt đầu chú ý đến những quảng cáo, thông báo tuyển dụng nhân viên trên tivi và báo chí.

Thiệu Giai Huệ buổi chiều đi làm về, nhìn thấy vậy, liền thu hết tất cả báo chí cất đi, còn lời lẽ chính nghĩa nói với anh: “Anh, nhà chúng ta đã không còn thiếu tiền nữa rồi, hiện tại, có công việc hay không đối với anh cơ bản không quan trọng, mà việc quan trọng nhất bây giờ là tìm chị dâu cho em!”.

Thiệu Huân nghe xong, không khỏi bật cười: “Giai Huệ, nếu anh không có một công việc ổn định thì làm gì có ai thích anh được a.”

“Đương nhiên là có!” Thiệu Giai Huệ trả lời khẳng định.

“Cái gì?” Thiệu Huân ngây người.

Thiệu Giai Huệ hưng phấn nói với anh: “Anh, em đã giúp anh tìm được bạn gái rồi nhé!”

Sau đó, nghe Giai Huệ kể, Thiệu Huân mới biết được bạn gái mà muội muội nói đến là người nào.

Nàng là đồng nghiệp của em gái anh, so với anh nhỏ hơn bốn tuổi, so với Giai Huệ thì lớn hơn năm tuổi, ở công ty, nàng là tiền bối của Giai Huệ, có kinh nghiệm làm việc lâu dài và thường xuyên giúp đỡ Giai Huệ. Tất cả những điều mà anh biết về nàng đều là do em gái kể lại.

“Thỉnh thoảng em lại kể cho chị ấy nghe về người anh trai vĩ đại của mình, dần dần, không ngờ chị ấy lại có hứng thú rất lớn với anh. Chị ấy nói, trong thời đại ngày nay, một người có thể hy sinh hết thảy vì người khác như anh đã thực sự hiếm thấy, có thể gả cho người như vậy nhất định sẽ thực hạnh phúc!”.

“Anh, anh biết không, Úc tỷ chẳng những lớn lên xinh đẹp, còn rất tài giỏi, mới hai tám tuổi mà chị ấy đã là một trưởng ngành của công ty. Người theo đuổi chị ấy thậm chí có thể xếp đầy đường Hoa Đông!”

Nghe muội muội kích động, Thiệu Huân chỉ cười.

Thấy anh như vậy, muội muội rất bất mãn: “Anh, có phải anh không tin em không?”

Dừng một chút, anh mới nhẹ nhàng nói: “Một người phụ nữ tài giỏi như vậy, người đàn ông như anh thực sự không xứng với cô ấy.”

“Anh, anh sai rồi.” Thiệu Giai đi vào bên cạnh, lấy ngón tay chọc chọc cái đầu bảo thủ của anh. “Muốn xem hai người có xứng với nhau không, không phải xem ở diện mạo, thân phận địa vị, mà là xem ở tình cảm.”

“Hai người có tình cảm ngang nhau, thì mới thực sự là xứng đôi.”

Thiệu Huân lẳng lặng nhìn muội muội, thật lâu cũng không nói gì.

“Anh, anh làm sao vậy?” Thiệu Giai Huệ khó hiểu nhìn anh.

Thiệu Huân lộ cười thật tươi: “Anh thực sự chưa bao giờ nghĩ đến, tiểu cô nương luôn đi theo anh, bắt anh kể truyện xưa mới chịu ngủ, bây giờ lại có thể nói lên những lời triết lý như vậy.”

“Anh!!”

“Ha ha!” Thiệu Huân cười lớn, để mặc cho phần quyền của muội muội, từng cái từng cái đánh vào người anh.

Dưới yêu cầu vô cùng mạnh mẽ của em gái, Thiệu Huân không thể cự tuyệt. Ba ngày sau, Thiệu Huân ăn mặc cẩn thận, đi đến cuộc hẹn do em gái anh đã sắp xếp cho anh.

Cho đến khi người phụ nữ vẫn được muội muội tán dương kia xuất hiện trước mặt của anh, anh mới biết rằng lời nói của muội muội anh là hoàn toàn chính xác. Nàng quả thực rất tài giỏi, thậm chí làm cho anh cảm thấy mình thật kém cỏi.

Hai người bọn họ lúc đầu do vẫn còn xấu hổ, nên nói chuyện với nhau hoàn toàn không được tự nhiên.

Không khí có chút nặng nề, anh vẫn cúi đầu, người phụ nữ tạo nhã ngồi đối diện lẳng lặng nhìn anh, rồi đột nhiên nói:

“Thiệu tiên sinh, anh có biết người mà tôi sùng kính nhất là ai không?”

“A?” Thiệu Huân giật mình, ngẩng đầu nhìn nàng.

Nàng mỉm cười, nói: “Là một người thợ xây, tôi thậm chí còn không biết tên của anh ấy.”

“Cái gì?” Thiệu Huân lần đầu tiên nghe thấy có người lại sùng kính một tiểu nhân vật như vậy, thực sự rất ngạc nhiên.

Kế tiếp, nàng tiếp tục nói: “Chuyện xảy ra vào năm tôi sáu tuổi, tôi bị đứa trẻ hàng xóm lừa đến một toà nhà lớn đang bị dỡ bỏ, sau đó, do không cẩn thận mà tôi bị rơi xuống một cái hố, làm như thế nào cũng không thể ra được. Lúc ấy, tôi sợ hãi nên khóc mãi không thôi. Mãi cho đến khi có một người thợ xây xuất hiện, cứu tôi ra khỏi cái hố, và đưa tôi về đến tận nhà. Tuy rằng lúc ấy, cũng không xảy ra sự kiện gì đặc biệt cảm động, nhưng tôi vẫn nhớ rất rõ nụ cười tươi tắn giản dị của người thợ xây kia. Tôi khóc không ngừng, và anh ấy thì an ủi tôi một cách ngọt ngào, đôi bàn tay lớn đầy vết chai ấy thật cẩn thận lau nước mắt cho tôi. Lúc đưa tôi về đến nhà, anh ấy còn nói một câu, đã về đến nhà rồi, đừng khóc nữa nhé.”

“Anh ấy sau khi đưa tôi về đến nhà, ngay cả một hớp nước cũng chưa uống đã bỏ đi. Khi anh ấy rời đi, tôi vẫn nhìn mãi bóng dáng của anh, lưng của anh ấy hơi gù, vóc dáng cũng không cao, nhưng có thể là bởi vì lúc ấy tôi còn rất nhỏ, tôi chỉ cảm thấy anh ấy thật cao lớn, đến mức làm cho người ta an tâm... từ khi đó, anh ấy đã trở thành người mà tôi không thể quên, thậm chí tôi còn sùng kính anh ấy....”

Sau khi nói xong, nàng có chút ngượng ngùng, cười cười: “Có phải là rất kì quái không? Tôi lại có thể đi sùng kính một người có thân phận nhỏ bé như vậy, nhưng thật sự, nụ cười chân thành tươi tắn của anh ấy đã làm cho tôi cảm động.”

Thiệu Huân cười lắc đầu: “Không, hoàn toàn không kỳ quái chút nào. Nếu là tôi, tôi cũng sẽ sùng kính người như vậy, người vô tư chân thành giống như anh ấy thực sự là rất hiếm thấy.”

“Tôi cũng đã nghĩ như vậy!” Nàng nhìn anh, cười giống như có khác thâm ý.

Bị một người phụ nữ giỏi giang như vậy nhìn, mặt Thiệu Huân không tự giác đỏ lên.

“Đúng rồi, Thiệu tiên sinh, tôi nghe Giai Huệ nói qua, có phải người mà anh kính trọng, sùng bái nhất, chính là phụ thân của anh không?”

“Đúng vậy.” Anh gật đầu.

“Có thể kể cho tôi về phụ thân của anh sao?” Nàng cười rất chân thành.

Nhìn nàng, anh không khỏi mỉm cười, cảm giác cũng đã thả lỏng rất nhiều. “Đương nhiên là có thể.”

Giai Huệ nói đúng, Úc Ngôn thực sự là một người phụ nữ tốt.

Nhìn người phụ nữ tao nhã, động lòng người trước mắt, Thiệu Huân cảm thán từ tận đáy lòng.

#4

Bề ngoài của Thiệu Huân, tuy rằng không phải rất đẹp rất xuất sắc, nhưng lại thực sự hấp dẫn.

Theo như lời của Úc Ngôn, thì ở bên cạnh anh, người ta cảm thấy rất an tâm, rất thoải mái.

Đối với thất bại của Thiệu Huân trong việc buôn bán, Úc Ngôn nói đó là do công việc kia không thích hợp với anh mà thôi, nếu như là một công việc khác, anh chắc chắn có thể thành công. Về mặt bằng cấp, nàng hoàn toàn không coi trọng, vì bằng cấp có cao đến đâu mà hoàn toàn không thể sử dụng, thì cũng chỉ là lãng phí. Nếu như thế, không bằng tìm một công việc thực thích hợp với mình đi làm, hoặc là đầu tư cho việc học một thứ mà mình yêu thích, để cho cuộc sống vừa vui vẻ vừa thoải mái còn tốt hơn.

Nói chuyện với Úc Ngôn làm cho Thiệu Huân cảm thấy thực thoải mái, thậm chí không biết từ lúc nào, tâm trạng khẩn trương xấu hổ lúc đầu cũng đã bay mất.

Sau khi về nhà, Thiệu Huân nói cho em gái anh biết, anh đã hẹn với Úc Ngôn vào cuối tuần sau. Thiệu Giai Huệ nghe được, hưng phấn đến nhảy cẫng lên.

“Anh, em nói đúng đi. Úc tỷ là một người phụ nữ tốt, chị ấy thật sự rất tuyệt đúng không?”

“Ừ.” Anh gật đầu với muội muội, trong lòng, Thiệu Huân thực sự mong muốn người phụ nữ tốt như nàng có thể có được một tương lai hoàn mỹ.

Thiệu Huân đi gặp Úc Ngôn lần thứ hai trong tâm trạng có chút chờ mong. Úc Ngôn vẫn là Úc Ngôn, nhưng lần thứ hai gặp mặt này, trong lòng Thiệu Huân lại cảm thấy khác thường.

Lần gặp mặt này, biết được Thiệu Huân đang tìm việc, Úc Ngôn đã giới thiệu cho anh một công việc. “Gần đây, có một công việc đang được rất nhiều người thử sức, chính là quản gia truyền thống theo phương thức Anh quốc. Công việc cụ thể, chính là phục vụ cho những nhà giàu có quyền quý, tuy rằng hơi vất vả, nhưng tiền lương rất cao, công tác ổn định, lại không hạn chế về tuổi tác. Tôi nghĩ anh Thiệu có thể thử một chút, tính cách và khí chất của anh, thực sự thích hợp cho công việc này.”

Đối với công việc này, Thiệu Huân cũng có chút mơ hồ. “Tôi thực sự có thể sao?”

Úc Ngôn cười nhẹ “Không thử thì làm sao mà biết có được hay không được? Công việc này, không phải ai cũng làm được, phải trải qua một thời gian dài học tập, huấn luyện, bình thường kéo dài từ nửa năm đến hơn một năm, sau đó lại kiểm tra tổng hợp tất cả những kỹ năng tiêu chuẩn đã học, nếu đủ tư cách, sẽ được giới thiệu cho những vị trí công tác phù hợp.”

“Có vẻ rất khó khăn...”

“Còn phải xem anh có đủ quyết tâm và hứng thú không.”

Thiệu Huân cúi đầu nghĩ nghĩ, sau đó nói với nàng: “Phải đi tham gia huấn luyện ở đâu?”

Có thể có chút quan tâm đến công việc xa lạ này, nguyên nhân chủ yếu là do Úc Ngôn nói nó hợp với anh. Trực giác anh tin tưởng nàng – một người phụ nữ có trí tuệ, hơn nữa, công việc này lại không có giới hạn về tuổi tác, ổn định, tiền lương cao. Anh không sợ vất vả, đoạn thời gian quản lý nhà xưởng cũ kia, hầu như loại khổ sở nào anh cũng đều đã nếm quá.

Úc Ngôn biết quyết định của anh nên đã giúp anh liên hệ, tìm thông tin. Úc Ngôn quen biết thực sự rộng, không đến một tuần, Thiệu Huân liền nhận được giấy báo tham gia khoá học huấn luyện quản gia theo phương thức Anh quốc.

Khi Thiệu Huân cùng với Úc Ngôn đi thăm nơi huấn luyện, anh không khỏi thán phục sự bí mật và nghiêm cẩn của nơi này. Sau khi ký vào giấy cam kết, Thiệu Huân chính thức tham gia khoá huấn luyện quản gia kiểu Anh quốc với thời gian nửa năm.

#5

Bốn tháng sau ngày nhập học, ban đêm, Thiệu Huân kéo tấm thân mỏi mệt, chậm rãi đi lên cầu thang, dùng chìa khoá mở cửa, thấy trong nhà tối om. Sau khi xác định rằng muội muội đã ngủ say, anh nhẹ nhàng đi về phòng mình.

Người mỏi mệt đổ mạnh lên giường, anh nhắm mắt nằm một lúc, sau đó mới thò tay vào túi áo tìm di động. Nhìn thời gian, anh cảm thấy có chút do dự.

Ngay tại lúc anh còn đang suy nghĩ, thì điện thoại của anh rung lên. Nhìn thấy tên người gọi hiển thị ở màn hình, anh vội vàng nghe máy: “Tiểu Ngôn?”

“A, anh rốt cuộc cũng đã trở lại.” Đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm nhu hoà.

“Anh vừa mới về đến nhà.” Thiệu Huân nhẹ giọng trả lời, biểu tình trên khuôn mặt cũng trở nên mềm mại.

“Vì sao lại không gọi điện thoại cho em?” Úc Ngôn nói có chút oán giận.

“Đã hơn mười hai giờ rồi, anh sợ quấy rầy em nghỉ ngơi.”

“Anh không gọi cho em mới là quấy rầy em nghỉ ấy. Vì em vẫn luôn chờ điện thoại của anh mà.”

“Thực xin lỗi.”

“Chỉ cần sau này mỗi lần về nhà anh đều gọi điện thoại cho em là được rồi. Em sẽ tha thứ cho anh.”

Nghe thanh âm làm nũng mềm mại của Úc Ngôn, miệng Thiệu Huân cười càng rộng: “Tiểu nhân nhất định tuân mệnh!”

“Anh này..!” điện thoại truyền đến tiếng cười của Úc Ngôn, tiếp theo nàng lại hỏi: “Huấn luyện có vất vả không anh?”

“Nếu so với hồi còn quản lý nhà xưởng thì thoải mái hơn. Đúng rồi, tiểu Ngôn, anh nói cho em biết một tin tức tốt này. Bởi vì biểu hiện của anh vô cùng xuất sắc, mà trường học huấn luyện có khả năng sẽ cho anh tốt nghiệp trước nhé!”

“Thật áh? Thật tốt quá! Em biết là anh nhất định làm được mà!”

“... Tiểu Ngôn, cảm ơn em vẫn duy trì và giúp đỡ anh.” Thiệu Huân cảm kích nói.

“Đây là tất nhiên, giúp cho anh, cũng là giúp cho em mà.” Lời nói đầy hàm nghĩa của Úc Ngôn làm cho Thiệu Huân cười toe toét.

Tuy rằng chưa nói rõ ra ngoài miệng, nhưng hai người vô cùng hoà hợp với nhau, đều đã có ý định chung thân với đối phương.

“Tiểu Ngôn, ngày mai là ngày nghỉ, em rảnh rồi sao? Chúng ta đi hẹn hò đi.”

“Được!”

Nghe được trong giọng đối phương tâm tình chờ mong, Thiệu Huân cảm thấy mỹ mãn nở nụ cười.

Thượng đế đóng một cánh cửa, rồi sẽ lại mở ra một cánh cửa khác cho người.

Đem nhà xưởng bán đi quả thực làm anh rất đau lòng, nhưng bây giờ, anh lại thấy được tràn đầy ánh sáng hy vọng từ một cánh cửa khác. Anh cảm thấy vô cùng cảm kích, quý trọng, không nghĩ, cũng không muốn bỏ qua, để rồi sau đó mất đi.

Ngày hôm sau, Thiệu Huân hẹn với Úc Ngôn ở một cái công viên. Hiện tại là mùa thu, mùa của hoa cúc, khi đi đến công viên có thể thường thức đủ loại màu sắc hình dạng hoa cúc.

Mặc dù sở thích của anh với Úc Ngôn có nhiều điểm khác biệt, song cả hai người lại đều là người yêu hoa. Chỉ cần một điểm sở thích chung này cũng làm cho hai người nói chuyện có rất nhiều vấn đề cùng quan tâm.

Buổi sáng, tám giờ, bọn họ gặp nhau ở cửa, rồi sau đó liền cùng nhau đi vào công viên này.

Hôm nay vừa đúng dịp cuối tuần, người đến công viên ngắm hoa so với ngày thường nhiều hơn, tuy rằng rất khó để tìm được một địa điểm yên tĩnh, nhưng nhìn ngắm những bông hoa cũng đã làm cho bọn họ cảm thấy thoải mái.

“Hoa cúc không những nhiều loại, mà mỗi loại lại là một kiểu dáng màu sắc khác nhau a.”

Xem hoa nhiều cũng mệt, bọn họ tìm một bãi cỏ ngồi xuống nghỉ ngơi. Cả một ngày nhìn ngắm hoa cúc, Úc Ngôn cảm thán.

“Hoa cúc không chỉ nở vài mùa thu, mà còn có cả xuân cúc, hạ cúc, đông cúc, các họa sĩ vẫn rất thích vẽ hoa cúc, thanh nhā ẩn dật, hơn nữa trong thơ ca cũng không hề thiếu.” Thiệu Huân bổ sung.

Nghe được lời này, Úc Ngôn quay đầu nhìn anh cười: “Đúng là đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp. Anh bây giờ nói chuyện càng ngày càng tự tin.”

Nghe thấy lời khen, Thiệu Huân ngại ngùng cười: “Có sao?”

“Đương nhiên! So với lần đầu tiên chúng ta gặp nhau thì tốt hơn nhiều. Em rất thích anh như vậy.” Úc Ngôn cười nói.

Lời nói của nàng làm cho Thiệu Huân cười không ngừng, lại không biết phải nói cái gì. Đúng lúc này, ở chỗ cách bọn họ không xa truyền đến tiếng ồn ào. Bọn họ cũng quay đầu lại nhìn, thấy một người phụ nữ trung tuổi đang mắng nhiếc một cô gái trẻ.

Tuy rằng không tò mò chuyện gì đã xảy ra, nhưng thấy bộ dạng đáng thương của cô gái trẻ, Thiệu Huân không thể làm ngơ được, anh đứng dậy đi về hướng hai người kia. Úc Ngôn cũng đứng dậy đi theo sau anh.

Khi cả hai người đến gần một chút, hỏi han người xung quanh mới biết được ngọn nguồn sự việc. Nguyên lai là do cô gái trẻ kia không cẩn thận làm bẩn quần áo của người phụ nữ trung niên, người phụ nữ này lại không nhận lời xin lỗi, còn mắng nhiếc nàng thậm tệ.

Ồn ào như vậy, người xem càng ngày càng đông, cô gái trẻ bị mắng đến mức sắp khóc, mà người phụ nữ kia còn không buông tha cho nàng.

Từ phía sau, Thiệu Huân đi đến trước mặt hai người, che ở phía trước cô gái trẻ, anh cười chân thành, nói với người phụ nữ: “Cô à, con người ai cũng đều có lúc lỡ tay. Xin cô đừng làm khó cô gái này nữa được không? Cô có thể đem chiếc áo bị bẩn đưa cho cô gái này giặt sạch sẽ, hoặc là để cho cô ấy đền cho cô một bộ quần áo mới, như vậy có được không ạ?”

Không ai lại đi đánh người có khuôn mặt tươi cười, với vẻ ngoài ôn hoà, Thiệu Huân rất có sức thu hút nhân tâm. Thấy thái độ của anh chân thành như vậy, người phụ nữ trung niên cũng không thể không nể mặt tiếp tục mắng chửi người, tuy rằng thái độ vẫn không được tốt, nhưng nàng đồng ý làm cho cô gái kia bồi thường một chiếc áo mới.

Dưới sự can thiệp của Thiệu Huân, mọi việc nhanh chóng yên ổn lại, sau khi nhận được sự cảm kích của cô gái trẻ, Thiệu Huân cũng chiếm được một nụ cười tán thưởng của Úc Ngôn.

Khi mà hai người tay trong tay rời đi, thì ở cách đó không xa, có một vị phu nhân có tư thái cao quý, tao nhã vẫn đang nhìn chăm chú vào họ.

“Phu nhân, bà cần phải trở về.” Người đàn ông trung niên đứng bên cạnh bà cung kính cúi người nói.

“Được rồi.” vị phu nhân kia gật gật đầu, sau đó cùng với người đàn ông trung niên rời khỏi công viên, giống như đã quên đi sự việc lúc này.

#6

Trong chương trình huấn luyện quản gia kiểu Anh có huấn luyện chính thức lễ nghi, huấn luyện bảo an, huấn luyện cấp cứu, huấn luyện bảo quản súng ống, cất giữ bảo quản xì gà, cùng với bảo quản âu phục và trang phục nghi lễ, cùng với rất nhiều những nội dung huấn luyện chuyên nghiệp khác. Trong quá trình học, kết hợp lí thuyết với rất nhiều phần thực hành, giúp học viên có thể lĩnh ngộ được nội hàm ý nghĩa của “quản gia kiểu Anh”.

Là một người quản gia đúng nghĩa, ngoài các phẩm chất như trung thành, cẩn thận, chính trực, còn phải biết đối nhân xử thế, biết trên dưới, biết đối xử công bằng với mọi người, từ chính chủ nhân của mình, cho đến những người khác trong gia tộc chủ nhân, phải giữ được tôn nghiêm cá nhân.

Để có đủ tư cách làm một quản gia, có thể rất khó khăn, cũng có thể nói là đơn giản.

Trong trường hợp của Thiệu Huân, học tập đối với anh không phải là điểm yếu, nhân phẩm đứng đắn được mọi người công nhận, vì vậy việc anh được tốt nghiệp trước thời gian, cũng là việc đương nhiên. Có lẽ anh thực sự là người thích hợp để trở một quản gia. Vì người vừa mới tốt nghiệp sớm hơn gần một tháng như anh, cứ nhiên đã chiếm được cơ hội đi làm luôn.

Nguyên lai những người trong ban huấn luyện thường tiến cử một ít người tham gia huấn luyện có thành tích xuất sắc cho một vài gia đình phú hào đang cần tìm quản gia, dựa lý lịch của những người đó cho các phú hào xem xét, để chọn ra người mà bọn họ cho là phù hợp.

Tuy rằng Thiệu Huân vẫn chưa chính thức tốt nghiệp, nhưng bởi vì thành tích của anh vượt trội, nên vẫn lọt vào danh sách được tiến cử, hơn nữa còn ngay lập tức được vị chủ nhân của một đại gia tộc nổi danh ở xã hội thượng lưu chọn lựa. Gia tộc này chọn Thiệu Huân, biết anh chưa chính thức tốt nghiệp, còn nguyện ý chờ cho đến khi anh tốt nghiệp.

Thiệu Huân tuy rằng còn không biết đối phương là ai, nhưng khi nhận được tin tức này, anh vẫn kích động vô cùng. Lúc nhận được thông tin từ ban huấn luyện về mức lương mà anh có thể nhận được, anh vô cùng hưng phấn thông báo tin tức này cho muội muội cùng bạn gái.

“Thật tốt quá! Chúc mừng anh!” Nhận được sự chúc ừng từ người thân, người yêu, Thiệu Huân bỗng nhận ra rằng, hoá ra mất đi nhà xưởng, chính là dụ ý của ông trời, muốn cho anh hiểu được rằng, cho dù có mất đi, thì cũng có thể lấy lại được một làm nữa.

Tối hôm ấy, ba người bọn họ cũng tổ chức chúc mừng, cho đến tận đêm khuya.

Một tuần sau, Thiệu Huân chính thức tốt nghiệp, trở thành một người quản gia chân chính. Cầm giấy giới thiệu trong tay, Thiệu Huân liền gọi xe taxi, đi đến địa chỉ ghi ở trên. Phải gọi xe taxi đi là do đến địa chỉ này không có phương tiện giao thông công cộng nào cả. Thậm chí đi bằng xe taxi, anh cũng bị thả xuống ở một chỗ xa lạ không có một bóng người, thậm chí còn không có dấu hiệu có người sinh sống. Người lái xe taxi nói rằng, phía trước đã là lãnh thổ tư nhân, không thể đi xe vào.

Thật sự là chỗ này sao?

Cầm tờ giấy giới thiệu trong tay, Thiệu Huân nhìn trái nhìn phải cũng không thấy có một tấm biển chỉ dẫn nào cả.

Biết làm sao bây giờ?

Nhìn thời gian trên điện thoại trôi đi, càng ngày càng gần thời gian hẹn gặp với gia chủ, Thiệu Huân có chút bối rối.

Đây có thể coi là công việc đầu tiên của anh với tư cách là quản gia, nếu như ngay từ đầu mà bị muộn, thì cái mất không chỉ là danh dự cá nhân, mà còn là chữ tín, vì quản gia phải là một người rất chú trọng chữ tín và sự chuẩn xác. Nếu ngay từ đầu liền sai sót như vậy, sau này cũng sẽ không còn người muốn thuê anh nữa.

Ngay lúc này, từ con đường rợp bóng cây xanh, có một chiếc xe ô tô trang trọng màu đen đi đến, sau đó dừng lại ngay trước mặt anh. Thiệu Huân vẫn im lặng. Lúc này, có một người đàn ông trung niên từ trên xe bước xuống, đi đến trước mặt anh và hỏi: ” Cậu là Thiệu tiên sinh sao?”

“Vâng, đúng vậy. Ngài là?”

“Tôi là quản gia của Bắc Tề gia, tôi họ Giang, phu nhân bảo tôi đến đón cậu.”

“À, hoá ra là như vậy. Như vậy thực sự là vất vả ngài rồi.” Thiệu Huân hơi khom người chào.

“Đây là nhiệm vụ của tôi. Mời lên xe, phu nhân đang đợi cậu.”

“Vâng.” Thiệu Huân đi theo Giang quản gia ngồi vào trong xe.

Hai người ngồi vào trong xe, sau đó lái xe quay đầu, đi nhanh về phía trước. Giang quản gia ngồi bên cạnh Thiệu Huân, biểu tình tức mịch, vẫn nhìn cảnh sắc ngoài xe trầm mặc. Thấy ông ấy như vậy, Thiệu Huân cũng không nói gì, quay sang thưởng thức cảnh đẹp ở ngoài xe.

Dọc theo đường đi, hai bên đường đều là một màu xanh mướt, um tùm cây cối. Phải đến mười phút sau, độ rậm rạp của rừng cây mới dần dần giảm bớt. Từ đoạn này trở đi, cây cối đều là loại được người chăm tĩa thường xuyên, còn có những bãi cỏ bằng phẳng, những bồn hoa trang trí, bể phun nước, đình các... dần dần xuất hiện, cả những người công nhân đang làm nhiệm vụ chăm sóc.

Chắc là sắp đến rồi.

Nghĩ như vậy, nhưng lại phải đến gần mười phút sau, Thiệu Huân mới nhìn thấy được nhà chính của Bắc Tề gia.

Nói đây là phòng ở, thực sự là uỷ khuất nó. Vì thực sự, phải gọi nó là một toà thành. Nhìn kiến trúc to lớn đồ sộ trước mặt, Thiệu Huân thầm tán thưởng.....Cứ tưởng rằng chỉ có ở nước ngoài, ở Anh hay Pháp, mới có thể nhìn thấy những toà thành kiểu Âu to lớn như vậy, thực sự không ngờ là ở trong nước cũng có a.

Bên ngoài trông thật đồ sộ to lớn, bên trong lại đẹp đẽ quý giá, thực sự xứng đáng với cái tên cung điện.

Thiệu Huân ngơ ngác đi theo cước bộ trầm ổn có lực của Giang quản gia, đi đến hướng phòng khách, sự tán thưởng đối với toà nhà này, Thiệu Huân chỉ có thể đặt ở trong lòng.

Đi một đoạn đường thật dài, không biết đi qua bao nhiêu hành lang bao nhiêu ngã rẽ, cũng không biết là đi bao nhiêu lâu, lúc Thiệu Huân đang đoán không biết đã đi đến mười phút chưa, thì Giang quân gia đi phía trước cuối cùng cũng dừng lại, bình tĩnh nói với anh: “Đã đến rồi.”

Sau đó Giang quân gia không đi tiếp nữa, Thiệu Huân khó hiểu mở miệng hỏi, Giang quân gia liền nói: “Phu nhân đang chờ cậu ở bên trong, cậu cứ đi vào là được.”

“Vây cảm ơn ngài, Giang quân gia.” Nghe vậy. Thiệu Huân lập mở miệng cảm ơn.

Giang quân gia hơi gật đầu, coi như đã nhận, sau đó nói một tiếng có việc bận, liền rời đi.

Nhìn bóng ông ấy đi xa, Thiệu Huân mới nhẹ nhàng gõ vào cánh cửa lớn có bề mặt hoa thủy tinh màu xanh ở trước mặt.

“Mời vào.” Gõ cửa dừng khoảng được ba giây, từ bên trong cánh cửa mới truyền đến tiếng nói mềm mại tào nhả.

Thiệu Huân hít sâu một hơi, điều chỉnh lại tâm tình của mình rồi đẩy cửa bước vào....

3. Chương 2

Khi mà Thiệu Huân biết người thuê anh chính là gia đình Bắc Tề tiếng tăm lừng lẫy, trong đầu anh giống như bị bom tạc, thật lâu không thể nhúc nhích. Mặc dù trường huấn luyện cũng đã nói với anh nhiều lần rằng đối phương rất danh tiếng, hơn nữa là gia tộc số một số hai cả nước, nhưng đến lúc chính thức nghe đến Bắc Tề gia, anh vẫn không tránh khỏi bị khiếp sợ.

Bắc Tề gia, không chỉ là một gia tộc giàu có, mà còn là một gia tộc hiển hách, trong lịch sử có quan hệ chặt chẽ với triều đình phong kiến, trong những năm chiến tranh, Bắc Tề gia đã di cư ra nước ngoài tránh chiến tranh. Cho đến những năm bảy mươi, gia tộc này mới trở lại trong nước, lần này trở lại, chính là Áo gấm về làng, vì di tị nạn ở nước ngoài nhiều thế kỷ, tổ tông của Bắc Tề gia với phẩm đức vĩ đại, cao thượng, và trí thông minh của mình, đã xây dựng một thần thoại trong giới thương nhân. Bọn họ không những chỉ phát triển lợi ích cho riêng gia tộc của mình, mà còn tạo điều kiện cho rất nhiều thương nhân người hoa phát triển ở nước ngoài, tạo được danh tiếng vang dội.

Mọi người đều nói gia tộc này giàu có là chuyện đương nhiên, vì bọn họ giàu có sự cao thượng, giàu có về phẩm chất đạo đức, giàu có về trí tuệ. Gia tộc bắc tề ở nước ngoài phát triển mạnh mẽ như mặt trời giữa trưa. Thế nhưng khi mà đất nước cải cách mở cửa, thời cơ phục hưng, thì bọn họ lại dứt khoát trở về, góp một phần công hiến vào việc phát triển đất nước.

Thời gian Bắc Tề gia ở nước ngoài đã xây dựng được một cơ sở kinh doanh vững chắc, vì vậy khi trở về nước, họ rất nhanh chiếm được vị trí thứ nhất thứ nhì trong danh sách những công ty kinh doanh lớn trong cả nước.

Đối với một gia tộc hiển hách như vậy, Thiệu Huân mới chỉ nghe nói trên tivi, hoặc đọc thông tin trên báo, anh vẫn cứ nghĩ rằng, bọn họ cao xa như vậy, người như anh sẽ chẳng bao giờ có cơ hội tiếp xúc.

Vậy mà bây giờ, anh lại còn có cơ hội làm việc trong nhà của họ..... Chỉ nghĩ đến thôi, cũng đã làm cho người ta giật mình.

Hơn thế nữa, anh còn cảm thấy áp vô cùng áp lực. Với một gia tộc như vậy, thì yêu cầu về quản gia của họ chắc chắn sẽ rất cao. Tuy rằng tiền lương thực sự hấp dẫn, nhưng người nhận lương như anh cũng sẽ phải cố gắng tận tâm hết sức để xứng đáng với số tiền ấy.

Cho nên khi anh biết Bắc Tề gia muốn thuê anh, anh quả thực cảm thấy hơi sợ một chút, nhưng ngay sau đó anh cũng lấy lại dũng khí nhanh chóng. Nguyên nhân, là vì có yêu cầu cao, thì tài năng của một người như anh mới được biểu hiện ra một cách chân chính nhất, hơn nữa cũng có thể tôi luyện thêm cho ý chí. Còn nếu như sợ hãi mà từ bỏ, thì anh đã chính thức trở thành một người thất bại.

Vì thế anh dứt khoát chấp nhận làm việc cho Bắc Tề gia, trường huấn luyện cho anh một phần hợp đồng, anh kí tên, giữ lại một bản, một bản chuyển cho Bắc Tề gia.

Cuối cùng, một ngày sau khi anh chính thức nhận giấy tốt nghiệp từ trường huấn luyện, anh mang theo giấy giới thiệu mà trường đưa, đi tới Bắc Tề gia.

Thiệu Huân ngồi xuống trước mặt bắc tề phu nhân, hơn nữa còn cố gắng điều chỉnh tư thế ngồi đoan chính nhất, ánh mắt anh cụp xuống, lẳng lặng nhận lấy ánh mắt xem xét của bà.

“Anh Thiệu.” Không biết qua bao lâu, Bắc Tề phu nhân mới nhẹ giọng nói.

“Vâng.” Thiệu Huân lập tức ngẩng đầu lên.

Bắc Tề phu nhân đoan trang, ung dung mỉm cười nhìn anh: “Anh không cần phải câu thúc như vậy, trong bản hợp đồng còn chỗ nào không vừa ý, anh có thể đề cập với tôi.”

Thiệu Huân suy nghĩ một chút, rồi mới chân thành nói: “Tôi không có ý kiến gì cả. Với lại, mức lương mà bà đưa ra cũng rất cao, nên tôi mới là người phải cố gắng hết sức mới đúng.”

Bắc Tề phu nhân gật đầu cười cười, nhìn Thiệu Huân một lúc mới nói: “Tôi thực sự không nhìn nhầm anh, anh Thiệu, con người anh thực sự đáng để người khác tôn trọng.”

Thiệu Huân sửng sốt một chút: “Phu nhân, trước kia bà đã từng gặp qua tôi sao?”

Bắc Tề phu nhân chỉ cười mà không trả lời anh, bà nói: “Tôi mời anh đến, không phải vì muốn cho anh làm việc ở chỗ này, mà là làm quản gia cho căn hộ của con trai tôi.”

“Con trai của phu nhân?”

“Đúng, con trai duy nhất của tôi, Bắc Tề Lạc.” Dừng lại một lát, bà lại nói tiếp ” Chắc là anh cũng từng nghe nói đến nó đi.”

“Con trai của ngài là một người vô cùng xuất sắc.” Thiệu Huân nói ngắn gọn ấn tượng của mình đối với Bắc Tề Lạc.

“Nó quả thực xuất sắc.” nói đến đứa con trai, trong mắt của Bắc Tề phu nhân hiện lên sự từ ái. “Nhưng mà, mặc kệ thế nào, trong lòng của tôi, nó cũng chỉ là một đứa nhỏ luôn làm cho cha mẹ lo lắng.”

Thiệu Huân cũng đồng ý gật đầu: “Ở trong lòng cha mẹ, đứa nhỏ tóm lại vẫn là đứa nhỏ.”

“Tiểu Lạc từ ba năm trước đây đã dọn ra ngoài ở.” Tuy rằng không biểu lộ ra ngoài, nhưng khi nói đến đây, biểu tình của Bắc Tề phu nhân trở nên tịch mịch. “Con chim nhỏ, khi trưởng thành, luôn muốn bay đi. Cho dù tôi muốn giữ nó lại cũng không thể làm được. Nếu như nó có thể tự chăm sóc bản thân thì không nói làm gì, nhưng mà nó lại....”

“Cậu ấy làm sao cơ?”

Bắc Tề phu nhân chần chờ một lúc, cho đến khi nhìn thấy được trong mắt của Thiệu Huân sự chân thành, bà mới cười nhẹ, nói: “Tiểu Lạc, sinh hoạt cá nhân của đứa nhỏ này thật sự.... không thể chấp nhận được.”

Nghe đến đây, Thiệu Huân mới giật mình.

Bắc Tề Lạc có một diện mạo xuất sắc, một tài hoa siêu quần. Một danh nhân như hắn, mọi hành động đều bị truyền thông chú ý, chuyện công việc, chuyện cuộc sống, căn bản không còn gì là riêng tư. Tuy rằng Thiệu Huân không hay quan tâm đến những tin tức linh tinh này, nhưng anh lại thích đọc báo, vì vậy ít nhiều cũng đọc được một vài tin tức. Mà tin tức anh đọc được nhiều nhất là về chuyện Bắc Tề Lạc cùng với vị nữ đại minh tinh nào đó đi vào quán bar, hoặc là có người vào đêm khuya nhìn thấy hắn cùng với vị tiểu thư của một tập đoàn nào đó hẹn hò ở khách sạn...

Những chuyện như vậy bị báo đài đưa tin quá nhiều, nên cái biệt hiệu “hoa hoa công tử”, “người đàn ông đa tình” đã được gán cho Bắc Tề Lạc. Với vẻ bề ngoài tinh xảo thu hút, tính cách hơi lạnh lùng kiêu ngạo, Bắc Tề Lạc quả thực là một sát thủ tình trường, cho dù hắn có chơi đùa với bao nhiêu người phụ nữ đi chăng nữa, thì vẫn có rất rất nhiều người phụ nữ nữa chủ động thương nhớ hắn, bao gồm cả người đã có bạn trai, và cả phụ nữ đã kết hôn, thậm chí còn có các bà cô... lớn tuổi hơn hắn....

Mặc dù Thiệu Huân không biết những cái gọi là bảng xếp hạng có gì đáng giá để đi chú ý, nhưng quả thực, trên mạng hoặc là báo chí, Bắc Tề Lạc được xếp thứ nhất trong bảng xếp hạng người đàn ông có mị lực nhất, người đàn ông mà phụ nữ muốn có quan hệ cùng nhất. Nếu so sánh thì Bắc Tề Lạc còn chói mắt hơn, còn bị người quan tâm hơn cả một ngôi sao thực sự.

Bắc Tề phu nhân hơi thở dài, sắc mặt có chút đau buồn: “Tính cách của tiểu Lạc vốn quái gở, hơn nữa nó còn rất ngang bướng, luôn cho rằng mình đúng, không bao giờ chịu nghe lời người khác. Hồi trước, nó làm loạn đủ thứ việc, tôi vẫn mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng lần này..... không ngờ, không ngờ nó... lại phát sinh quan hệ cùng đàn ông.....”

Nghe được lời nói của bà, Thiệu Huân thật sự cứng họng, không biết phải nói cái gì.

“Quan hệ với đàn ông?” Giật mình nhắc lại, Thiệu Huân mới cảm thấy có điểm kì lạ, báo chí thực sự không có nhắc đến chuyện gì như vậy mà.

Bắc Tề phu nhân lại thở dài, gật gật đầu: “Tôi biết được chuyện này, phải nhờ vào điều tra bí mật, truyền thông chắc chắn không biết. Trước khi tiểu Lạc tiếp tục phạm sai lầm, tôi cùng với cha của nó đã quyết định tìm một người đến giám sát, quản chế nó một chút. Hai chúng tôi lúc đầu định tìm một người lớn tuổi có kinh nghiệm lâu năm một chút. Nhưng bởi vì có một số chuyện trùng hợp, mà tôi nghĩ rằng anh Thiệu đây sẽ là người thích hợp nhất để lựa chọn.”

“Tôi?” nghe Bắc Tề phu nhân nói, Thiệu Huân hơi chút bất ngờ.

Anh cứ tưởng rằng công việc cho anh chỉ là làm quản gia, ai ngờ lại còn có thêm ẩn ý như vậy. Tuy rằng anh không kì thị đồng tính luyến ái, nhưng nếu bắt anh sống cùng với một đôi đồng tính, anh vẫn cảm thấy không thoải mái....

“Anh Thiệu, nếu tôi nhớ không nhầm, thì anh có bạn gái rồi đi?” nhìn Thiệu Huân do dự, Bắc Tề phu nhân liền hỏi.

“Phu nhân biết?” Thiệu Huân cả kinh.

Hơi gật đầu một chút, Bắc Tề phu nhân nói với Thiệu Huân: “Anh Thiệu, yêu cầu mà tôi đưa ra cũng không khó, tôi chỉ hy vọng anh có thể ngăn cản con trai tôi, đừng để nó tiếp tục làm sai, nếu có thể, anh hãy dùng tình cảm của anh cảm hoá nó, làm cho nó sống yên ổn giống anh, tìm một người con gái tốt để yêu.”

“Thân thể của tiểu Lạc chắc anh cũng biết, nếu như chuyện nó có quan hệ đồng tính mà bị công khai, hậu quả quả thực không thể tưởng tượng. Nó mới có hai mươi bảy tuổi, tôi là mẹ của nó, tôi không thể trơ mắt, nhìn nó sai lầm. Anh có thể hiểu được nỗi lòng của tôi sao, anh Thiệu?”

#8

Thiệu Huân cảm thấy lòng mình thực sự là mềm yếu, tuy rằng biết nó là một tật xấu, nhưng anh vẫn không bỏ được.

Khi đồng ý yêu cầu cầu Bắc Tề phu nhân, trong đầu anh chỉ có một ý nghĩ duy nhất, Bắc Tề phu nhân chỉ là một người mẹ bình thường luôn lo lắng cho đứa con của mình, mà anh, không bao giờ có đủ nhẫn tâm để từ chối bà.

Sự đồng ý của anh làm cho Bắc Tề phu nhân rất cảm kích, bà cúi đầu cảm ơn anh, làm cho Thiệu Huân cảm thấy thụ sủng nhược kinh.

Sau đó, Bắc Tề phu nhân cùng Giang quản gia đưa Thiệu Huân đến trước một toà nhà cao cấp hiện đại sa hoa, đứng độc lập ở trung tâm thành phố. Đứng trước cửa, Giang quản gia bấm chuông, rất nhanh, cánh cửa bất ngờ mở ra, nếu không phải Giang quản gia nhanh nhẹn tránh ra đúng lúc, chắc chắn sẽ bị cửa đập vào người.

“Mẹ, con đã nói bao nhiêu lần rồi, con không cần quản gia! Vậy mà mẹ làm gì vậy, cố tình mang người đến, còn gọi điện thoại đến công ty uy hiếp con phải về đây đợi mẹ nữa!”

Có thể do Bắc Tề Lạc rất tức giận, cho nên khi mở cửa ra, vừa nhìn thấy mẹ mình đã quát ầm lên

Thiệu Huân đứng ở sau lưng Bắc Tề phu nhân, thấy hần đối xử với mẹ mình như vậy, hai hàng lông mày hơi nhú lại.

“Tiểu Lạc, đến đây, nhìn xem người quản gia mà mẹ chọn cho con này.” sớm đã quen với thái độ của hần, Bắc Tề phu nhân ôn nhu cười, lùi sang một bên, để cho Thiệu Huân có thể xuất hiện trước mắt Bắc Tề Lạc.

“Con đã nói con không cần...” Người này hai hàng lông mày nhăn chặt, vừa mới định rống to hơn nữa thì lại vì nhìn thấy được Thiệu Huân mà im bật, ngây ngẩn cả người.

Thiệu Huân cười một chút, rồi hướng về phía Bắc Tề Lạc, cúi người làm một động tác chào chuẩn xác. “Xin chào, lần đầu gặp mặt, tôi tên là Thiệu Huân, là người mà phu nhân tìm đến để đảm nhiệm chức vụ quản gia cho ngài.”

Bắc Tề Lạc nhìn Thiệu Huân chăm chú, sau đó bỗng tỉnh táo lại, bàn tay buông ra nắm đấm cửa, khoanh lại trước ngực.

“Mẹ, tên này chính là người quản gia mà mẹ mời đến cho con?”

Giọng nói của Bắc Tề Lạc không có gì khác thường, chỉ cảm thấy có chút lạnh lùng. Bắc Tề phu nhân nghe câu hỏi của hần mới gật đầu mỉm cười: “Đúng vậy. Chính là anh ta.”

Tầm mắt của Bắc Tề Lạc vẫn nhìn chăm chú vào Thiệu Huân, giống như hần thực sự nghiêm túc quan sát anh, cũng không biết hần đưa ra kết quả như thế nào, chỉ thấy hần đẩy cánh cửa mở rộng hơn nữa, rồi xoay người, nói: “Vào trong nhà đi.”

Nụ cười của Bắc Tề phu nhân càng sâu sắc, dẫn đầu đi vào trong nhà. Thái độ của con nàng mềm đi, có thể nói là một mở đầu thuận lợi, nếu nàng cố gắng khuyên bảo thêm một chút, có lẽ con nàng sẽ thực sự chấp nhận Thiệu Huân làm quản gia cho mình.

Thiệu Huân được Giang quản gia nhắc nhở, cũng đi theo Bắc Tề phu nhân vào nhà, Giang quản gia đi cuối cùng để đóng cửa. Trên đường đến đây, Bắc Tề phu nhân cũng đã nói với Thiệu Huân rằng Bắc Tề Lạc sống một mình.

Đi vào bên trong, cảm nhận đầu tiên của Thiệu Huân là nhà rất rộng, phòng khách chứa mấy chục người cũng không vấn đề gì, anh thậm chí còn nghi ngờ, không biết có đúng là Bắc Tề Lạc ở một mình hay không? Nhưng khi nhớ lại về nhà chính của Bắc Tề gia, anh cũng chẳng biết phải nói gì nữa.

Căn nhà sáng sủa, rộng rãi, mọi đồ dùng đều mang phong cách hiện đại, tuy rằng vách tường, cửa sổ lựa chọn thủy tinh màu xanh lam để trang trí, nhưng lại không làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo, ngược lại lại mang đến cảm giác thoải mái, có lẽ là do ảnh hưởng của ngọn đèn.

Toàn bộ căn nhà toát ra một loại yên tĩnh, thoải mái, tinh xảo, xa cách kèm thêm một chút lạnh lẽo lỗi giác, Thiệu Huân cảm thấy những điều này rất giống cảm nhận mà Bắc Tề Lạc mang lại cho người khác.

Vào trong nhà, Bắc Tề phu nhân cùng Bắc Tề Lạc nói chuyện một lúc, rất nhanh Bắc Tề Lạc đã đồng ý cho Thiệu Huân ở lại.

Kết quả này làm cho Bắc Tề phu nhân rất vui mừng, cũng làm cho Thiệu Huân cảm thấy không ngờ.

So với sự ngang ngạnh lúc đầu, thái độ của Bắc Tề Lạc rõ ràng có sự thay đổi. Nguyên nhân gì đã làm cho hần thay đổi quyết định như vậy?

Hiện tại có một chút bất an, đối với tương lai, anh cũng cảm thấy lo lắng....

Bắc Tề phu nhân rất nể trọng anh, bà tin tưởng rằng anh có khả năng cảm hóa được Bắc Tề Lạc. Nhưng trong lòng anh biết, Bắc Tề Lạc giống như một miếng thủy tinh đông cứng lạnh như băng, không có khả năng có thể dễ dàng hòa tan được.

Hơn nữa, tận sâu trong đáy lòng, anh cảm thấy Bắc Tề Lạc thực sự là một người nguy hiểm, điều này giống như một loại ý thức, trực giác nói cho anh biết, đứng bên cạnh người này càng lâu thì càng nguy hiểm....

Cuối cùng, anh đành phải kết luận, có lẽ do bản thân anh đã quá đa tâm, suy nghĩ nhiều...

Nếu đã muốn nhận việc, thì việc duy nhất mà anh phải làm tiếp theo, đó là cố gắng.

Có được sự đồng ý của Bắc Tề Lạc, sau khi nói cho anh biết ngày mai anh có thể chính thức làm việc, Bắc Tề Lạc liền bỏ ba người ở lại, đi đến công ty.

“Đừng làm việc quá sức, con phải quan tâm đến sức khỏe bản thân nữa.” trước khi hấn rời đi, Bắc Tề phu nhân đau lòng, dặn dò.

“Vâng.” Hấn chỉ trả lời một tiếng lấy lệ, rồi nhanh chóng cầm áo khoác, rời khỏi căn hộ.

Ba người chờ cho Bắc Tề Lạc đi hấn rồi mới đi trở về.

Trên đường đưa anh về, Bắc Tề phu nhân liền yêu cầu Thiệu Huân ngày mai thu thập hành lý đến phòng ở của Bắc Tề Lạc để chờ phục vụ.

“Con của tôi tuy rằng hơi khó tính, nhưng chỉ cần anh Thiệu cố gắng làm việc, tôi nghĩ nó cũng sẽ không làm khó anh.”

Thiệu Huân cảm ơn lời khuyên của Bắc Tề phu nhân, anh cũng cam đoan sẽ làm việc thật tốt.

Ngồi trên xe cùng Bắc Tề phu nhân rời đi, Thiệu Huân không nhịn được lại quay lại nhìn đồng phòng ở dần dần cách xa, trong lòng thầm nghĩ, không biết anh sẽ phải ở lại nơi này bao lâu....

Buổi tối, anh muốn được ở chung với em gái và người yêu, vì sau này, thời gian anh có thể gặp họ nhất định sẽ giảm đi rất nhiều.

Trừ phi có sự cho phép của chủ nhân, nếu không anh chắc chắn không thể tự ý bỏ bê công việc, đây cũng là điều bất tiện duy nhất của công việc quản gia.

#9

Theo lời dặn của Bắc Tề phu nhân, sáng sớm hôm sau, Thiệu Huân liền mang theo đồ đạc đến khu nhà ở của Bắc Tề Lạc.

Nhẹ nhàng ấn chuông cửa, trong thời gian chờ đợi, anh hít sâu một hơi, cố làm giảm sự khẩn trương của bản thân.

Người yêu và em gái anh sau khi biết được chủ nhân sắp tới của anh là ai thì đều tròn mắt, kể cả khi nghe thấy tin anh sẽ phục vụ cho nhà Bắc Tề họ cũng không thấy khiếp sợ như vậy.

“Trời ạ, anh thật sự sẽ trở thành quản gia riêng của Bắc Tề Lạc?” Muội muội Giai Huệ không thể tin được, cứng họng một lúc lâu mới nói ra lời.

“Chắc chắn sẽ rất vất vả.” Úc Ngôn là nhân viên công ty, chuyện của Bắc Tề Lạc nàng cũng đã từng nghe nói đến, sau giây phút khiếp sợ, nàng cũng bình tĩnh lại phân tích.

“Mặc kệ sẽ như thế nào, bây giờ cứ phải cố gắng lên đã.” Thiệu Huân cười cười nói.

“Vâng, chỉ cần cố gắng hết sức thì sẽ không có gì phải hối tiếc.” Úc Ngôn cũng cười nói.

“Anh, em tin tưởng anh nhất định sẽ làm được!” Giai Huệ tuổi trẻ, đầy nhiệt huyết giờ nắm tay cổ vũ anh của mình.

Nhìn muội muội, Úc Ngôn và Thiệu Huân không khỏi nhìn nhau cười.

Mặc dù cả em gái và người yêu đều cổ vũ anh, nhưng Thiệu Huân vẫn không thể hoàn toàn bình tĩnh. Ngày hôm qua, Bắc Tề Lạc từ đầu tới cuối chưa từng nói với anh một câu nào, hơn nữa biểu tình lãnh đạm, không biết hấn đã tiếp nhận anh chưa, hay vẫn là chán ghét.

Nhưng mà, nếu là chán ghét, có lẽ hấn đã không để anh đến đây làm việc.

Aizz, anh cũng không phải Bắc Tề Lạc, làm sao anh có thể biết được hấn nghĩ gì đâu?

Đúng lúc anh đang thở dài thì cánh cửa im lìm trước mặt anh bỗng dưng bật mở. Mặc dù vẫn là mở đột ngột, nhưng mà không mãnh liệt như lần trước, cho nên cánh cửa mới không đập lên kẻ đang ngăn người trước cửa là Thiệu Huân.

“Bắc Tề tiên sinh.” Vừa nhìn thấy khuôn mặt cứng nhắc không hề thay đổi của Bắc Tề Lạc, Thiệu Huân vội vàng cúi người chào.

Bắc Tề Lạc nhìn liếc anh một cái, rồi nhìn sang đồng hành lý của anh.

“Đồ đạc của người chỉ có từng này?”

“Vâng, đúng vậy.” Thiệu Huân trả lời cung kính.

Bỏ lại một câu “Vào đi!” Bắc Tề Lạc cũng không nhìn anh nữa, mà đi thẳng vào trong nhà.

“Vâng.” Cầm lấy hành lý, Thiệu Huân đi vào trong phòng, cũng không quên đóng cửa lại.

“Ta mang người lên phòng của người đi.”

Bắc Tề Lạc đi trước dẫn đường, Thiệu Huân vừa trả lời vừa đi theo đằng sau. Cũng may phòng ở của Bắc Tề Lạc tuy rộng, nhưng không đến độ thái quá, bọn họ đi đến lầu hai sau, liền dừng lại ở căn phòng thứ hai bên trái cầu thang.

“Chính là nơi này.” Bắc Tề Lạc mở cửa, ý bảo chính anh tự đi vào. Cung kính đi qua hần, Thiệu Huân đi vào căn phòng. Ngay sau đó, anh đã thích luôn căn phòng này.

Căn phòng này rất rộng rãi sáng sủa, đối diện cửa là một cái ban công lớn, ánh mặt trời theo cánh cửa sát đất ôn nhu chiếu vào trong nhà, làm cho căn phòng thêm một tầng màu sắc nhu hòa vui vẻ.

“Từ giờ trở đi, đây chính là phòng của người. Người có thể tùy ý điều chỉnh mọi thứ trong căn phòng này.”

“Cảm ơn Bắc Tề tiên sinh.” Thiệu Huân lập tức quay người lại, cúi người nói lời cảm tạ.

“Ta không thích người khác gọi ta là Bắc Tề tiên sinh, cứ gọi Bắc Tề hoặc là Lạc, tùy tiện.”

“Nhưng mà....”

“Ta là chủ nhân của người, người nên ngoan ngoãn nghe theo lời phân phó của ta thì tốt hơn đấy.” Bắc Tề Lạc sắc mặt rất lạnh, gần như là không có nhân tính.

“Vâng, Bắc... Bắc Tề.” Thiệu Huân với Bắc Tề Lạc chỉ có quan hệ chủ tớ phụ thuộc đơn thuần, nếu gọi thân mật như vậy quả thật hơi lạ.

“Người cứ thu dọn đồ đạc đi. Sau khi làm xong hãy xuống đại sảnh tìm ta, ta chờ người.”

“Vâng.”

Bắc Tề Lạc liếc nhìn Thiệu Huân một cái rồi xoay người rời đi.

Sau khi hần rời đi, Thiệu Huân mới thả lỏng, thở dài nhẹ nhõm một hơi. Anh còn không tự giác lau trán, may mắn là không đổ mồ hôi lạnh, nếu không anh nhất định sẽ bị Bắc Tề Lạc chú ý.

Đối với một người kém mình đến năm tuổi mà sinh ra ý sợ hãi, chính bản thân Thiệu Huân nghĩ đến còn cảm thấy buồn cười.

Nhưng mà tuy rằng bên ngoài người ta đồn đại rằng Bắc Tề Lạc rất khó ở chung, nhưng qua thời gian gần tiếp xúc vừa rồi, trừ bỏ việc hần rất lạnh lùng, anh nhận thấy hần cũng không đến mức quá lạnh khốc. Nghĩ đến đây, anh cảm thấy mình có thể làm việc yên ổn ở nơi này.

Còn về phần yêu cầu của Bắc Tề phu nhân, làm cho anh cảm hóa Bắc Tề Lạc trở lại con đường “chính đạo”, vô kế khả thi, anh cũng chỉ có thể đi đến đâu hay đến đó.

#10

Thứ nhất, mỗi ngày đều phải quét tước nhà cửa một lần, tuyệt đối không thể để sót lại chút dấu bụi hay vết bẩn nào, bao gồm cả những góc chết dưới gầm tủ, hần nhất định sẽ định kỳ kiểm tra, nếu như chưa vừa ý thì phải làm lại hoàn toàn.

Thứ hai, trừ bỏ phòng ngủ của hần, trong nhà chỗ nào anh cũng có thể dọn dẹp quét tước, quần áo giặt xong, anh cứ việc đặt trước cửa phòng hần, chính hần sẽ tự mang vào.

Thứ ba, Thiệu Huân chỉ cần hoàn thành công việc của mình là được, tuyệt đối không được phép hỏi đến sự tình của hắn.

Thứ tư, bữa sáng phải được chuẩn bị tốt từ trước bảy giờ ba mươi, giữa trưa Bắc Tề Lạc không ăn cơm ở nhà, bữa tối chưa chắc hắn sẽ về, nếu hắn mà về ăn tối sẽ gọi điện thoại trước. Còn phải nhớ kỹ, hắn không thích ăn đồ ăn cay đắng, hắn cũng không thích ăn đồ ăn nhạt.

Thứ năm, nếu không được sự cho phép của hắn, tuyệt đối không được để người thứ ba bước vào trong căn hộ, nếu dám vi phạm sẽ tự gánh lấy hậu quả!

Điều kiện mà Bắc Tề Lạc đưa ra có vẻ rất đơn giản, nhưng đến lúc thực hiện thì lại vô cùng vất vả khó khăn.

Điều kiện thứ nhất _____ mỗi ngày quét dọn toàn bộ căn nhà một lần...

Thiệu Huân nhìn căn nhà rộng rãi sáng ngời, trang trí đầy chất nghệ thuật trước mắt, trong đầu anh chỉ cảm thấy khó khăn vô cùng.

Aizz, quán gia, quán gia... anh bây giờ có đúng là làm quán gia không vậy? Căn nhà to như vậy, mà chỉ có một mình anh xử lý?

Vậy trước khi anh đến, ai là người làm những việc này?

Anh khẳng định chắc chắn là không phải Bắc Tề Lạc, hắn không có thừa hơi mà làm những việc này, hơn nữa một quý công tử sống an nhàn sung sướng như hắn cũng chẳng có lý do gì để đi dọn dẹp nhà cửa.

Chắc là lao công theo giờ linh tinh gì đó...

Bắc Tề Lạc dẫn anh đi vòng quanh căn hộ, đem tất cả những việc cần lưu ý nói cho anh, sau đó không ăn bữa sáng đi thẳng đến công ty. Trước khi đi, hắn còn kịp yêu cầu Thiệu Huân dọn dẹp nhà cửa, đến buổi chiều trở về hắn sẽ kiểm tra.

Đưa Bắc Tề Lạc xuất môn sau, Thiệu Huân xem lại căn nhà một lần nữa, trừ phòng ngủ của Bắc Tề Lạc, rồi sau đó anh bắt tay vào dọn dẹp.

Đầu tiên là mái nhà tầng thượng cao nhất, sau đó đến ban công tầng hai và phòng khách, cuối cùng là đại sảnh, phòng bếp ở tầng một....

A, nếu chỉ dọn dẹp như thế thì có vẻ rất đơn giản, nhưng mà Bắc Tề Lạc còn yêu cầu ngay cả góc chết, ngăn tủ, gầm tủ cũng sẽ không buông tha.

Tầng thượng có nhà ấm, bể cá, sân cỏ, tiểu lầu các. Anh phải vào trong nhà ấm, mang những cây cảnh quý cẩn thận xới đất bón phân tưới nước, nước không được nhiều quá, phân bón cũng vậy. Bể cá lớn, Bắc Tề Lạc vừa mới yêu cầu phải rửa một lần, đem rong rêu trên mặt đá cọ rửa sạch sẽ, nhưng phải cẩn thận chăm sóc cá trong bể, con nào trong bể cũng đều trị giá mấy vạn nguyên, nếu làm bị chết, anh sẽ phải bồi thường theo giá gốc! Sân cỏ cũng phải được tưới nước, hơn nữa phải định kỳ cắt tỉa. Sau đó là đến tiểu lầu các, so với những thứ đã dọn dẹp trước đó, nơi này chỉ cần lau cửa sổ quét tro bụi, Thiệu Huân cảm thấy hoàn thành tương đối thoải mái nhất.

Xử lý xong tầng thượng, Thiệu Huân đi đến phòng khách và ban công tầng hai, đến phòng khách tầng một, phòng bếp, lầu thang, cửa sổ.....

Đến lúc Thiệu Huân hoàn thành xong công việc, ngay cả khăn lau cũng được giặt sạch sẽ phơi lên, anh trực tiếp ngã xuống bãi cỏ ngoài nhà, chỉ cử động một chút thôi cũng cảm thấy gian nan vô cùng.

Nhìn về mặt trời ở phía tây, bụng của Thiệu Huân thâm thì kêu.

Bây giờ là lúc nào rồi?

Khó khăn ngồi dậy từ lớp có êm ái, Thiệu Huân kéo thân hình mỏi mệt vào nhà, nhìn đồng hồ.

“Mười sáu giờ bốn mươi?”

Nhìn đồng hồ sau, Thiệu Huân lại cảm giác thấy vô lực, đổ gục vào tường.

“Tám giờ hơn đưa Bắc Tề Lạc xuất môn, sau đó bắt đầu quét tước dọn dẹp, tính từ chín giờ cũng được, thời gian mà mình quét dọn tầm khoảng tám tiếng...”

“..... Bảo sao mà mình lại mệt như thế này.” rốt cuộc không thể đứng được nữa, Thiệu Huân ngã ngối trên mặt đất.

“Chẳng lẽ mỗi ngày đều phải tốn nhiều thời gian như vậy để dọn nhà? Đây đâu phải là việc mà người có thể làm được a... mỗi ngày đều như vậy, không chết sớm mới là lạ.” Thiệu Huân ỉu xiu, anh đang vì tiền đồ của mình mà lo lắng. Nhưng rất nhanh chóng, dường như nhớ ra điều gì đấy mà anh ngừng đầu.

“Từ từ, cái này... có phải là bác tề Lạc cố ý làm khó mình không nhỉ? Đúng rồi, hẳn ngay từ đầu còn không cho phép ta đến làm, sau đó lại đột nhiên đồng ý.....”

Nhớ đến lời Bắc Tề phu nhân từng nói Bắc Tề Lạc rất khó hầu hạ, có phải là nàng cố ý nhắc nhở ám chỉ cho anh rằng Bắc Tề Lạc nhất định sẽ làm khó dễ anh, bảo anh chủ động rời đi?

Vậy nếu anh biết khó mà lui, không phải thể hiện một điều rằng anh chỉ là một kẻ hèn nhát?

Nghĩ đến đây, Thiệu Huân lại lấy lại tinh thần, đứng lên.

Hừ, Bắc Tề Lạc càng muốn anh bỏ cuộc, thì anh càng muốn ở lại.

Thiệu Huân cảm giận bất bình nghĩ, lại kiên định muốn giáo huấn “kẻ bị làm hư” Bắc Tề Lạc này ____ Không, phải nói là cảm hóa hẳn thành người tốt!

Uhm, đúng rồi, hiện giờ phải đi mua thức ăn nấu bữa tối!

Nhưng mà, Bắc Tề Lạc không gọi điện thoại báo cơm_____

____ kệ, trước tiên phải kiểm tra tủ lạnh xem còn gì ăn không, từ sáng giờ anh chưa được có chút gì vào bụng cả. Quả thực là đói...

Rõ ràng là đang bước một cách hùng dũng đến bên cạnh tủ lạnh, nhưng chỉ đi được vài bước, Thiệu Huân lại suy sụp, cong lại phần thắt lưng.

Chỉ thấy anh tay vịn trên thắt lưng, khuôn mặt khó chịu nhăn lại, cắn răng nói: “Ôi, chẳng lẽ ta thực sự đã già rồi? Mới làm việc một chút mà thắt lưng đã tê như vậy____ ôi~____” [*cười*]

#11

Bắc Tề Lạc là lãnh đạo cao cấp của công ty, vì vậy sau giờ làm hẳn đều phải đi uống rượu bia xã giao, nhưng hôm nay hẳn lại từ chối tất cả các cuộc hẹn. Trước năm giờ rưỡi tan sở, hẳn chần chờ, không biết có nên gọi điện thoại về nhà hay không. Cuối cùng, hẳn không gọi.

Nhưng mà, sau khi tan sở hẳn vẫn quyết định về nhà.

“Ngài về nhà luôn à?” nữ thư kí xinh đẹp thấy hẳn sau giờ làm đi hẳn về nhà, sửng sốt vài giây.

Hẳn không những về nhà ngay sau giờ làm, lại còn từ chối tất cả các cuộc hẹn để trở về.

Bắc Tề Lạc không trả lời, chỉ liếc nhìn nàng một cái rồi quay người đi thẳng.

Quả thực, hẳn cùng nàng đã từng có quan hệ xác thịt, nhưng giữa hai người cũng chỉ dừng lại ở mức độ đó thôi, nàng có vẻ đã vượt quá bốn phận của mình.

Bắc Tề Lạc suy nghĩ không biết có nên sa thải nàng hay không, vì hẳn không muốn cùng bất kì kẻ nào có quan hệ lãng nhãng phức tạp. Nhưng cô thư kí này năng lực cũng không sai, nếu cứ như vậy mà sa thải thì quả thật hơi đáng tiếc.

“Quản lí!” Cô nàng thư kí ở đằng sau gọi hẳn, nhưng không nhận được câu trả lời. Hẳn là người như vậy, rõ ràng rất đa tình, thực chất lại cũng rất vô tình, vì vậy những người yêu hẳn rất dễ dàng bị làm cho thương tích đầy mình.

Hẳn giống như một loại cây thuốc phiện vừa xinh đẹp lại vừa có hại. Người ta biết rõ trên người hẳn có độc, lại vẫn không thể tự kiểm soát, trở nên u mê vì hẳn.

Bắc Tề Lạc lái xe về nhà.

Nhà, trong ấn tượng của hắn chỉ là một khu phòng ở lạnh như băng làm hắn không muốn trở về.

Nhưng hôm nay lại có chút khác biệt.

Hắn chưa từng cho phép bất kì ai được xâm nhập vào không gian này của mình. Nhưng hôm nay bắt đầu xuất hiện một người ngoại lệ.

Nguyên nhân mà Bắc Tề Lạc đồng ý với mẹ cho phép tên kia ở lại, chính bản thân hắn cũng không nghĩ ra. Chỉ là, sáng nay khi người kia xuất hiện ở trước cửa nhà hắn, hắn lại cho phép người kia bước vào, thậm chí còn cảm thấy quyết định này của mình cũng không tồi.

Xuống xe, Bắc Tề Lạc đi về phía cửa chính, tìm chìa khoá mở cửa. Cửa mới mở ra, hắn đã nhìn thấy người kia, ở ngay sau cánh cửa.

“Hoan nghênh ngài đã trở về.” Thiệu Huân cung kính cúi chào hắn.

Bắc Tề Lạc đứng ở ngay cạnh cửa, nhìn chằm chằm vào người trước mặt, sau một lúc mới mở miệng hỏi: “Bữa tối đâu?”

“Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ ngài về là có thể dùng bữa bất cứ lúc nào.”

“..... ta quên gọi điện thoại về.”

“Tôi biết.”

Có ý gì? Bắc Tề Lạc nheo mắt lại, ánh mắt nguy hiểm nhìn về phía con người kia.

Nói như vậy, có phải con người này muốn ám chỉ rằng anh biết hắn cố tình không gọi điện về để gây khó dễ?

“Tôi giúp ngài cầm cặp.” Thiệu Huân đưa tay, muốn giúp hắn cầm cặp tài liệu, đây cũng là một phần công việc quản gia của anh.

“Không cần!” Hắn vung tay, dùng giọng lạnh lùng cự tuyệt anh.

Vừa kéo cà vạt ra khỏi cổ, hắn vừa đi vào trong nhà. “Vây bữa tối làm những món gì?”

“Tôi làm cơm Trung Quốc, là mấy món sở trường của tôi, và tất nhiên, tất cả các món ăn đều không cho gia vị cay.”

“Hừ!” Bắc Tề Lạc hừ lạnh, ánh mắt đảo quanh căn phòng rộng rãi sáng sủa. “Đã dọn dẹp phòng ở rồi sao?”

“Vâng.”

“Ta thay quần áo xong sẽ xuống kiểm tra.”

“Vâng.” Thiệu Huân vẫn bình tĩnh trả lời.

“Người.....” bộ dáng thản nhiên trả lời của Thiệu Huân làm Bắc Tề Lạc cảm thấy rất khó chịu, một cơn tức giận ập đến.

“Ngài có việc gì phân phó?” Thiệu Huân lại cúi người chín mươi độ cung kính hỏi.

Không thèm để ý đến anh nữa, Bắc Tề Lạc quay người bước lên tầng. Tiếng bước chân huyếch huyếch thể hiện cảm xúc của hắn bây giờ.

Đợi đến khi Bắc Tề Lạc lên đến tầng hai, Thiệu Huân mới đứng tại chỗ, âm thầm gơ hai ngón tay thành hình chữ V, thắng lợi.

Hiệp một, anh thắng hắn.

Hừ, anh biết ngay là Bắc Tề Lạc sẽ không gọi điện về mà. May mà anh cẩn thận, khi đi ra ngoài kiểm đồ ăn cho bản thân, anh cũng tiện tay mua thức ăn gia vị cho bữa tối.

Ah, đúng rồi, còn phải tổ khổ một chút, rõ ràng Bắc Tề Lạc là một kẻ giàu có, mà tử lạnh nhà hắn lại chỉ có mỗi bia. Làm hại anh phải ôm cái bụng lép kẹp đi ra ngoài mua đồ ăn. Haizz.

May mắn, khu nhà của Bắc Tề Lạc nằm ngay trung tâm thành phố, chứ nếu nó giống như nhà chính của Bắc Tề gia, đi xe ô tô nửa tiếng mới đến thì chắc anh cũng đã chết đói ở ven đường rồi.

Nhưng mà, nếu là nhà chính của Bắc Tề gia, làm sao lại có chuyện thiếu thức ăn như ở đây được?...

#12

Công việc quản gia mà Bắc Tề Lạc yêu cầu, Thiệu Huân quả thực làm rất tốt. Vì vậy nếu Bắc Tề Lạc còn cố ý tìm xương cốt trong trứng chim, thì chỉ nói lên một điều rằng, hắn chính là một kẻ không biết phân biệt phải trái.

Chính vì vậy sau khi thật cẩn thận xem xét qua từng góc ngách trong căn nhà, Bắc Tề Lạc không thể phàn nàn câu gì, chỉ dùng ánh mắt âm trầm liếc nhìn Thiệu Huân một cái, một chữ cũng không phát ra.

Cuối cùng, hắn vẫn là người mở miệng trước. “Ta đói bụng.”

“Ngài muốn ăn ở trong nhà ăn, hay là ăn ở nơi khác?” Thiệu Huân vẫn cố gắng giữ biểu tình thật nho nhã lễ độ và cung kính, khi nói chuyện còn cúi người.

Dừng lại một chút, Bắc Tề Lạc nói. “Nhà ăn.”

“Xin mời.” Thiệu Huân lập tức dẫn đường cho hắn.

Bắc Tề Lạc ngồi ngay ngắn cạnh bàn ăn nhìn Thiệu Huân đang bận rộn xoay xung quanh người hắn. Thiệu Huân tay chân nhanh nhẹn, nhanh chóng đem những món ăn được giữ ấm xếp dần lên mặt bàn, còn xới một bát cơm đầy đặt trước mặt Bắc Tề Lạc, cuối cùng là đặt bên cạnh bát cơm một đôi đũa và một chiếc thìa.

“Là cơm Trung.” Bắc Tề Lạc nhìn bốn món ăn mặn một bát canh trước mặt mà lầm bầm.

“Ngài không thích cơm Trung sao?”

“Không phải, chỉ là lâu lâu rồi mới lại ăn.” Bắc Tề Lạc bưng bát, thản nhiên trả lời. Sau đó hắn lại nói. “Những món này đều là những món sở trường của người?”

“Đúng vậy.”

“Vậy giới thiệu tên món ăn đi. Công việc của người, đừng quên.”

Bắc Tề Lạc xoay người, liếc mắt nhìn Thiệu Huân một cái.

“Xin lỗi ngài, đây là thiếu sót của tôi.” Thiệu Huân lập tức giải thích, sau đó nghiêm cẩn đứng giới thiệu tên đồ ăn cho Bắc Tề Lạc nghe.

“Đây là canh nấm hương nấu thịt nạc, ngọn su su xào tỏi, thịt gà đinh kho, rau hẹ xào trứng, và cuối cùng là rau trộn mộc nhĩ đen.”(*)

Nghe Thiệu Huân giới thiệu xong, Bắc Tề Lạc nhăn mày, hừ lạnh. “Người nấu mấy thứ như vậy cho ta ăn?”

Thiệu Huân gật đầu, nhẹ giọng trả lời: “Tuy chỉ là mấy món điểm tâm thức ăn đơn giản, nhưng mùi vị hay độ dinh dưỡng nhất định cũng không thua kém những món sơn hào hải vị khác.”

“Ta không thích ăn chúng!” Bắc Tề Lạc đập mạnh đũa xuống mặt bàn.

“Ta đã đưa đủ tiền cho người rồi, mà người lại dám bày những món ăn như thế này lên mặt bàn cho ta ăn—Thiệu Huân ta cảnh cáo người, nếu trong vòng nửa tiếng nữa người không thể bày ra một bàn đồ ăn cho ra hồn, thì mau cuốn gói khỏi nhà ta!”

Bắc Tề Lạc quát xong liền đứng phắt dậy, mặt âm trầm đi ra khỏi nhà ăn.

“Chủ nhân.”

Bắc Tề Lạc nhíu mi, quay người lại nhìn Thiệu Huân “Người vừa gọi ta cái gì?”

Thiệu Huân cung kính trả lời: “Ngài nói không thích người khác gọi ngài là tiên sinh, nhưng cũng không nói không thể gọi là chủ nhân.”

“Người....” Bắc Tề Lạc ngực đột nhiên cấp tốc mà phập phồng, hung hăng trừng mắt nhìn Thiệu Huân, dùng giọng lạnh lùng nói: “Vậy người gọi ta có việc gì?”

“Những món ăn kia, nếu ngài không muốn ăn, tôi có thể mang chúng vào phòng bếp để ăn được không?”

“..... Tùy người!” nói xong, Bắc Tề Lạc liền xoay người bỏ đi, tiếng bước chân rầm rầm lên cầu thang lại vang lên.

Không đợi hắn có thể đi lên đến tầng hai, Thiệu Huân đã đứng ở dưới chân cầu thang gọi hắn. “Chủ nhân.”

“Cái gì?” sắc mặt của Bắc Tề Lạc lúc này đã có thể miêu tả là âm lãnh, câu trả lời của hắn thậm chí còn có thể nghe thấy cả tiếng nghiến răng, phần nộ gần kề bùng nổ.

“Nửa tiếng sau tôi sẽ gọi ngài xuống dưới dùng bữa tối sao?”

“Tùy người!”

Vất lại một câu, Bắc Tề Lạc quay người đi thẳng vào trong phòng mình.

Tùy ta sao?

Thiệu Huân nhún vai, lẩm bẩm: “Nếu người đã nói tùy ta.... Thì đành tùy ta vậy...”

Vì thế Thiệu Huân quay trở lại phòng ăn, đem mấy món ăn kia vào bếp, ngồi xuống ăn ngon lành.

“Thực sự rất ngon mà... Không thể hiểu được vì sao cứ phải ăn mấy món đắt tiền mới được?” Thiệu Huân nghĩ nghĩ, sau đó lại lắc lắc đầu. “Nói chung chắc đây là suy nghĩ của những kẻ nhà giàu lăm tiền, cứ nghĩ phải đắt tiền thì mới hợp với thân phận của họ.... Chắc chắn, đúng là suy nghĩ buồn cười.”

Thiệu Huân chậm rãi ăn, đến lúc xong bữa tối thời gian cũng đã trôi qua được nửa giờ. Thu dọn bát đĩa xong, Thiệu Huân mới gọi điện thoại cho một khách sạn hạng sang, đặt một mâm đồ ăn đắt tiền sa hoa nhất, yêu cầu chuyển phát nhanh đến.

“Nói với quản lý của các người, bàn đồ ăn này là nấu cho Bắc Tề tiên sinh, vì vậy yêu cầu không những ngon, mà còn phải trang trí đẹp mắt. Ah còn nữa, Bắc Tề tiên sinh không ăn cay.... Khi nào thì đưa đến được nhỉ? Ta xem xem, tầm tám giờ đi, nhất định phải đưa đến đúng giờ.”

Thiệu Huân cúp máy, nhìn lên đồng hồ, mới có bảy giờ mười phút, còn khá sớm, đi vòng quanh bếp thấy không còn việc gì để làm, anh liền quyết định đi kiểm tra quanh nhà, xem cửa sổ đóng chưa.

Bảy giờ năm mươi phút, Bắc Tề Lạc chạy rầm rầm từ trên tầng xuống, Thiệu Huân lúc này đang kiểm tra vệ sinh đại sảnh. Bắc Tề Lạc nhìn thấy anh liền quát “Bữa tối ta nói người phải hoàn thành ở bảy giờ hơn đâu?!”

Nhìn lên đồng hồ trên vách tường, Thiệu Huân mỉm cười nói: “Đúng tám giờ khách sạn sẽ mang đến ạ. Ngài có chờ thêm mười phút nữa.”

“Khách sạn....?” Bắc Tề Lạc trợn mắt.

“Đúng vậy, tôi tin rằng chỉ có đầu bếp ở những khách sạn lớn mới đủ khả năng làm ra bữa tối vừa ý ngài, cho nên tôi đã gọi điện thoại đặt một bàn. Đúng rồi, ngài cũng nói thời gian gọi ngài xuống ăn cơm là tùy tôi quyết định, nên tôi đã quyết định sẽ gọi ngài lúc tám giờ. Chẳng lẽ tôi đã bắt ngài phải đợi lâu rồi sao?”

Thiệu Huân vẫn dùng thái độ cung kính mỉm cười, nhưng nụ cười này, trong mắt Bắc Tề Lạc lại thấy khó chịu vô cùng.

Từ lúc đầu đã có cảm giác như vậy, nhưng đến giờ thì Bắc Tề Lạc đã có thể khẳng định, tên quản gia do mẫu thân hắn giới thiệu này đang đối nghịch với hắn!

#13

Nghĩ như vậy, Bắc Tề Lạc bỗng cảm thấy tỉnh táo lại, suy nghĩ cũng rõ ràng hơn.

Đúng vậy, tuy rằng hắn đã đồng ý cho người này làm quản gia của mình, nhưng bởi vì có người đột ngột tiến vào cuộc sống của hắn mà trong lòng hắn vẫn cảm thấy không được tự nhiên, cơn tức cũng vì vậy mà kéo tới, hơi chút đã tức giận đến gần mất đi lý trí.

Như vậy không giống hắn, đây hoàn toàn không phải là hắn.

Nhìn người nam nhân tươi cười cúi người trước mắt mình, Bắc Tề Lạc cười lạnh trong lòng. Hắn đã hiểu được ý định của người này, nếu còn tiếp tục tức giận không phải chính là trúng kế của y sao?

Lúc đầu, hắn còn tưởng y là loại người vì công việc mà sẽ ngoan ngoãn nghe lời hắn, nhưng rõ ràng là không phải.

Y biết lợi dụng những điểm nhỏ nhất để khoe khoang tiểu thông minh của mình, y biết hắn cố ý làm khó còn không chịu yếu thế, nhân cơ hội chiếm tiện nghi...

Hừ! Nếu còn để người này đắc ý như vậy, hắn sẽ không gọi là Bắc Tề Lạc nữa!

Chỉ thấy Bắc Tề Lạc hừ mạnh một tiếng, xoay người ngồi xuống bàn ăn, nghênh ngang nhìn Thiệu Huân đi lại gần. Hắn nói: “Còn bảy phút nữa là tám giờ, ta sẽ ngồi đây chờ bữa tối của mình. Nếu đến đúng tám giờ, không quá một phút, mà trên mặt bàn này vẫn không xuất hiện những thứ ta muốn, thì người nên quay lại phòng của mình thu thập hành lý, lập tức biến mất khỏi tầm mắt của ta!”

Thiệu Huân mặt không chút biến sắc thay đổi, nhưng trong lòng lại đang run rẩy. Đáng giận! Tại sao Bắc Tề Lạc lại đột nhiên tỉnh táo lại vậy? Hơn nữa, tuy rằng khách sạn đã hẹn sẽ đưa thức ăn đến đúng tám giờ, nhưng ai biết được có thể xảy ra tắc đường hay không? Nếu biết sớm hơn, anh đã hẹn người ta lúc tám giờ kém... nhưng mà anh rất ít khi nói dối..... aizz...

Bắc Tề Lạc ngồi cạnh bàn ăn, vừa nhìn chăm chăm vào chiếc đồng hồ treo trên tường vừa liếc nhìn Thiệu Huân.

Thời gian trôi qua từng giây từng giây một, Thiệu Huân ngày càng khẩn trương, cuối cùng không khỏi nhìn liên tục về phía chiếc đồng hồ treo tường, trong lòng cầu nguyện khách sạn có thể đưa thức ăn đến kịp giờ.

Nhìn thấy Thiệu Huân khẩn trương, miệng Bắc Tề Lạc bất giác hơi cong cong lên...

Bảy giờ năm mươi tám phút, chuông cửa vang lên!

“Tôi đi mở cửa!” Thiệu Huân bối rối cúi đầu một cái, sau đó anh cơ hồ là bay về phía cánh cửa.

Bắc Tề Lạc không nhúc nhích, mắt nhìn đồng hồ, tay bất giác gõ gõ lên mặt bàn.

Hắn đang chờ đợi kết quả. Cuối cùng thì ai sẽ là người chiến thắng, còn ai sẽ là kẻ bại trận?

#14

Thiệu Huân mở cửa, liền nhìn thấy được nhân viên đưa cơm của khách sạn.

“Bắc Tề tiên sinh đặt...”

“Đúng vậy đúng vậy, là ngài ấy đặt cơm. Thức ăn đâu?” Thiệu Huân khẩn trương đưa mắt nhìn, thấy xe chở thức ăn chuyên dụng của khách sạn, liền nói tiếp. “Mấy cậu mau đem thức ăn vào bày ra đi, phải làm nhanh chóng trong vòng một phút!”

“Xin lỗi, có thể để Bắc Tề tiên sinh ký tên hoặc trả tiền trước được không ạ?” nhân viên khách sạn ngượng ngùng nói.

“Tôi là quản gia của ngài ấy, tiền do tôi trả. Các cậu cứ đưa thức ăn vào đi, tôi sẽ lập tức trả tiền.”

Nói xong, Thiệu Huân xoay người, lấy tốc độ trăm mét trên giây chạy về phòng mình.

Tiền anh để trên tầng, lúc này anh đã định lên lấy tiền để trả luôn cho nhân viên khách sạn rồi, nhưng Bắc Tề Lạc đột nhiên xuất hiện, làm mọi việc lộn xộn hết cả. Vì thế bây giờ anh chỉ có thể hoang mang rối loạn mà chạy lên tầng lấy tiền.

Anh biết, thân là một người quản gia, việc không có tiền trong người là tuyệt đối không được cho phép, nhưng hiện tại, anh đã thua. Vì coi thường Bắc Tề Lạc, cũng vì bản thân sơ sẩy đại ý.

Nhưng trước khi kịp chạy lên lầu, anh đột nhiên nhớ ra một điều, liền quay ngược lại chạy đến cạnh cửa, lúc này nhân viên khách sạn đang đưa cơm từ trên xe xuống.

“Không.. không cần dọn cơm... Tôi, để tôi tự làm. Mấy cậu không cần vào.”

Bắc Tề Lạc từng nói, trừ anh và hấn ra, không cho phép bất kì một người thứ ba nào được vào trong nhà. Như vậy, anh đành phải tự dọn chỗ thức ăn này một mình.

“Nhưng mà có rất nhiều, ngài có thể tự làm được sao?” Nhân viên đưa cơm hơi hoài nghi.

“Không thành vấn đề! Nhưng mà tiền trả, cậu có thể chờ một chút sao? Tôi dọn thức ăn xong sẽ lấy tiền cho cậu, yên tâm, tôi sẽ không nợ.” Thực ra, lựa chọn tốt là chạy vào xin chỉ thị của Bắc Tề Lạc, cho nhân viên khách sạn vào dọn bàn, nhưng hiện tại, thời gian không đủ.

Nhìn thời gian chỉ còn không đến một phút đồng hồ, Thiệu Huân bắt đầu bê từng món thức ăn vào, cẩn thận bày lên trên mặt bàn...

Chỉ còn hai món đồ ăn cuối, khi Thiệu Huân thở hồng hộc bê đồ, thì Bắc Tề Lạc ngồi trên ghế hai tay ôm ngực, bắt đầu đếm ngược: “Mười, chín, tám, bảy, — ba, hai, một.”

Đặt đĩa thức ăn cuối cùng lên mặt bàn ở giây cuối, Thiệu Huân mệt đến mức muốn lặn ra đất.

Hô, cuối cùng cũng quá quan.

“Đừng cao hứng quá sớm, nếu mấy món này không hợp khẩu vị của ta, người nhất định phải nấu lại toàn bộ.”

Thiệu Huân còn chưa kịp cảm thấy may mắn, thanh âm đầy lãnh ý của Bắc Tề Lạc vang lên.

4. Chương 3

#15

Đem tiền đưa cho nhân viên đưa cơm xong, Thiệu Huân hơi chần chờ quay lại trước bàn ăn, Bắc Tề Lạc vẫn duy trì tư thế giống như khi anh đi, vì vậy anh nghi ngờ hỏi. “Bữa ăn không hợp khẩu vị của ngài sao?”

Bắc Tề Lạc liếc nhìn anh một cái, lạnh lùng nói. “Mau nói tên đồ ăn!”

“Vâng!” Thiệu Huân lập tức đi đến, giới thiệu tên món ăn cho hấn.

Vừa rồi khi trả tiền, nhân viên đưa cơm đã đưa hoá đơn cho anh. Trên đó không chỉ viết giá đồ ăn, mà cả tên đồ ăn cũng được viết tỉ mỉ rõ ràng.

Anh chỉ cần giới thiệu theo danh sách này là được.

Khi huấn luyện quản gia, anh cũng đã phải học cả việc chế biến trang trí thức ăn, nên giờ chỉ cần nhìn qua màu sắc hình dạng món ăn, sau đó so sánh với tên đồ ăn là có thể nhận ra.

“Chủ nhân, món ăn thứ nhất là dầu hào vông cá phiến, tiếp theo là vi cá nấu dưa ngọt [Vi cá là vây cá], hải sâm nướng đồ... đủ các món hải vị, sau đó là đến sơn hào, có thịt lợn nấu gừng, thịt cầy hương tái... còn có canh tuyết cấp [một loại cóc tuyết], cá hoa vàng hấp,... Chủ nhân, ngài sao vậy? Sắc mặt của ngài không được tốt lắm...”

Mặt Bắc Tề Lạc đã xanh mét, hấn cố nén cảm giác buồn nôn, chỉ vào mấy món ăn quát. “Mấy thứ này có thể ăn sao?!”

“Ah? Có thể ăn?” Thiệu Huân hoang mang nhìn bàn đồ ăn phong phú trước mắt. “Tuy rằng các món ăn ở đây tôi đều chưa từng nếm qua, nhưng nghe nói đều là những món ăn đắt tiền a.”

“Mấy thứ này chỉ có bọn nhà giàu mới nổi mới ăn! Người nghĩ ta là một tên địa chủ nhà quê hay sao?” Bắc Tề Lạc tức giận đến mức đập bàn.

“Vậy ngài muốn ăn gì ạ?” vừa nãy chê thức ăn của anh quá nghèo nàn, giờ đã đổi một bàn thức ăn xa hoa, vậy mà hắn vẫn chưa vừa lòng?

Tuy không thể hiện ra ngoài, nhưng trong lòng Thiệu Huân, Bắc Tề Lạc càng trở thành một kẻ không biết phân biệt phải trái.

Bị anh hỏi như vậy, Bắc Tề Lạc lại không biết phải trả lời như thế nào.

Hắn cố nhớ lại xem bình thường hắn ăn những món gì, nhưng lại hoàn toàn không nghĩ ra được món gì.

Thấy hắn ngây ra không trả lời, Thiệu Huân thay hắn trả lời luôn.

“Chủ nhân, buổi sáng ngài chỉ uống một cốc nước trái cây, có khi thêm một miếng bánh mì nướng, có khi lại không ăn gì cả. Bữa trưa của ngài là do thư kí chuẩn bị, nàng mua món gì ngài liền ăn món ấy, hoặc chính bản thân ngài đi đến nhà hàng ăn lung tung gì đó. Bữa tối hơn nửa thời gian ngài phải đi uống rượu tiệc tùng xã giao, cho nên thời gian ăn cơm cũng không có. Nếu ăn cũng chỉ ăn một chút mà thôi, còn lại chủ yếu là uống rượu. Buổi tối khi trở về, ngài uống thêm một ly cà phê hoặc uống chút bia. Đây là thực đơn cả ngày của ngài.”

Thiệu Huân nói xong, Bắc Tề Lạc trừng lớn mắt nhìn anh. “Người làm sao mà biết được?”

“Trong tủ lạnh chỉ có bia và nước trái cây, trong tủ gỗ nhà bếp còn có cà phê. Tôi còn thấy trong thùng rác nhà bếp có vỏ gói bánh mì nướng, có lẽ mới bị vứt hôm qua, chứng tỏ bánh mì ngài cũng đã ăn xong từ hôm qua rồi. Hôm nay lúc tôi tới, không nhìn thấy bữa sáng của ngài, cộng thêm suy đoán từ công việc của ngài, nên đưa ra kết luận như vậy.” Thiệu Huân bình tĩnh trả lời.

“Sau đó, tôi nghĩ đến bệnh thiếu máu nghiêm trọng của ngài, còn hay tụt huyết áp, thân thể ngài nhìn qua thì rất khỏe mạnh, nhưng trên thực tế lại cực kỳ suy yếu, không để ý một chút là sẽ xuất hiện bệnh trạng toàn thân mỗi một, thậm chí bị hôn mê. Nguyên nhân chủ yếu có lẽ là do thói quen ẩm thực không bình thường của ngài. Ngài còn bị bệnh dạ dày nữa...”

Đôi mắt đen như sao của Bắc Tề Lạc vẫn tập trung vào Thiệu Huân, thật lâu không nói gì.

“Tuy rằng cho đến tận bây giờ, tôi vẫn chưa trực tiếp nhìn thấy ngài ăn món gì. Nhưng qua những chuyện xảy ra tối nay, tôi có thể đưa ra một kết luận. Ngài không chỉ không thích ăn cay, mà còn ăn kiêng nghiêm trọng!”

“Người...” Thiệu Huân nhấn mạnh từng chữ một, làm cho Bắc Tề Lạc không thể phản bác, hướng chỉ từng chữ Thiệu Huân nói ra đều đúng.

Thiệu Huân cúi đầu, không nhìn vào ánh mắt thâm trầm của Bắc Tề Lạc nữa, nhỏ giọng nói. “Như vậy, xem ra ngài cũng sẽ không ăn những món ăn được bày ở trên bàn?”

“... Tôi biết phải làm gì rồi.”

Thiệu Huân quay người bước đi, Bắc Tề Lạc khó hiểu gọi anh lại. “Người đi đâu vậy?”

Thiệu Huân bình tĩnh trả lời. “Lên tầng thu thập hành lý, rời đi.”

“Cái gì?” Bắc Tề Lạc trừng lớn mắt.

“Chính ngài đã nói, nếu thức ăn xuất hiện trên bàn vẫn không hợp khẩu vị của ngài, thì tôi sẽ phải cuốn gói hành lý biến mất trước mắt ngài mà.”

#16

“Người có thể không cần rời đi.”

Khi Thiệu Huân xoay người định lên tầng, thì anh lại nghe thấy thanh âm của Bắc Tề Lạc vang lên.

Thiệu Huân hơi bất ngờ, quay người lại, Bắc Tề Lạc nói tiếp. “Nếu người cứ bỏ đi như vậy, thì sau này muốn kiếm một chỗ làm việc tốt sẽ rất khó khăn.”

Đúng vậy, hắn nói không sai, Thiệu Huân mới làm việc có một ngày mà đã bị đuổi việc, người ta không xem quá trình chỉ xem kết quả, chỉ nghĩ rằng do anh làm không tốt mới bị đuổi. Như vậy, danh dự uy tín của anh sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều, sau này nếu muốn xin việc sẽ thực sự khó khăn.

“Người có thể ở lại — những lời mà ta nói lúc nãy chỉ là lời tức giận thôi. Thật ra ta cảm thấy người làm khá tốt, chỉ là do... đây là lần đầu tiên ta cho một người khác vào nhà, nên cảm thấy không được tự nhiên...”

Bắc Tề Lạc rất ít khi giải thích nhận lỗi với người khác, cho dù hắn có sai đi nữa. Mà những người khác cũng không có ai dám nói câu gì. Nhưng hôm nay.... Hắn vẫn cảm thấy, nếu không cho Thiệu Huân một lý do chính đáng, anh sẽ không chịu ở lại.

Đối với sự giải thích của Bắc Tề Lạc, Thiệu Huân cảm thấy rất ngạc nhiên. Bình thường xem tivi đưa tin về hắn, anh vẫn cảm thấy hắn là loại người cao ngạo, không thân cận với người khác. Người như hắn chắc chắn sẽ không bao giờ nói mấy lời giải thích xin lỗi như vậy đi?

“Cho nên những điều mà ngài khó chịu như lúc nãy... chỉ vì muốn làm khó tôi sao?” Thiệu Huân nói thật cẩn thận.

“Ta không nói như vậy.” Cho dù có, ai lại đi thừa nhận?

Nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, Thiệu Huân lại nói. “Ngài muốn tôi ở lại?”

“Ta nói người có thể ở lại, đừng đưa ra mấy giả thiết thừa!” Thanh âm Bắc Tề Lạc lạnh lùng hơn một chút.

“Tôi biết rồi.” Thiệu Huân nhún vai một cái, cung kính trả lời. “Tôi đã biết phải làm như thế nào?”

“Vậy sao?”

“Tôi sẽ ở lại, cho đến lúc ngài thực sự muốn đuổi tôi đi. Còn nữa, tôi xin thừa nhận một điều với ngài....”

“Chuyện gì?”

“Thực ra lúc đầu tôi cảm thấy ngài rất đáng ghét, cho nên lúc nãy tôi mới đối chọi gay gắt với ngài như vậy.”

“Thế bây giờ thì sao?” Bắc Tề Lạc nhướng mày.

“Có thể coi như tạm được.” Dừng lại một lúc, Thiệu Huân mới trả lời.

Bắc Tề Lạc hừ lạnh. “Nếu câu nói này mà để người khác nghe thấy, chắc sẽ cười chết mất.”

“Tôi không phải là người khác.” Nếu chưa gặp Bắc Tề Lạc mà chỉ xem qua mấy tin tức trên tivi, sẽ thực sự hiểu sai về hắn. Hiện tại, tuy rằng anh mới hiểu hắn nhiều hơn một chút, nhưng cũng đủ để anh biết Bắc Tề Lạc cũng không phải là một người quá kiêu ngạo ương ngạnh.

Ít nhất, lúc này khi hắn lo lắng cho công việc của anh sau này, anh cũng biết hắn không phải là người không biết nghĩ, không để ý đến người khác.

Hơn nữa, thân phận của hai người chênh lệch rất nhiều, anh lại không hề cảm thấy hắn tự kiêu, cao ngạo, coi thường người khác.

Có lẽ tính tình của hắn thực sự không tốt, nhưng cũng chỉ là như vậy, hắn không chỉ vào anh chửi ầm lên, cũng không dùng thân phận chủ nhân mà sai khiến chỉ trỏ. Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ mà hắn yêu cầu, hắn sẽ không khắt khe.

Thậm chí lúc này hắn còn giải thích với anh về việc phần nộ của hắn, đây là một việc mà chủ nhân hoàn toàn không cần làm.

“Bây giờ thì ta hiểu rồi.” Hơi gật đầu, Bắc Tề Lạc đứng dậy.

“Ngài muốn lên lầu sao?” nhìn thấy hắn đi lướt qua mình lên tầng hai, Thiệu Huân không nhịn được hỏi một câu.

“Ừ.”

“VẬY MÂM ĐỒ ĂN NÀY...”

“KHÔNG ĂN.”

“... RẤT LÃNG PHÍ.”

“VẬY NGƯỜI ĂN ĐI.”

“TÔI VỪA MỚI ĂN XONG, NÊN BÂY GIỜ CÒN RẤT NO.”

“VẬY ĐỔ ĐI.”

“... RẤT LÃNG PHÍ.”

“VẬY NGƯỜI MUỐN LÀM GÌ THÌ LÀM!” BẮC TỀ LẠC BỊ ANH HỎI QUANH CO, BỰC MÌNH.

“BUỔI TỐI NGÀI NÊN ĂN CHÚT GÌ ĐÓ, NẾU KHÔNG SẼ KHÔNG TỐT CHO CƠ THỂ.”

“NGƯỜI PHA CHO TA MỘT CHÉN CÀ PHÊ MANG ĐẾN THƯ PHÒNG.”

“KHÔNG ĂN GÌ MÀ UỐNG CÀ PHÊ CÀNG KHÔNG TỐT.”

“VẬY NGƯỜI CỨ MANG THÊM ĐỒ ĂN GÌ ĐÓ LÊN ĐI!”

Lại tùy ta? Thiệu Huân nhướng mày, nhìn Bắc Tề Lạc lên lầu.

Hắn quả thật là một kẻ nóng nảy. Chẳng lẽ hắn bị tụt huyết áp?

Uhm, nếu như vậy thì quả thật cần bồi bổ.

Quay vào nhà ăn, nhìn bàn đồ ăn phong phú trước mắt, mắt Thiệu Huân sáng lên. “CÓ RỒI!”

Ba mươi phút sau, Thiệu Huân bưng một bàn điểm tâm xuất hiện trước cửa phòng Bắc Tề Lạc. Nhìn thoáng qua mâm đồ ăn trên tay, anh hài lòng gật gù đầu, gõ cửa.

Thanh âm ngừng lại vài giây, thanh âm của Bắc Tề Lạc vang lên. “Vào đi.”

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, anh nhìn thấy Bắc Tề Lạc đang ngồi làm việc trước máy tính, anh cúi đầu một chút, cung kính nói. “Chủ nhân, tôi đã chuẩn bị mấy món ăn cho ngài.”

“VẬY À, LÀ NHỮNG MÓN GÌ?” BẮC TỀ LẠC VẪN BẬN RỘN VỚI CHIẾC MÁY TÍNH, CÚI ĐẦU NÓI.

Dừng một chút, Thiệu Huân bắt đầu nói tên đồ ăn. “Phù dung tuyết, Lâm gian thả hồng, Ba ngàn tuyết tỵ, Nhất phẩm bạch mai... (*)”

Bắc Tề Lạc hừ nhẹ, lại hỏi. “Dùng những nguyên liệu gì nấu thành?”

Ai, không thể lừa được hắn. Anh đã phải vắt óc nghĩ ra tên mấy món ăn này, định lừa hắn một chút, để cho hắn bất tri bất giác đem mấy món này ăn hết đi, nhưng xem ra không được rồi...

“Mấy món ăn này đều rất ngon.” Thiệu Huân vẫn cố lừa hắn.

“Uhm, vậy thành phần chính của mấy món này là gì?” Bắc Tề Lạc cố tình giả bộ ngờ ngẩn để lừa đảo. “Nếu người không nói rõ ta sẽ nhất quyết không ăn.”

“Nếu tôi nói ngài lại càng không ăn.” Thiệu Huân lầm bầm lầu bầu.

Mấy món ăn mà khách sạn mang đến, anh chỉ thay đổi bộ dáng của chúng một chút thôi, anh nghĩ nếu Bắc Tề Lạc không biết, có lẽ sẽ nhắm mắt cho qua mà ăn mấy món này. Chứ nếu nói rõ ra, hắn lại càng không chịu ăn...

(*) mấy cái món này...: “< tên= ” ta= ” để= ” nguyên= ”>

#17

“Tôi xin phép đi xuống nhà.” Đã bị giáo huấn mấy lần, Thiệu Huân cũng không muốn lãng phí vô mồm nữa, cúi chào rồi xoay người định rời đi.

“Đợi đã, muốn đi thì trả lời câu hỏi của ta trước đã.” Thật ngoài ý muốn, Bắc Tề Lạc thấy anh định bỏ đi như vậy thì đứng lên hỏi.

“Nếu trả lời, ngài sẽ ăn mấy thứ này sao?” Thiệu Huân liếc nhìn hẩn một cái.

“Ăn hay không là chuyện của ta, hiện tại ta muốn người trả lời câu hỏi!” Bắc Tề Lạc phát hiện Thiệu Huân cũng không phải là một quản gia xứng chức, hẩn nhú mày nghĩ, không biết vì sao mẹ của hẩn lại chọn một người như vậy. Nếu muốn tìm một quản gia tốt thì ở chỗ nào cũng có quản gia chuyên nghiệp và xứng chức hơn so với Thiệu Huân. Đã vậy người này còn công khai chống đối hẩn. Nhưng, nếu anh cũng giống như những quản gia khác, có lẽ hẩn sẽ cảm thấy thực nhàm chán...

“Phù dung tuyệt là cái gì?” dừng một chút, Bắc Tề Lạc mở miệng hỏi.

“Tuyệt cấp hấp với trứng.” Thiệu Huân thành thật trả lời.

“Vậy Lâm gian thái hồng?”

“Thịt lợn nấu với táo đỏ.”

“Vậy Ba ngàn tuyết ti chắc là vây cá, Nhất phẩm bạch mai chắc là cá hoa vàng đi?”

“Ngài thật thông minh...” Thiệu Huân chân thành tán thưởng.

“Là người không biết đặt tên!” Bắc Tề Lạc ôm ngực liếc nhìn anh, hừ lạnh.

“Vậy sao? Nhưng mà tôi cảm thấy rất êm tai, suy nghĩ mãi mới dám chọn.” Thiệu Huân tiếp tục lầu bầu, nhưng mà lần này Bắc Tề Lạc nghe thấy.

Trầm mặc một lát, Bắc Tề Lạc nói. “Mang thức ăn lại đây.”

Thiệu Huân kinh ngạc, trợn mắt nhìn hẩn. “Ngài thực sự muốn ăn sao?”

“Ta bảo người mang lại đây thì mang lại đây, nói nhiều như vậy làm gì?” sắc mặt trầm xuống, Bắc Tề Lạc mở miệng trách mắng.

“Vâng, tôi làm ngay đây.” Thực sự là khổ sở mới thấy hẩn muốn ăn gì đó, Thiệu Huân nhanh chóng đem thức ăn bày đầy trên mặt bàn làm việc của hẩn.

Món ăn được bày trong những chiếc đĩa nhỏ, mỗi đĩa chỉ bằng một phần nhỏ của bữa tiệc lúc nãy, hơn nữa dưới sự gia công của Thiệu Huân, nhìn không ra bộ dáng lúc đầu của thức ăn. Thậm chí, còn có cảm giác đẹp mắt hơn rất nhiều. Bắc Tề Lạc nhận lấy chiếc đĩa từ tay của Thiệu Huân, gấp một miếng thức ăn từ chiếc đĩa mà hẩn thấy hấp dẫn nhất.

“Đây là Ba ngàn tuyết ti...” thấy hẩn ăn, Thiệu Huân hơi kích động nói.

Liếc anh một cái, đem thức ăn nuốt vào bụng, Bắc Tề Lạc nói. “Người có thể im lặng một lúc không?”

“Tôi đang giới thiệu tên đồ ăn cho ngài mà.” Thiệu Huân nói rất oan uổng.

“Hiện tại ta cũng không bảo người giới thiệu, người giới thiệu cái gì?!” Bắc Tề Lạc ném cho anh một cái trừng mắt.

Thật sự khó hầu hạ. Thiệu Huân im lặng lùi ra sau một bước, đứng cạnh hẩn, coi như đã làm hết phận sự.

Từng ngụm đem thức ăn nuốt vào bụng, Bắc Tề Lạc phát hiện thức ăn cũng không phải rất khó ăn, vì vậy mặt hẩn giãn ra một chút, không quay đầu lại cất tiếng hỏi.

“Này, người năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Chủ nhân, tên tôi là Thiệu Huân, không phải này, năm nay ba mươi hai tuổi.”

“Trước đây người từng làm quản gia ở đâu?”

“Không có, trước kia tôi làm thương nhân buôn bán, từ năm trước mới bắt đầu đến trường huấn luyện quản gia, năm nay bắt đầu công tác, chủ nhân đầu tiên của tôi chính là ngài.”

“Trước kia người là thương nhân sao? Hừ, vậy công ty của người nhất định đã phá sản đi?!”

Lời nói của hắn quá độc....

Thiệu Huân rất muốn trừng mắt nhìn hắn... nhưng như vậy không đúng, anh là một quân gia, một quân gia thực sự có đủ tư cách... aizzz

“Không nói gì sao? Vậy có nghĩa là ta nói đúng rồi.” Bắc Tề Lạc xoay người nhìn anh một cái, mím môi cười.

“Nói thật, ta liếc mắt một cái liền nhận ra, người không thích hợp cho việc buôn bán.”

Nụ cười của hắn, làm Thiệu Huân xem đến mức hơi ngốc.

Thực ra, nếu không kể đến tính cách nóng nảy của Bắc Tề Lạc, thì vẻ bên ngoài của hắn thực sự làm cho người ta đổ kị, cho dù là lúc hắn tức giận cũng có một vẻ riêng, nhưng khi cười lộ lên... quả thực sẽ làm người ta thần hồn điên đảo.

Nhưng đây chỉ là với người khác mà thôi, chứ với anh, hình như anh có điểm miễn dịch, có phải vì anh đã sớm cảm thấy sự nguy hiểm từ hắn hay không?

Hắn quả thực rất nguy hiểm...

Như một loài hoa độc, chỉ có thể xem không thể chạm vào.

“Sao lại không nói gì rồi?” thanh âm của Bắc Tề Lạc truyền đến, làm cho Thiệu Huân phục hồi lại tinh thần.

Anh cúi đầu cung kính nói với Bắc Tề Lạc. “Vì chủ nhân nói đúng, tôi quả thực không thích hợp với việc buôn bán.”

“Này, người...” Thiệu Huân đột nhiên yên tĩnh, làm cho Bắc Tề Lạc bỗng dừng lại cảm thấy không được tự nhiên.

“Chủ nhân, ngài đã ăn no chưa?” Thiệu Huân có lễ mà hỏi.

“... Rồi...”

“Vậy tôi đem mấy thứ này mang đi, không quấy rầy ngài làm việc nữa.”

Tiến lên, tận lực không gây ra âm thanh gì, Thiệu Huân cẩn thận bê mâm đồ ăn lên, sau đó hướng về phía hắn y nói chính mình phải lui ra sau, anh lùi lại ba bước, xoay người bước đi.

Việc anh bỗng dừng cổ làm rõ quan hệ phụ thuộc chủ tớ làm cho Bắc Tề Lạc ngạc nhiên, cứ nhìn chăm chăm vào anh.

Khi Thiệu Huân mở cửa định bước đi, Bắc Tề Lạc lại đứng dậy, nói với anh. “Người tức giận sao? Ta sẽ giải thích lời nói vừa nãy....”

“Tôi không tức giận.” Thiệu Huân mỉm cười. “Ngài nói rất đúng, tôi thụ giáo. Tôi ở ngay dưới lầu, có việc gì xin ngài cứ phân phó.”

Nói xong, Thiệu Huân đóng cửa, mà Bắc Tề Lạc ở trong phòng thì cứ nghĩ mãi không thôi. Anh rốt cuộc bị làm sao vậy?

Buổi tối trước khi đi ngủ, từ trên tầng hai, Bắc Tề Lạc nhìn thấy Thiệu Huân đang đi kiểm tra lại từng cánh cửa sổ xem đã đóng kỹ hay chưa. Nhìn thân ảnh bận rộn kia, trong lòng Bắc Tề Lạc nảy lên cảm xúc khó hiểu...

Nhưng hắn lại không thể biết rõ, nó là cái gì.

Đây là lần đầu tiên hắn cho phép người khác tiến vào căn phòng này, mà trước kia hắn chỉ chỉ gặp qua Thiệu Huân mỗi một lần...

#18

Ngay từ đầu, anh đã sai lầm rồi.

Mới đầu anh cảm thấy đầu vô mồm mới một đại thiếu gia được nuông chiều từ bé như Bắc Tề Lạc rất thích ý, nhưng anh đột nhiên nhận ra, anh làm như vậy là sai hoàn toàn.

Cho dù anh là do bắc tề phu nhân mời đến, thì hiện tại anh cũng đã là quản gia của một mình Bắc Tề Lạc.

Cho dù hắn có khuyết điểm gì đi chăng nữa, cho dù hắn làm cho người ta khó chịu và chán ghét, thì làm quản gia của hắn, công việc của anh là phải chú ý đến ăn mặc đi lại sinh hoạt của hắn, chứ không phải cãi nhau với hắn.

Anh thừa nhận, đối với người sinh ra trong gia đình cao quý giàu có như Bắc Tề Lạc, thường thường đều là thiếu gia chưa từng gặp khó khăn cuộc sống, anh không có thiện cảm cho lắm. Có lẽ là do sự bất bình trong lòng, vì anh từ rất nhỏ đã phải trải qua đủ loại khốn khổ trong cuộc sống, cũng hiểu được muốn sống an bình trên thế gian này là một việc rất khó khăn. Từ sớm anh đã mất đi tình thương của mẹ, cha anh cũng đã mất, tình yêu của cha mẹ là thứ gì đó xa vời mà anh không bao giờ có thể có được...

Bắc Tề Lạc thì khác hoàn toàn. Hắn sinh gia trong một gia đình giàu có thế gia, cha mẹ đều còn mạnh khỏe, cũng rất yêu thương hắn. Vậy thì hắn có tư cách gì để giẫm đạp lên sự ấm áp mà anh khát cầu cũng không có được kia?

Cho nên anh liền nổi giận với hắn, thậm chí quên đi chức trách quản gia của mình, giận dữ như một đứa nhỏ.

Nếu nói ra ngoài nhất định sẽ bị người ta chê cười, đều đã là người hơn ba mươi tuổi rồi mà còn như vậy....

Nhưng hắn, cứ nhiên dấm quất to với mẹ của mình, không biết quý trọng gia đình hạnh phúc làm cho người ta ham muốn kia, dọn ra ngoài ở, lại còn luôn thờ ơ với sự quan tâm của mẹ...

Nếu là anh, nếu là anh....

Nhưng mà, vốn cũng không thể là anh, anh đã mất mẹ từ rất nhỏ, cha cũng đã mất.... từ rất lâu rất lâu trước kia, khi anh vẫn còn sống ngây thơ, thì tình thương cha mẹ cũng đã không còn....

Trải qua những năm tháng hồn nhiên, lòng bông duy nhất của cuộc đời, những thứ mà anh còn lưu giữ lại chỉ có bàn tay đầy chai sạn, cùng một trái tim bất đắc dĩ....

Đột nhiên, anh rất muốn hút thuốc, anh lục lọi chiếc va li mình mang đến, nhưng không có, lúc này anh mới nhớ anh không mang thuốc là đến đây.

A, đúng rồi, anh nhớ anh đã từng nói muốn bỏ thuốc.

Đây là chuyện mà anh đã hứa với Úc Ngôn.

Úc Ngôn không thích anh hút thuốc, cũng chán ghét anh nếu anh hút nhiều thuốc quá, nàng nói như vậy không tốt cho thân thể của anh, cũng cứ răn ép anh bỏ thuốc.

Vì Úc Ngôn, anh hứa rồi. Nàng là một người phụ nữ tốt, lời của nàng, anh đều nghe theo trong vô thức.

Nhưng mà, bây giờ không có thuốc hút thực sự khó chịu.

Lăn qua lăn lại trên giường cũng không thể ngủ được, anh nhìn đồng hồ, đã hơn hai giờ sáng rồi, nhưng mà không hiểu sao càng ngày, anh càng tỉnh.

Anh đành rời giường, cảm thấy miệng khô lưỡi khô nên chạy đi uống chén nước. Khi anh đi xuống tầng, lại thấy đèn thư phòng của Bắc Tề Lạc vẫn còn sáng, Thiệu Huân chân chờ một chút, liền nhẹ nhàng đi đến cửa thư phòng.

Qua khe hở trên cửa, anh nhìn thấy Bắc Tề Lạc đeo kính, ngồi trước máy vi tính đang nghiêm túc gõ xuống bàn phím, ánh sáng từ màn hình chiếu vào khuôn mặt hắn có chút xanh xao, nhưng vẫn dễ dàng làm cho người ta ngây ngốc ngắm nhìn.

Vì sao hắn lại đeo kính? Vì mắt không tốt sao?

Hơn nữa, công việc của hắn bận rộn như vậy sao? Đã muộn như vậy rồi mà còn làm việc...

Suy nghĩ một lúc, Thiệu Huân đi xuống nhà.

Bắc Tề Lạc quả nhiên rất tập trung, cho nên khi Thiệu Huân đi vào trong thư phòng hắn vẫn không hề phát hiện ra, cho đến tận lúc Thiệu Huân đặt li cà phê lên mặt bàn, hắn mới bừng tỉnh.

Hắn liếc nhìn anh một cái, thấp giọng nói cảm ơn, sau đó lại nhìn chăm chăm vào màn hình.

“Chủ nhân, trước khi tôi đi ngủ đã thấy ngài cũng đi nghỉ ngơi rồi mà. Sao bây giờ ngài lại ngồi làm việc tiếp vậy?” Thiệu Huân im lặng trong chốc lát rồi mở miệng hỏi.

“Đột nhiên nhớ tới có mấy việc chưa làm xong, nên liền dậy làm nốt.” Bắc Tề Lạc bưng chén cà phê lên nhấp một ngụm, lãnh đạm trả lời.

“Vậy sao?”

“Chỗ này không cần người, người cứ đi nghỉ đi.” Buông cà phê xuống, Bắc Tề Lạc lại nói.

“Vậy thỉnh ngài cũng mau chóng nghỉ ngơi.” Thiệu Huân vẫn đang mặc áo ngủ. Nói xong, anh liền đi ra khỏi phòng.

Trước khi khép cửa lại. Thiệu Huân liếc nhìn Bắc Tề Lạc một cái, thấy hắn vẫn đang nghiêm túc làm việc, anh không khỏi mỉm cười. Có lẽ, anh nên thay đổi cách nhìn về Bắc Tề Lạc, hắn cũng không phải là một người bất trị.

Trên đường đi trở về phòng, Thiệu Huân đột nhiên nhớ tới một việc. Bắc Tề phu nhân từng nói qua, Bắc Tề Lạc đang hẹn hò cùng đàn ông. Nhưng mà trước mắt, anh cũng không nhìn ra dấu hiệu cho thấy Bắc Tề Lạc hẹn hò cùng đàn ông a.

Uhm, vẫn không cần kết luận quá sớm, nếu Bắc Tề Lạc đang âm thầm hẹn hò cùng đàn ông thì sao? Hiện tại, mặc kệ như thế nào cũng phải nghĩ biện pháp tìm hiểu chuyện này. Như vậy anh mới có thể nghĩ ra đối sách tốt.

Nhưng Thiệu Huân cũng không có nhiều thời gian để nghi vấn, vì vào ngày thứ ba anh ở nhà của Bắc Tề Lạc, anh đã nhận được một cuộc điện thoại ngoài ý muốn...

Lúc ấy là ba giờ chiều, anh đang quét dọn phòng ở, Bắc Tề Lạc thì đang ở công ty, điện thoại đột nhiên vang lên làm anh giật mình.

Nói thật, ở nơi đây đã ba ngày rồi, đây cũng là lần đầu tiên mà điện thoại bàn vang lên. Lúc trước anh còn thắc mắc không biết điện thoại này có phải dùng để trang trí hay không.

Nhận điện thoại, chưa kịp nói cả câu hỏi thăm, đối phương đã hô to. “Lạc!”

Gọi thân thiết như vậy, còn mang theo chút ái muội... hơn nữa vấn đề là, anh nghe rõ ràng đây là giọng nam.

Thiệu Huân trừng mắt nhìn điện thoại ngẩn người.

“Lạc, làm ơn người đừng tức giận nữa có được không? Ta biết lần trước ở buổi tiệc của tập đoàn Thi thị, ta không nên hành động như vậy, ta biết sai rồi, cầu người đừng cự tuyệt gặp ta có được hay không? Phải làm như thế nào người mới bằng lòng tha thứ cho ta, cho dù là lên núi đao xuống biển lửa ta cũng sẽ làm...”

Thiệu Huân tiếp tục trừng mắt nhìn tai nghe, miệng còn giật giật.... đừng khoa trương như vậy chứ....

Đem điện thoại để sát vào mặt, Thiệu Huân tính toán ngăn chặn lại mấy lời tâm tình của người này. “Thực xin lỗi, tiên sinh, rất có lỗi khi quấy rầy ngài, đầu tiên ta muốn nói với ngài...”

“Người là ai?!” không đợi Thiệu Huân nói xong, người kia đã rống lên. “Sao người lại ở trong nhà của Lạc?!!”

“Tôi ở trong nhà của Bắc Tề tiên sinh là vì...”

“Không thể nào! Sao Lạc lại tuyệt tình như vậy?! Mới chỉ có năm ngày a, năm ngày hắn liền có người mới sao?..... không, ta không chấp nhận...!!!”

“Mặc kệ ngài có chấp nhận hay không, tôi vẫn phải nói với ngài...” mấy chữ “...tôi là quản gia của Bắc Tề tiên sinh” Thiệu Huân không có cơ hội nói ra, vì điện thoại đã truyền đến thanh âm tút tút...

Mà Thiệu Huân, lại tiếp tục nhìn chăm chăm vào điện thoại ngẩn người...

#19

Thiệu Huân tuy không tin vào trực giác, nhưng lúc này anh thực sự có cảm giác, chuyện này sẽ không chấm dứt như vậy.

Quả nhiên, sau hai ngày không về nhà ăn bữa tối, hôm nay Bắc Tề Lạc mới năm giờ chiều đã về nhà, tâm tình có vẻ không được tốt lắm — không, phải nói là vô cùng không tốt — không, phải là cực kì cực kì không tốt!

Thiệu Huân vừa mới dọn dẹp phòng vệ sinh xong, anh quay ra phòng khách nghỉ ngơi, đang nghĩ xem không biết tối nay Bắc Tề Lạc có về nhà không để còn chuẩn bị thức ăn cho hắn, thì bên ngoài truyền đến tiếng ô tô.

Thiệu Huân đến gần cửa sổ nhìn, đúng lúc nhìn thấy xe của Bắc Tề Lạc đâm vào trong gara. Đúng, là đâm. Tiếng bánh xe ma sát với mặt đất rất chói tai, vì vậy cho dù còn chưa nhìn thấy người, nhưng Thiệu Huân có thể biết rõ, người kia đang cáu giận đến mức nào.

Nhưng mà, chiếc xe quý báu giá cả vài trăm vạn mà bị hắn tàn phá như vậy, ai nhìn cũng đều thấy đau lòng a.

Sau đó Thiệu Huân trong lòng vừa nghĩ ra cách giải thích cho sự việc hôm nay, vừa đi ra mở cửa.

Nghe thấy tiếng bước chân bình bịch truyền đến từ ngoài cửa, Thiệu Huân vừa mở cửa đã nhìn thấy khuôn mặt xanh mét dữ tợn của Bắc Tề Lạc.

“Ồ thần kinh!!”

Vừa vào trong nhà, hắn liền chửi ầm lên, đương nhiên, không phải nhằm vào Thiệu Huân.

“Tên khốn khiếp kia, hắn nghĩ hắn đang làm cái gì a!” Bắc Tề Lạc cáu giận mà quăng chiếc cặp tài liệu sang một bên, áo vest cũng đã bị bỏ ra từ khi nào, cả vạt không chỉnh.

“Chẳng những năm lần bảy lượt gọi điện thoại đến quấy rầy ta, còn trực tiếp vọt đến văn phòng! Ta đang cùng những lãnh đạo cấp cao họp, mà hắn dám làm trò trước mặt nhiều người như vậy, nói ta hoa tâm, quả thực làm mất hết mặt mũi của ta! Cút đi tìm chết đi! Cho dù ta là một kẻ hoa tâm thì liên quan quái gì đến hắn?! Ta cùng hắn nhiều lần thì chỉ là khách hàng làm ăn mà thôi, hắn cứ nhiên nghĩ lung tung, mơ tưởng ta cùng hắn có quan hệ gì!! Vô liêm sỉ, cút xuống địa ngục đi, ghê tởm! Ta ghét nhất chính là bọn đồng tính luyến ái như các người!!”

Choang, vừa mắng chửi, Bắc Tề Lạc vừa giơ chân đá một phát bay chiếc bình ngọc lưu ly trang trí trong phòng, bình hoa bay khỏi kệ, rơi xuống đất vỡ tan tành, làm Thiệu Huân đứng bên cạnh giật thót.

Thanh âm đổ vỡ cùng với câu nói cuối cùng kia của Bắc Tề Lạc làm cho Thiệu Huân sửng sốt không thôi.

Phải mất một lúc lâu, anh mới phục hồi tinh thần, chân chờ mà đi đến cạnh Bắc Tề Lạc đang thở hồng hộc, cẩn thận hỏi một câu. “Chủ nhân, ngài vừa nói ngài... ghét đồng tính luyến ái..?”

“Không chỉ chán ghét, mà còn cực kì chán ghét, vô cùng vô cùng chán ghét! Nhất là tên họ Lam khốn khiếp đồng tính kia, mỗi ngày đều quần quít lấy ta không buông!!”

Bắc Tề Lạc mãi mới bình tĩnh lại được, giờ lại lên cơn. Hình như đối với hắn, người họ Lam kia thực sự đáng ghét a.

Người kia, không biết có phải là người hôm nay gọi điện thoại đến hay không?

Thiệu Huân trong lòng đoán đoán, chắc là đúng, vì thời gian cũng rất khớp. Theo lời nói của Bắc Tề Lạc, anh cũng hiểu đại khái, có lẽ do vị Lam tiên sinh kia hiểu lầm quan hệ giữa anh và Bắc Tề Lạc, nên mới chạy đến tìm hắn chất vấn...

“Ồ khốn! Phụ nữ còn không phiền phức như vậy! Mặc kệ ta có cự tuyệt như thế nào, thì tên khốn kia đều mặt dày mà bò lên người ta!!”

Bắc Tề Lạc vốn có tiếng là đa tình, có lẽ đây là báo ứng của hắn a?

Thiệu Huân đột nhiên cảm thấy muốn cười, đương nhiên, anh sẽ không thực sự cười, Bắc Tề Lạc dù sao cũng là chủ nhân của anh.

Nhưng mà, xem ra tin tức của Bắc Tề phu nhân có vẻ sai rồi, có lẽ bà ấy nghĩ nhầm chuyện có đàn ông đeo bám Bắc Tề Lạc là hấn hẹn hò cùng với đàn ông. Hiểu lầm như vậy cũng hơi quá đáng, Bắc Tề Lạc rõ ràng rất ghét đồng tình luyến ái....

Sau Thiệu Huân cũng không nói gì nữa, chỉ chờ cho đến khi Bắc Tề Lạc cơn tức giảm xuống, mới bắt đầu thu dọn phòng khách mới bị gió lốc thổi qua này.

Còn về người hôm nay gọi điện thoại đến, Thiệu Huân cũng đành chờ cho đến khi Bắc Tề Lạc hết giận rồi nói sau, mặc dù anh cảm thấy chuyện này cũng không còn quan trọng nữa.

Sau đó chính là bữa tối, Bắc Tề Lạc lúc lên phòng có nói vọng ra là hấn muốn nghỉ ngơi, nên hôm nay cho dù là có chuyện gì cũng không thể quấy rầy hấn, cho nên anh không thể hỏi xem, hôm nay hấn muốn ăn cái gì.

Như vậy thực sự rất khó xử, không biết phải nấu món nào mới hợp khẩu vị của hấn đây.

Thiệu Huân dọn dẹp phòng khách xong, đang định vào phòng bếp chuẩn bị thức ăn, thì chuông cửa lại đột ngột vang lên, sững sốt một lát, anh mới chạy ra mở cửa.

Vừa mở cửa, anh liền nhìn thấy một người thanh niên xa lạ, bộ dạng rất đẹp mắt, dáng người cũng cân đối không sai, nếu lấy ánh mắt của một người đàn ông đến đánh giá, thì quả thật rất đáng tán thưởng.

Nhìn người mở cửa là Thiệu Huân, vị đại soái ca này tròng lớn mắt, sau đó đột ngột mà túm vạt áo của Thiệu Huân, hung hăng hỏi. “Người là ai? Sao lại ở trong nhà của Lạc? không phải hấn chưa bao giờ cho phép người khác tiến vào nhà của hấn hay sao?!”

Thanh âm này... suy nghĩ trong chốc lát, Thiệu Huân bừng tỉnh đại ngộ, hoá ra chính là người hôm nay gọi điện thoại đến.

“Ngài... là Lam tiên sinh?” Thiệu Huân hơi nghi vấn hỏi, bị người khác túm vạt áo, anh cảm thấy rất không thoải mái, nhưng khí lực của anh lại không bằng người ta, không thể thoát ra được.

“Người có biết ta?” Người này hơi kinh ngạc một chút.

“Bắc Tề tiên sinh nói cho tôi biết.”

“Bắc Tề tiên sinh?” Thiệu Huân cố ý nói nhẹ nhàng cũng làm cho động tác của người này buông lỏng ra một chút.

“Đúng vậy, tôi là quản gia mà mẫu thân của Bắc Tề tiên sinh tìm đến, đã ở nơi này ba ngày. Đúng rồi, cuộc điện thoại hôm nay cũng là tôi nhận.”

Người thanh niên này trợn tròn mắt, rồi lại trợn to hơn nữa... sau đó ngơ ngác buông Thiệu Huân ra... sau đó rống to lên...

“Ai nha, trời ạ, ta sai lầm rồi, ta hiểu lầm người, Lạc...”

“Mau đuổi hấn ra khỏi nhà cho ta!!”

Tiếng rống còn to hơn cả tiếng la hét của người thanh niên kia vang lên, Bắc Tề Lạc không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở cầu thang tầng hai, mặt khó coi cực kì, hai tay nắm lấy lan can cầu thang còn đang phát run, tức giận vô cùng...

[chết vì anh Ngạn này mất... *lăn lộn cười*]

#20

Thiệu Huân cũng rất quý Lam Cảnh Ngạn, tuy rằng tính cách của y hơi nóng nảy ngang bướng một chút, nhưng những điểm khác thì đều không tồi.

Y là nhất kiến chung tình với Bắc Tề Lạc, địa điểm là trong một buổi yến tiệc nào đó, tuy rằng mới gặp nhau lần đầu tiên, nhưng Lam Cảnh Ngạn đã yêu Bắc Tề Lạc đến điên cuồng.

Những thứ này là do Thiệu Huân tò mò hỏi hai người đã gặp gỡ nhau như thế nào, và Lam Cảnh Ngạn đã vô cùng tự nhiên mà kể cho anh nghe.

Anh không nghĩ rằng Lam Cảnh Ngạn sẽ thực sự trả lời anh, vì dù sao y cũng là một công tử con nhà giàu có — điều này là do Bắc Tề Lạc nói cho anh biết. Nếu không phải bọn họ có thân phận ngang nhau, thì cơ bản hai người sẽ không có cơ hội gặp mặt — đây là điều mà Lam Cảnh Ngạn nói cho anh biết. Xác thực, nếu không phải là do có duyên, thì với thân phận thấp kém của Thiệu Huân, căn bản là không có cơ hội quen biết với Bắc Tề Lạc — đây là điều Thiệu Huân tự nói với bản thân mình.

Nhưng sự thật là cho dù thân phận chênh lệch như vậy, thì Lam Cảnh Ngạn cũng chưa bao giờ coi thường anh, không cậy thế ức hiếp người, cũng không hắt hăm sai khiến quát tháo một quần gia nhỏ nhoi như anh.

Đây cũng là một điểm ở Lam Cảnh Ngạn làm cho Thiệu Huân thấy quý y.

Tình cảm mà Lam Cảnh Ngạn dành cho Bắc Tề Lạc thực sự rất cố chấp, Bắc Tề Lạc coi thứ tình cảm đây chính là tử triền lạn đánh, mà không coi nó là tình yêu nghiêm túc. Nói thật, Thiệu Huân cảm thấy đồng tình với Lam Cảnh Ngạn hơn là Bắc Tề Lạc, vì yêu đàn ông không phải là sai, nhưng yêu một người đàn ông như Bắc Tề Lạc, thì giống như đã phán một án tử hình cho chính bản thân mình.

“Lam tiên sinh, ngài nên từ bỏ Bắc Tề tiên sinh thôi, đây cũng là vì tốt cho bản thân ngài.”

Mỗi lần Lam Cảnh Ngạn bấm chuông cửa muốn được gặp Bắc Tề Lạc, Thiệu Huân lại khuyên y một câu như vậy. Nhưng nếu như chỉ cần mấy câu nói có thể làm cho Lam Cảnh Ngạn đầu hàng, thì Bắc Tề Lạc đã không đau đầu như bây giờ. Hình như để cắt đuôi Lam Cảnh Ngạn, hắn đã thực hiện đủ các biện pháp có thể nghĩ ra được.

“Một lần hắn tàn nhẫn cực kỳ. Hôm ấy, vì muốn cắt đuôi ta mà hắn đã phóng xe như bay trên đường cao tốc, ta cũng đuổi theo sát nút ở phía sau. Vận tốc lúc ấy phải lên đến 280km/h. Nhanh đến mức không nhìn thấy rõ cảnh vật xung quanh luôn. Ngay lại một ngã rẽ, hắn đột nhiên tăng tốc vọt về phía trước, ta đương nhiên ta cũng vọt theo, không ngờ lại thấy một chiếc xe tải đâm thẳng đến...” Khuôn mặt của Lam Cảnh Ngạn nhăn nhó lại. “Mạo hiểm tránh né, ta mới biết được hoá ra hắn đã sớm nhìn thấy chiếc xe kia, vì muốn dụ ta lao đến nên mới cố tình tăng tốc... Lúc ấy ta may mắn mới tránh được một kiếp, chứ nếu không chắc giờ ta đã ở trên thiên đường rồi.”

“Vận tốc 280, lại còn ở trên đường cao tốc nữa...” Thiệu Huân trừng lớn mắt, kinh ngạc hỏi. “hai người không muốn sống nữa hay sao?”

“Người không biết sao? Lạc là một tay đua cực giỏi! Chỉ cần có thời gian, hắn sẽ chạy đến trường đua thuê xe chạy mấy vòng. Vận tốc có khi lên đến hơn 400km ấy chứ. Lúc ấy, nhìn Lạc đẹp trai phong độ đến kinh người! Còn ta nữa, tuy không bằng Lạc, nhưng cũng không tồi đâu, ha ha!”

Nghe chuyện của bọn họ làm cho Thiệu Huân có cảm giác như đang nói chuyện cùng với người ở hành tinh khác, nói bằng thứ ngôn ngữ mà anh không thể hiểu nổi.

Khi nói chuyện với Lam Cảnh Ngạn, anh đều đứng ở ngoài cửa, vì anh không có quyền cho Lam Cảnh Ngạn vào trong nhà, mà Bắc Tề Lạc thì lại càng không làm thế.

Cũng may là Lam Cảnh Ngạn không thường xuyên đến, vì y cũng có công việc của mình. Nghe nói gia đình Lam Cảnh Ngạn cũng mở một công ty rất lớn, tuy Lam Cảnh Ngạn chưa hoàn toàn tiếp nhận công ty này, nhưng đại bộ phận công việc đều đã chuyển sang cho y quản lý, cho nên cũng không rảnh rỗi. Nhưng mà cứ có thời gian, là y sẽ lại chạy đến, mặc dù luôn bị bắt đứng ở ngoài cửa.

Mà Bắc Tề Lạc, mỗi lần nhìn thấy y là lại yêu cầu Thiệu Huân đuổi y đi, nếu thấy anh cùng với y đứng ngoài cửa nói chuyện, hắn sẽ rống to lên: “Thiệu Huân, người không muốn làm việc ở nơi này nữa sao?? Còn tán gẫu cái gì, cho người ba giây, mau vào trong nhà!”

Sau đó, nếu thấy Lam Cảnh Ngạn vẫn đứng ở ngoài cửa, hắn sẽ tùy tiện nhặt những thứ trong phòng ném y, hơn nữa xác suất trúng mục tiêu cũng rất cao, thân thể của Lam Cảnh Ngạn không biết bị ném trúng đã bao nhiêu lần, vậy mà y vẫn có thể cầm những thứ mà Bắc Tề Lạc ném y, cười hì hì nói. “Lạc, cảm ơn những vật đỉnh ước mà người trao cho ta!”

“Thiệu Huân, gọi cảnh sát!”

Cuối cùng, Bắc Tề Lạc đều rống lên như vậy.

Đương nhiên, Thiệu Huân cũng không làm theo lời hắn nói, chỉ quay ra khuyên Lam Cảnh Ngạn mau rời đi.

Nếu Bắc Tề Lạc là phụ nữ thì mọi chuyện đã tốt đẹp hơn rồi, như vậy anh có thể âm thầm giúp đỡ Lam Cảnh Ngạn, tác hợp cho hai người. Nhưng mà hai người bọn họ đều là đàn ông, hơn nữa Bắc Tề phu nhân cũng nhất định sẽ không cho Bắc Tề Lạc bước lên con đường đồng tính này. Anh đã nhận lời Bắc Tề phu nhân sẽ giúp đỡ Bắc Tề Lạc, nên chỉ có thể thâm nghĩ như vậy trong lòng.

Con người là như vậy, luôn luôn có rất nhiều chuyện không thể giải quyết được

Hiện tại, anh chỉ hy vọng Lam Cảnh Ngạn có thể tỉnh ngộ, đừng quần quýt lấy Bắc Tề Lạc nữa.

Nhưng mà một người cứng đầu như Lam Cảnh Ngạn, muốn y buông tha cho Bắc Tề Lạc là một chuyện không thể. Vì chỉ cần có thời gian rảnh, y sẽ lại xuất hiện trước cửa nhà của hắn, nói những lời thâm tình với người trong nhà, những lời làm Bắc Tề Lạc cảm thấy ghê tởm kinh khủng.

5. Chương 4

#21

Những ngày Thiệu Huân làm việc cho Bắc Tề Lạc, vì sự xuất hiện của Lam Cảnh Ngạn mà trở nên náo nhiệt hơn.

Nhưng, cuộc sống như vậy kéo dài chưa đến nửa tháng, thì mọi chuyện lại bất tri bất giác mà trở lại yên tĩnh như trước.

Nguyên nhân là vì Bắc Tề Lạc đi công tác ở nước ngoài, đi đến hơn một tháng. Trước khi hắn rời đi, Thiệu Huân đã hỏi ý kiến của hắn, trong khoảng thời gian này về nhà vài ngày có được không? Bắc Tề Lạc gật đầu cho phép.

Sau khi Bắc Tề Lạc đi được ba ngày, Lam Cảnh Ngạn hình như cũng biết tin này mà không đến nữa, cho nên Thiệu Huân quyết định dọn dẹp một chút rồi rời khỏi căn nhà này, quay về thăm em gái anh. Đương nhiên, trong một tuần xin nghỉ này, anh cũng muốn được ở bên Úc Ngôn, chứ không như bình thường, chỉ có thể gửi gắm tình cảm nhớ nhung qua những cuộc điện thoại.

Tự nhiên, sau khi anh quay về, cả em gái và người yêu anh đều hỏi thăm xem công việc của anh như thế nào.

Anh trả lời rằng, cũng không tệ lắm, còn gặp gỡ nhiều chuyện thú vị. Nhưng cũng chỉ dừng ở đây, anh cũng không nói sâu hơn, đây là những thông tin liên quan đến cuộc sống cá nhân của chủ nhân, anh không có quyền để cho người thứ ba biết, đây là phẩm chất đạo đức cơ bản của công việc quản gia.

Anh chỉ có một tuần nghỉ, một tuần sau, anh quay lại căn nhà trống rỗng kia.

Nhìn căn phòng rộng lớn xung quanh, Thiệu Huân hơi thở dài một hơi, cũng không hiểu tâm trạng phức tạp của mình là vì sao.

Anh rời đi nơi này một tuần, mỗi ngày vẫn đều có người đến đây quét dọn, vì khi cho phép anh nghỉ một tuần về nhà, Bắc Tề Lạc đã đồng ý để anh tìm những người giúp việc đến dọn dẹp nơi này.

Lúc này, mọi thứ trong căn nhà đều sạch sẽ tinh tươm, vừa nhìn đã biết là mới được dọn dẹp không lâu, vì vậy, hôm nay anh sẽ có một ngày nhàn hạ không phải làm việc.

Nghĩ đến vậy, tâm trạng của Thiệu Huân bỗng dưng lại trở nên rất tốt.

Đành chịu thôi, ai bảo việc quét dọn căn nhà này mệt mỏi đến vậy làm gì.

Nhưng vào ngày thứ tư sau khi Thiệu Huân quay lại, khi anh vừa quét dọn vừa xem tivi, thì có một tin tức đã làm cho anh sửng sốt không thôi.

Tuy rằng, chuyện về Bắc Tề Lạc vẫn luôn luôn là tin tức nóng hổi trên tivi, tin tức về hắn trên tivi nhiều không thể đếm nổi, nhưng chuyện lần này... quả thực....

Nghe nói, lần này Bắc Tề Lạc ra nước ngoài là để cùng một công ty đối tác kí kết hợp lớn hơn mười triệu. Mặc dù, hắn là con trai duy nhất của chủ tịch tập Bắc Tề, nhưng địa vị hôm nay của Bắc Tề Lạc ở công ty là do công sức của hắn, tự cố gắng vươn lên mà đạt được. Bản thân hắn có tài hoa xuất chúng, hắn không hề dựa dẫm vào cha của mình mà vẫn được mọi người chú ý, sự thông minh nhạy bén của hắn giúp hắn có thể phát triển thuận lợi trên thương trường. Từng có người nói rằng, mấy năm gần đây, một phần năm sinh ý của tập đoàn Bắc Tề là do hắn kiếm được. Vì vậy, trong mắt nhiều người, hắn đã trở thành một vị thần.

Ở công ty, hắn được mọi người nể trọng, lần này hắn bị chủ tịch đích thân điểm danh, yêu cầu đi kí hợp đồng mua bán này. Điều này cho thấy, đối với hợp đồng làm ăn này, tập đoàn Bắc Tề khá coi trọng.

Nhưng kết quả lại làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi, trên kênh tin tức, các phóng viên cho biết Bắc Tề Lạc, ngày hôm qua đã đánh người đại diện phụ trách kí hợp đồng với hắn, người này đã phải vào viện điều trị—

Nghe xong tin tức này, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Thiệu Huân là: Bắc Tề Lạc điên rồi?

Trong bản tin, người ta nói rằng lần kí hợp đồng này hiện tại đang tạm hoãn, nhưng trong lòng mọi người đều biết, vụ làm ăn này hoàn toàn không có khả năng thuộc về Bắc Tề tập đoàn nữa.

Đánh người phụ trách của người ta đến mức phải vào viện, Bắc Tề Lạc không bị kiện đã là may mắn rồi.

Chuyện này tuy ồn ào huyền ảo, nhưng nhân vật chính lại chưa có ai xuất hiện cả, một bên nói người bị thương không thể gặp, một bên là Bắc Tề Lạc lánh mặt mà không gặp được, cho nên nguyên nhân phát sinh, chỉ có người trong cuộc mới biết được.

Đang lúc Thiệu Huân nghe tin tức mà sửng sốt tại chỗ, thì điện thoại bàn trong nhà vang lên, anh nghe máy mới biết là do Bắc Tề phu nhân gọi đến.

“Thiệu Huân, cậu nên chuẩn bị một chút, tầm khoảng hai giờ nữa, tiểu Lạc sẽ về nhà — đúng rồi, tâm tình của nó không được tốt lắm, cậu cứ tận lực theo nó, đừng chọc giận nó, biết không?”

Thanh âm lo lắng của Bắc Tề phu nhân truyền đến, Thiệu Huân hiểu nàng đang lo lắng về chuyện trong tin tức kia.

“Vâng, thưa phu nhân, tôi biết rồi.”

Cúp máy, Thiệu Huân ngẫm nghĩ một lúc, rồi chạy vào trong phòng bếp, chuẩn bị cơm canh...

Hai tiếng sau, bên ngoài nhà vang lên tiếng ô tô, anh chạy đến bên cửa sổ xem, quả nhiên nhìn thấy chiếc xe quen thuộc của Bắc Tề Lạc.

Thiệu Huân chạy ra mở cửa sẵn, anh thấy Bắc Tề Lạc mặt mũi âm trầm đi vào, kể cả khi anh cúi người chào hắn cũng không để ý.

Hắn ném những thứ trong tay xuống sô pha rồi ngồi phịch xuống, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thiệu Huân nhẹ nhàng đóng cửa lại, nhìn nhìn hắn, anh suy nghĩ không biết có nên tiến đến gọi hắn dậy ăn cơm hay không.

Đến gần hắn, Thiệu Huân quyết định làm cho hắn nghỉ ngơi một chút, bởi vì bây giờ nhìn hắn quả thực rất mệt mỏi.

Một giờ sau, Thiệu Huân dọn dẹp quanh nhà rồi quay lại phòng khách, anh đang định đánh thức Bắc Tề Lạc, thì lại phát hiện ra hắn không được bình thường, mặt hắn rất đỏ.

Đưa tay ra sờ trán của hắn, Thiệu Huân xác định, hắn phát sốt.

#22

Thiệu Huân đã từng chăm sóc bệnh nhân, nhưng chưa từng chăm sóc một người bệnh khó chịu như Bắc Tề Lạc.

Sau khi tiễn bác sĩ về, Thiệu Huân nấu cháo trắng cho Bắc Tề Lạc ăn, sau đó mới có thể cho hắn uống thuốc hạ sốt.

Vất vả mới nấu được cháo, mà Bắc Tề Lạc kiêu gì cũng không chịu ăn.

“Một ít cũng được, ngài phải ăn, nếu không sẽ càng khó chịu...” Thiệu Huân dỗ Bắc Tề Lạc như dỗ một đứa trẻ.

Bắc Tề Lạc nằm trên giường, không có khí lực, mặt còn đỏ ửng thường, vậy mà vẫn dùng thanh âm khàn khàn cần nhằn. “Ta nói ta không ăn...”

“Nếu đói bụng ngài không khó chịu sao?”

“Không khó chịu!”

“Ồm mãi không thể khỏi, ngài cũng không để ý sao?”

“Ta chết cũng không cần người lo!”

Hay giận rồi y như trẻ con, Thiệu Huân bĩu môi nói. “Tôi không thể làm vậy được, vì ngài là chủ nhân của tôi, tôi sao có thể không để ý đến ngài được chứ?..”

“Người quan tâm đến ta chỉ vì ta là chủ nhân của người?” Bắc Tề Lạc trừng mắt nhìn anh.

“Không phải.” nghĩ nghĩ một lúc, Thiệu Huân trả lời. “Cho dù là bất kì ai, nếu người đó mà bị ốm trước mắt tôi, tôi cũng sẽ đều chăm sóc họ.”

Bắc Tề Lạc nhìn anh, trầm ngâm không nói gì.

“Ngài vẫn nên ăn một chút gì đó.” Thiệu Huân không từ bỏ, tiếp tục khuyên.

“Ta có thể ăn, nhưng người phải đáp ứng một điều kiện của ta.”

Thiệu Huân nhếch một bên lông mày, hoài nghi suy nghĩ rất cuộc không biết ai mới là người đang ốm cần uống thuốc.

“Có thể.” hiện tại, người bị bệnh thật sự là Bắc Tề Lạc, còn anh là người khuyên hắn ăn, nên rõ ràng anh phải là người yếu thế hơn. Cứ đồng ý với hắn đi, làm cho hắn ăn gì đó trước đã.

“... ta muốn gối đầu lên đùi của người.” Chần chờ một lúc, Bắc Tề Lạc nói.

Đây là một đứa trẻ con sao? Đây là suy nghĩ đầu tiên của Thiệu Huân.

Nhưng nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Bắc Tề Lạc, anh gạt đầu. “Ngài ăn hết chỗ thức ăn này cùng uống thuốc, tôi sẽ đồng ý.”

Lần này, Bắc Tề Lạc đồng ý luôn.

Có sự phối hợp của bệnh nhân, Thiệu Huân nhanh chóng mà làm xong tất cả, cũng có thời gian kiểm tra an ninh quanh căn nhà.

Cửa sổ đã khoá, tắt hết đèn, Thiệu Huân xuất hiện trong phòng ngủ của Bắc Tề Lạc.

Lúc anh đi vào, hắn đang nhắm mắt nằm im trên giường, anh nghĩ hắn đã ngủ, nhưng vừa đi lại gần, hắn đã mở mắt ra.

“Lâu vậy.” Bắc Tề Lạc oán giận.

“Xin lỗi.” Thiệu Huân đứng cạnh bên giường, không biết tiếp theo mình nên làm gì.

“Ngồi lên giường đi.” Bắc Tề Lạc nhìn thấu suy nghĩ của anh, mở miệng.

Thiệu Huân làm theo, rất nhanh, Bắc Tề Lạc di chuyển cơ thể mình, đặt đầu của hắn lên đùi anh. Nhưng khi má của hắn đặt lên đùi anh, cách một lớp vải quần, anh vẫn có thể cảm nhận nhiệt độ cơ thể cao của hắn, thậm chí cảm giác như nó đang đốt cháy da thịt anh vậy.

“Như thế này có được không?” thấy Bắc Tề Lạc nhắm mắt lại, Thiệu Huân quan tâm hỏi.

“Cứ như thế này là được rồi.”

Có lẽ Thiệu Huân nhìn lầm, nhưng khi Bắc Tề Lạc trả lời anh, trong nháy mắt anh nhìn thấy một nụ cười nhợt nhạt xuất hiện trên mặt hắn...

Nhất định là nhìn nhầm rồi. Thiệu Huân tự nói như thế với bản thân.

“Người còn nhớ sao?” một lúc lâu sau, Bắc Tề Lạc đột nhiên nói.

“Nhớ cái gì?” Thiệu Huân khó hiểu hỏi.

“Trước đây, người cũng từng làm như vậy...”

“Uhm? Có sao?”

” — thôi quên đi!”

“Vâng.” Thanh âm Bắc Tề lạc lại chuyển sang bén nhộn, Thiệu Huân vốn đã quen nên cũng chỉ trả lời cho có lệ.

Lúc sau, Bắc Tề Lạc không nói gì nữa, nhắm mắt lại, im lặng gối đầu lên đùi của Thiệu Huân...

Thiệu Huân vẫn nhìn hắn, nhìn khuôn mặt ngủ của hắn, giống như một nàng công chúa ngủ trong chuyện cổ tích chờ hoàng tử đến hôn, được bao bọc bởi một tầng hào quang thánh khiết không chút bụi bẩn, trừ phi là chân mệnh hoàng tử đến, nếu không sẽ không cho phép bất kì ai tiếp cận... Im lặng ngủ say, không biết là trăm năm hay nghìn năm, vẫn đều đang chờ đợi, thần bí, lại xinh đẹp đến mức không thể tưởng tượng được.

Đến khi mở mắt, ánh sáng len lỏi qua tấm rèm cửa làm Thiệu Huân nhận ra mình đã ngủ quên, anh cố nhích thẳng người dậy, nhìn người vẫn đang gối đầu lên chân anh ngủ kia,

Sắc mặt hắn đã không còn đỏ như hôm qua nữa, anh dùng tay kiểm tra nhiệt độ, cũng nhận thấy hắn đã hạ sốt, Thiệu Huân an tâm hơn rất nhiều.

Anh cẩn thận đem đầu của hắn chuyển sang chiếc gối bên cạnh, giây phút này, Thiệu Huân cảm thấy tình huống này hình như đã từng xảy ra.

Lắc lắc đầu, anh nghĩ rằng đây chính là ảnh hưởng của tâm lý.

Hai chân anh đã cứng ngắc, phải vịn thứ gì đó bên cạnh anh mới đứng dậy được, chân run run tê rần, mỗi bước đi đều giống như có hàng ngàn mũi kim đâm vào, thậm chí bước được mấy bước, anh suýt nữa ngã lăn ra đất.

Lúc suýt ngã xuống đất, tay anh với lấy thứ gần mình nhất, không ngờ lại làm cho phòng quần áo bên cạnh vẫn đóng lại từ từ mở ra, cảnh tượng bên trong dần dần hiện ra trước mắt anh.

Thiệu Huân chỉ nhìn liếc mắt căn phòng toàn những đồ sa hoa kia một cái, sau đó loay hoay tìm cách đóng nó lại, vô tình, anh thoáng nhìn thấy một chiếc áo vest rất quen thuộc. Anh giật mình, liều lĩnh mà đi vào trong phòng quần áo này, cầm chiếc áo kia lên nhìn kỹ. Sau khi tìm được một cái vết tròn nhỏ rất khó phát hiện trong tay áo, anh xác định đây đúng là chiếc áo vest mà anh đánh mất đã lâu.

Chiếc áo vest duy nhất mà anh có, sao nó lại ở nơi đây?

Thiệu Huân sững sốt một lúc lâu, sau đó anh đột nhiên dùng tay vỗ đầu mình một cái.

Thảo nào lúc này anh cảm thấy việc cho Bắc Tề Lạc gối lên đầu mình rất quen thuộc, hoá ra là vào tầm nửa năm trước, bọn họ cũng từng gặp mặt một lần.

Ai da, xem trí nhớ này, không ngờ lại hoàn toàn quên mất sự việc này, nhưng mà hình như Bắc Tề Lạc còn nhớ rõ.

Quay đầu nhìn người vẫn đang ngủ kia, Thiệu Huân hơi mím môi, cười rất nhẹ.

Có lẽ, bọn họ thực sự có duyên phận với nhau không biết chừng!

#23

Thiệu Huân vừa làm xong bữa sáng cho Bắc Tề Lạc, thì chuông cửa vang lên.

Không biết có phải Lam Cảnh Ngạn không?

Nghĩ vậy, Thiệu Huân bước ra mở cửa, qua nhiên anh nhìn thấy vẻ mặt sốt ruột của Lam Cảnh Ngạn.

“Lạc hẳn đã trở lại sao?” vừa thấy anh, Lam Cảnh Ngạn đã xông đến hỏi.

“Làm sao mà ngài biết được?”

Từ cuộc nói chuyện hôm qua với Bắc Tề phu nhân, Thiệu Huân biết chắc Bắc Tề Lạc là bí mật trở về, hơn nữa người biết chắc chắn cũng không có nhiều. Vậy làm sao mà Lam Cảnh Ngạn biết được?

“Ta có cách của ta.” Lam Cảnh Ngạn chỉ trả lời qua loa, sau đó lại tiếp tục hỏi. “Nghe cách nói chuyện của người, hẳn thực sự đã trở lại đúng không? Vậy nhân với hẳn rằng ta muốn nói chuyện.”

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Lam Cảnh Ngạn, Thiệu Huân chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu nói. “Ngài biết đây, Bắc Tề tiên sinh sẽ không gặp ngài đâu, nhất là trong thời điểm này... Lam tiên sinh, ngài vẫn nên quay trở về đi...”

“Không, ta nhất định phải giải thích rõ ràng với hẳn!” trên khuôn mặt Lam Cảnh Ngạn lộ ra vẻ kiên quyết. “Không phải người đồng tính nào cũng dùng thủ đoạn ghê tởm biến thái như vậy để theo đuổi người mình yêu, hẳn không nên vì chuyện lần này mà càng chán ghét tình yêu chân thật của ta a....”

Thiệu Huân ngây người một chút, lẳng lẳng nhìn Lam Cảnh Ngạn.

Nguyên nhân Bắc Tề Lạc đánh đối phương đến mức phải vào viện, không lẽ vì người kia đã dùng thủ đoạn ti tiện gì đó đối phó với hẳn?..

“Làm ơn, Thiệu Huân, người bảo hẳn ra gặp ta đi... nếu không thì cho ta vào trong gặp hẳn...” không hề để ý đến sự khác thường của Thiệu Huân, Lam Cảnh Ngạn tiếp tục cầu khẩn.

“Không được.”

Người nói lời này không phải Thiệu Huân mà là Bắc Tề Lạc. Không biết hẳn đã đi xuống dưới từ lúc nào, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lạnh lùng vô cùng.

“Lạc, xin người hãy nghe ta nói...” Vừa nhìn thấy hẳn, Lam Cảnh Ngạn đã nôn nóng, chỉ muốn vọt đến trước mặt của hẳn.

“Thiệu Huân, mau đuổi hẳn ta đi.” Nói xong, Bắc Tề Lạc xoay người lên tầng hai.

Có lẽ vì vừa mới bị bệnh, mà Bắc Tề Lạc có chút mệt mỏi khó chịu, thanh âm phát ra lạnh như băng, vô tình. Giờ phút này, hẳn như một pho tượng bằng băng, lại làm cho người ta có một chút thương tiếc...

“Lạc—”

“Lam tiên sinh, xin ngài đừng nên chọc giận Bắc Tề tiên sinh nữa, ngài ấy vừa mới khỏi bệnh, nổi giận sẽ không tốt cho sức khỏe. Ngài vẫn nên trở về đi.” Thiệu Huân cười cười có lỗi, ngăn cản Lam Cảnh Ngạn tiến vào trong nhà.

“Lạc bị bệnh?” Lam Cảnh Ngạn trừng lớn mắt.

“Ngày hôm qua, sau khi ngài ấy trở về liền phát sốt. Nhưng mà hiện giờ đã đỡ hơn rất nhiều rồi. Lam tiên sinh, đã có tôi ở đây chăm sóc Bắc Tề tiên sinh rồi, ngài cứ yên tâm trở về đi.” Tuy rằng vẫn cảm thấy áy náy, nhưng Thiệu Huân vẫn đẩy Lam Cảnh Ngạn ra khỏi cửa, sau đó đóng lại cánh cửa trước mặt y.

Đây là lần đầu anh thất lễ với Lam Cảnh Ngạn như vậy. Nhưng lần này, anh thực sự muốn làm theo ý của Bắc Tề Lạc, không muốn làm hấn tức giận.

Xoay người nhìn lại, đã không thể thấy được bóng dáng của Bắc Tề Lạc nữa, Thiệu Huân thở dài một hơi, anh cũng đi lên tầng hai, anh muốn biết giờ phút này Bắc Tề Lạc đang làm gì.

Đi lên tầng hai, lơ đang anh còn nhìn thấy Lam Cảnh Ngạn đang đứng ở ngoài cửa nhìn về hướng ban công tầng hai, sau đó y hình như nhìn thấy được thứ gì đó, hưng phấn trợn mắt kêu to. “Lạc — Lạc — ”

Thiệu Huân giật mình, đi đến trước cửa thư phòng, cẩn thận mở cánh cửa đang khép hờ kia, liền nhìn thấy bóng người cao lớn kia đang quay lưng lại về phía anh, đứng im lặng bên cửa sổ, nhìn xuống phía dưới...

Mặc dù không hề nhìn thấy mặt của hấn, Thiệu Huân vẫn biết thứ mà hấn nhìn không phải là Lam Cảnh Ngạn, mà xa hơn, một nơi xa hơn, hấn coi Lam Cảnh Ngạn như không tồn tại.

“Lạc, xin người hãy nghe ta nói một lần thôi! Ta thực sự thực sự yêu người!”

Đi vào gần cửa sổ của hành lang tầng hai, Thiệu Huân lẳng lẳng nhìn Lam Cảnh Ngạn đang hò hét dưới nhà.

“Ta biết bắt buộc người phải nhận tình yêu của một người đồng tính là rất khó khăn — nhưng cầu xin người, đừng ngay từ đầu đã cách xa ta như vậy! Yêu một người không có gì là sai trái cả, chỉ có người yêu có mục đích gì đó mới là sai trái thôi! Tình cảm của ta dành cho người chân thành như vậy, ta lấy mục tiêu nhất định phải để cho người cảm nhận được nó, nên ta vẫn cố gắng không ngừng..... Ta không phải là người không có mục tiêu a.....”

“Ta phải làm như thế nào nữa mới có thể để người cảm nhận được nó... hiểu được tình yêu của ta cho người...”

”Ta thừa nhận, lúc đầu ta bị vẻ bề ngoài của người mê hoặc — nhưng quen biết con người người càng lâu, ta phát hiện, thứ mà ta quan tâm không chỉ là mỗi vẻ bề ngoài của người mà thôi... ta muốn ôm người, cho người luôn quật cường không chịu thua như người có một cánh tay im lặng ấm áp. Những lúc người mỗi mệt, có thể nghỉ ngơi, khi người lạnh, chúng ta có thể lẳng lẳng ngồi bên nhau, nhìn củi lửa cháy trong lò, ta nghĩ cứ như vậy nhìn người chờ đợi năm tháng trôi qua. Chờ cho đến khi tóc người bạc trắng, mặt cũng tràn đầy nếp nhăn, ta cũng là một lão gia gia... chúng ta còn có thể nắm tay nhau, đi trên bãi cát vàng dưới ánh chiều tà.... (;___; ôi anh ơi, anh mơ mộng quá~)

“Đây là tình yêu ta dành cho người, thực sự thực im lặng, không có xa hoa không có hư vinh, chỉ có tình cảm chân thành nhất không thể bỏ qua...”

Thiệu Huân đã tìm một cái bút cùng một quyển vở đến, anh ghi lại tất cả những lời mà Lam Cảnh Ngạn nói, mãi mê viết nhập thần, không biết Bắc Tề Lạc đã đứng sau lưng anh từ bao giờ, mà anh không hề để ý.

“Người đang viết cái gì vậy?”

Bắc Tề Lạc đột ngột lên tiếng, làm Thiệu Huân giật mình hoảng sợ, bút nguệch một đường.

“Tôi, tôi chỉ đang chép lại những lời mà Lam tiên sinh nói mà thôi.” Sự xuất quỷ nhập thần của Bắc Tề Lạc làm cho Thiệu Huân thót tim, vỗ vỗ ngực.

“Ghi lại mấy lời nói với vắn này làm gì?” Bắc Tề Lạc hừ lạnh một tiếng, sau đó lạnh lùng mà nhìn ra ngoài cửa sổ liếc mắt một cái. Vì hấn biến mất, không có đối tượng để thổ lộ tấm lòng, Lam Cảnh Ngạn chỉ có thể ngậm ngùi mà rời đi.

“Đâu có vớ vắn gì đâu. Tôi cảm thấy cũng rất hay mà. Rất hợp để nói với bạn gái tôi, tôi nghĩ cô ấy sẽ rất thích.” Gấp tờ giấy ghi chép lại, Thiệu Huân tùy ý nhét nó vào trong túi quần.

Bắc Tề Lạc đang định rời đi, nhưng nghe thấy lời của Thiệu Huân mà giật mình quay người lại, hỏi. “Người có bạn gái?”

#24

“Vâng.” Thiệu Huân vốn định cãi lại rằng chẳng lẽ anh có bạn gái thì rất kì lạ sao, nhưng cuối cùng anh cũng chỉ gật đầu, bởi vì anh nhớ đến anh có thân phận là một người quản gia, hơn nữa hôm nay tâm tình của Bắc Tề Lạc cũng không tốt, không nên chọc giận.

“Thật sự không ngờ.” Bắc Tề Lạc quay lại đứng trước mặt anh, hai tay hấn khoanh ở trước ngực. “Không ngờ cũng sẽ có người phụ nữ đồng ý làm bạn gái của người.”

“?” Giọng nói của Bắc Tề Lạc rõ ràng là coi thường khinh miệt anh, Thiệu Huân ngạc nhiên, cũng có chút tức giận...

“Tuy rằng người cũng hiền lành, biết chăm sóc người khác, đáng vẻ bên ngoài cũng không tệ... nhưng người chẳng có năng lực gì cả!”

“Này...” không tính đến khẩu khí bén nhọn của Bắc Tề lạc, thì lời hấn nói... cũng đúng.

“Cho nên, người phụ nữ nào thích người, nhất định là một người phụ nữ xấu xí không ai yêu không ai cần.” Nếu là những lời phía trước, Thiệu Huân còn có thể chịu được, thì bây giờ, Thiệu Huân đã thực sự bị chọc giận.

Không có người đàn ông nào lại có thể bình tĩnh khi người mình yêu bị người ta nói xấu.

“Úc Ngôn không xấu!” anh ngẩng đầu trừng mắt nhìn hấn, đây là lần đầu tiên anh nhìn Bắc Tề Lạc như vậy, mà Bắc Tề Lạc lúc này lại bỗng nhiên cảm thấy tim mình đập loạn nhịp. “Bắc Tề tiên sinh ngài nói tôi như thế nào tôi cũng sẽ chấp nhận, nhưng ngài không nên tùy tiện nói xấu cô ấy!”

Nhấn mạnh Bắc Tề tiên sinh, ngữ điệu cũng không còn cung kính nữa, chứng tỏ Thiệu Huân thực sự rất tức giận.

Hít sâu một hơi, Thiệu Huân cúi đầu trầm nói. “Úc Ngôn là một người phụ nữ tốt...” Ngẩng đầu, anh liếc nhìn Bắc Tề Lạc một cái thật sâu, trịnh trọng nói. “Tôi yêu cô ấy.”

“Tôi còn có việc, xin phép rời đi trước, thật có lỗi.”

Dứt lời, Thiệu Huân cũng không trưng cầu ý kiến của Bắc Tề Lạc, mà lướt qua hấn đi xuống tầng một.

Bắc Tề Lạc không quay đầu lại, vẫn duy trì tư thế như lúc đầu, lẳng lặng, kinh ngạc đứng....

Căn phòng ở vốn luôn im lặng của Bắc Tề Lạc hôm nay lại trở nên nhộn nhịp hơn rất nhiều. buổi sáng, Thiệu Huân mới tiễn Lam Cảnh Ngạn, thì giữa trưa, Bắc Tề phu nhân lại đến.

“Phu nhân.” Vừa mở cửa, nhìn thấy Bắc Tề phu nhân, Thiệu Huân hơi ngạc nhiên một chút, sau đó cung kính đón nàng vào trong nhà.

“Tiểu Lạc đâu?” vừa vào cửa, Bắc Tề phu nhân nhìn quanh nhà một chút, sau đó hỏi.

“Bắc Tề tiên sinh ở thư phòng trên tầng hai ạ.” Trước mặt những người khác, Thiệu Huân vẫn luôn gọi Bắc Tề Lạc là Bắc Tề tiên sinh.

“Không phải cậu nói nó bị bệnh hay sao? Sao không nghỉ ngơi mà lại ở trong thư phòng?” Bắc Tề phu nhân hỏi, vừa cau mày vừa đi vào trong phòng.

“Bệnh của Bắc Tề tiên sinh đã đỡ rất nhiều, mỗi tội sắc mặt của ngài ấy vẫn chưa được tốt lắm. Tôi cũng khuyên ngài ấy đi nghỉ, nhưng ngài ấy nói không muốn.”

Nghênh Bắc Tề phu nhân cùng Giang quản gia vào trong nhà, đóng cửa lại, Thiệu Huân đi nhanh đến bên cạnh phía sau Bắc Tề phu nhân, cùng Giang quản gia một trái một phải cùng đi-

“Đứa trẻ này, lúc nào cũng làm cho người ta không thể yên lòng.” Bắc Tề phu nhân thở dài một hơi, mày liễu nhăn lại, nàng đi lên tầng hai luôn.

“À, hai người không cần đi theo đâu, để tự ta đi tìm tiểu Lạc. Thiệu Huân, ở đây chúng ta là khách, người mời Giang quản gia đi ngồi ăn chút gì đi, nghỉ ngơi một chút rồi lại đi.”

“Vâng, thưa phu nhân.” Thiệu Huân cùng Giang quản gia đồng thời dừng chân lại, cúi đầu với Bắc Tề phu nhân, sau đó hai người nhìn Bắc Tề phu nhân đi lên cầu thang.

Chờ bóng dáng nàng hoàn toàn biến mất, Thiệu Huân mới làm động tác thỉnh với Giang quản gia.

“Giang quản gia, xin mời.”

“Cám ơn.”

“Đây là điều tôi phải làm.” Thiệu Huân mỉm cười.

Bởi vì Giang quản gia là trưởng bối, lại làm việc nhiều năm ở Bắc Tề gia, nên khi cùng ngồi uống trà với ông ấy, Thiệu Huân cũng hỏi thăm được không ít vấn đề trong công việc.

Giảng quản gia hình như cũng có hảo cảm với anh, nên với những vấn đề anh hỏi, ông đều trả lời rất cẩn thận chi tiết. Hai người trò chuyện rất vui vẻ.

Không biết qua bao lâu, Bắc Tề phu nhân cùng Bắc Tề Lạc đi xuống.

“Tiểu Lạc, trong khoảng thời gian này con đừng đến công ty, cứ ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe đi. Công việc của con, cứ để cho ba con lo, không cần lo nghĩ nữa... với lại, tuy rằng vụ làm ăn kia không thành, nhưng mẹ với ba con không hề trách cứ con, ba mẹ hiểu mà. Về phần ban giám đốc, ba con sẽ có lí do đưa ra, dù sao lần này cũng là sai lầm của đối phương...”

Khi hai người cùng đi xuống phòng khách, Giang quản gia cùng Thiệu Huân đã đứng chờ sẵn.

“Tốt lắm, mẹ đi về trước. Con nhớ giữ gìn sức khỏe, đừng để cho ba mẹ lo lắng, biết chưa?” quay đầu lại, Bắc Tề phu nhân ngắm nhìn đứa con tuấn tú lịch sự của mình, vừa lòng gật đầu.

Bởi vì Thiệu Huân đã nói cho bà biết mọi chuyện, nên vấn đề lo lắng trong lòng bà giờ phút này cũng đã biến mất, nguyên lai con của bà cũng không phải lắm đường lạc lối, chỉ là bị một người tên là Lam Cảnh Ngạn đeo bám mà thôi.

Lam Cảnh Ngạn Bắc Tề phu nhân cũng biết, vì xí nghiệp Lam thị cùng tập đoàn Bắc Tề vẫn làm ăn với nhau, Lam Cảnh Ngạn là con trai cả nhà này, người lớn lên bộ dạng nhìn cũng không tệ, lại có tài, chỉ tiếc....

Nhưng mà, tính hướng của Lam Cảnh Ngạn, ở Lam gia hình như là một chuyện công khai, không ngờ tổng giám đốc Lam lại cho phép con của mình như vậy, thực sự làm cho bà rất bất ngờ. Vậy chuyện nói rồi tông đường, ông ta chẳng lẽ không quan tâm sao?

A, thôi, dù sao cũng là con nhà người ta, bà có khả năng làm gì chứ? Dù sao con của bà không như vậy là được rồi.

“Vâng, con biết rồi.” Bắc Tề Lạc khó được mềm mại gật đầu.

“Vậy mẹ đi đây.”

“Vâng.”

Thiệu Huân cùng Bắc Tề Lạc đứng ngoài cửa, nhìn Bắc Tề phu nhân cùng Giang quản gia rời đi. Cho đến khi không nhìn thấy xe ô tô của họ nữa, Thiệu Huân mới quay đầu lại nhìn Bắc Tề Lạc, nhìn thấy hắn đang trừng mắt nhìn anh.

“Không phải ta đã nói với ngươi, là không có sự cho phép của ta, tuyệt đối không được cho người khác vào nhà hay sao?”

“Nhưng đó là mẹ của ngài...”

“Ý của ta, ngươi nghe không hiểu sao?!” ánh mắt Bắc Tề Lạc lạnh lùng hơn nữa.

“Vâng, rất xin lỗi.” đúng là do anh đã vi phạm vào yêu cầu của Bắc Tề Lạc, nên anh chỉ có thể xin lỗi.

“Muốn ta tha thứ cũng được. Nhưng ngươi cũng phải tha thứ cho những lời ta nói sáng nay, không được cấu giận nữa!”

“A?” Thiệu Huân ngây ra nhìn Bắc Tề Lạc xoay người đi vào trong nhà.

“A cái gì? Còn không mau đi vào?”

“Vâng..” Đi vào trong nhà, Thiệu Huân đóng cửa lại.

Bên ngoài, ánh mặt trời sáng rực rỡ ấm áp.

#25

Ngày đầu tiên, vì Bắc Tề Lạc bị ốm, Thiệu Huân phải chăm sóc hắn nên cũng không dọn dẹp phòng cẩn thận được, chỉ để được một chút thời gian lau dọn một số chỗ hay đi lại mà thôi.

Ngày hôm sau, Bắc Tề Lạc đã hết bệnh, nên Thiệu Huân quyết định sẽ dọn sạch sẽ toàn bộ căn nhà, để tránh việc Bắc Tề Lạc đột ngột kiểm tra, lại bị hắn mắng.

Chờ Bắc Tề Lạc ăn xong bữa sáng, hơn nữa đi đến thư phòng, Thiệu Huân bắt đầu dọn vệ sinh.

Nhưng do Bắc Tề Lạc đang ở nhà, nên việc quét dọn của anh luôn bị làm phiền. Bởi vì...

“Thiệu Huân — Thiệu Huân —”

“Vâng...!” Nghe thấy tiếng Bắc Tề Lạc gọi, Thiệu Huân vội vội vàng vàng chạy từ trên tầng ba xuống. Chạy đến trước mặt hắn, anh thở vội vàng hỏi. “Chủ nhân ngài gọi tôi có việc gì vậy?”

“Người đang làm gì hả? Ta gọi mấy lần mới trả lời.” Bắc Tề Lạc nhíu mày hỏi.

“Tôi đang ở tầng ba chăm sóc cây cỏ.”

“Cứ để đấy đã, đi pha cho ta một cốc cà phê.”

“Vâng, ngài chờ một chút.”

Sau khi pha cà phê mang đến cho Bắc Tề Lạc đang bận rộn làm việc trong thư phòng, Thiệu Huân lại tiếp tục quét dọn.

Không biết qua bao lâu...

“Thiệu Huân — Thiệu Huân, Thiệu Huân!”

“Vâng, tôi đến đây!” Thiệu Huân thở hổn hển vội đến trước mặt Bắc Tề Lạc, người này lại lên cơn tức.

“Người đang làm cái gì vậy? Ta gọi lâu như vậy cũng không trả lời?!”

“Tôi đang dọn nhà vệ sinh ở tầng hai, nên không chú ý nghe...”

“Cứ kệ đấy! Người xem bây giờ là mấy giờ rồi? Sắp mười hai giờ rồi, sao còn chưa đi làm cơm trưa hả? Người định để ta chết đói hay sao?”

“A, xin lỗi ngài. Tôi quên mất hôm nay ngài ở nhà...”

“Còn không nhanh đi làm cơm đi!”

“Vâng, làm ngay đây!”

Thiệu Huân dùng tốc độ nhanh nhất, làm cho Bắc Tề Lạc một bữa cơm trưa coi như hài lòng, chờ hắn ăn xong, anh cũng ăn qua loa một chút. Xác định Bắc Tề Lạc đã đi ngủ trưa, anh mới tiếp tục công việc dọn dẹp đang dang dở.

Đến tầm bốn giờ chiều, Thiệu Huân đang hì hục ngồi xổm ở tầng một phòng khách lau chân bàn, phát hiện trước mặt mình bỗng xuất hiện một đôi chân.

Anh nhìn lên theo cái chân dài này, nhìn thấy được Bắc Tề Lạc đang dùng vẻ mặt âm trầm nhìn mình.

“Chủ nhân...” Anh gọi nhẹ một câu.

“Người đang làm gì vậy?” Bắc Tề Lạc khoanh hai tay trước ngực, lạnh lùng nhìn Thiệu Huân, ngữ khí rất nhẹ, nhưng lại làm cho người ta không rét mà run.

“Tôi đang lau bàn...”

“Ta hỏi người, rốt cuộc người đang làm gì vậy hả?” Bắc Tề Lạc dùng ánh mắt đen láy nhìn thẳng vào anh, lạnh lùng nói. “Bất cứ lúc nào ta cần người, người đều nói đang dọn vệ sinh. Chẳng qua là dọn vệ sinh mà thôi, cần tốn thời gian cả ngày sao?”

“Này...”

“Ta không biết nên nói người như thế nào mới được đây, hay là do người thực sự rất ngu ngốc? Cho nên mới làm việc bản thủ bản cước như vậy?”

Nhìn ánh mắt âm trầm của Bắc Tề Lạc, Thiệu Huân chậm rãi đứng lên, cẩn thận nhìn hắn, nhẹ giọng nói.

“Tôi đã cố hết sức làm với tốc độ nhanh nhất...”

“Vậy người không biết động não để làm nhanh hơn nữa sao?”

Thiệu Huân nhìn thẳng vào hắn, nói. “Xác thực, đầu óc của tôi không được tốt lắm, không nghĩ ra thêm được biện pháp nào cả. Chủ nhân, ngài có thể cho tôi chút ý kiến được không?”

“Người thật là...” Bắc Tề Lạc lộ ra biểu tình chán nản, thở dài một hơi, sau đó hắn nói. “Nói cho ta biết, người bắt đầu quét dọn như thế nào?”

“Vâng.” Thiệu Huân gật gật đầu, kể cho Bắc Tề Lạc nghe lượng công việc một ngày mà anh làm, mà sau khi nói xong hết, anh lại nhìn đến vẻ mặt ngạc nhiên của Bắc Tề Lạc.

“Người nói, mỗi ngày người đều quét dọn cả căn nhà này một lần sao?” hắn cứng họng nhìn anh.

“Đây là yêu cầu của ngài mà. Mỗi ngày đều phải quét dọn nhà cửa một lần, tuyệt đối không được để có vết bụi hoặc vết bẩn ở bất kì chỗ nào, bao gồm cả những góc chết cũng như dưới gầm tủ, ngài sẽ định kì kiểm tra, nếu như phát hiện chỗ nào không đúng thì phải làm lại từ đầu. Đây là nguyên văn câu nói của ngài mà.” Thiệu Huân ần ần cảm thấy Bắc Tề Lạc đang phản ứng khá lạ lùng, liền đem lời nói của hắn lặp lại một lần.

Nghe xong, Bắc Tề Lạc lại càng kinh ngạc. “Ta thực sự từng nói như vậy sao?”

Đầu óc của người bị sốt hổng rồi hay sao hả? Lúc này Thiệu Huân thực sự rất muốn hỏi như vậy, nhưng sự thật là, anh chỉ có thể trầm mặc.

Suy nghĩ một lát, có lẽ Bắc Tề Lạc đã nhớ lại mình đã thực sự từng nói những lời này, hắn lại trầm ngâm một lúc, sau đó mới nói. “Không cần làm như vậy nữa.”

“A?” lần này, đến lượt Thiệu Huân tròn tròn mắt, chẳng lẽ hắn cảm thấy anh làm việc không tốt, muốn đuổi anh đi.

Bắc Tề Lạc liếc nhìn anh một cái, lạnh lùng nói. “Ý của ta là, về sau người không cần tự mình quét dọn nhà cửa nữa, cứ mời mấy người giúp việc theo giờ đến làm là được.”

“Cái gì?” Thiệu Huân cứ nghĩ rằng mình đang nghe nhầm, ánh mắt càng tròn tròn lên.

“Cái gì mà cái gì? Sắp đến thời gian ăn tối rồi, còn không mau đi chuẩn bị!” Bắc Tề Lạc mắng một tiếng, quay người liền đi lên tầng hai.

Đi được mấy bước, hắn lại quay đầu lại nói. “Đừng tưởng rằng người không phải dọn dẹp nữa mà lười biếng! Từ hôm nay trở đi, cho dù ta đang ở đâu, người cũng cần phải ở bên cạnh sẵn sàng phục vụ!”

Dứt lời, Bắc Tề Lạc lại tiếp tục đi lên tầng.

Thiệu Huân vẫn đứng tại chỗ, ngơ ngác nhìn hắn rời đi, mất một lúc mới hồi phục tinh thần lại.

“Chẳng lẽ hắn thực sự sốt cao mà cháy hổng đầu rồi?” Thiệu Huân hoang mang khó hiểu lắm bầm.

Đối với biểu hiện bất thường của Bắc Tề Lạc, anh chỉ có mỗi một cách giải thích này.

#26

Tuy rằng anh không biết Bắc Tề Lạc phải ở nhà bao nhiêu ngày, nhưng nhiều lúc, Thiệu Huân cảm thấy cho dù hắn ở nhà hay không ở nhà đều giống nhau.

Điều duy nhất bất đồng, đây là anh đã không cần phải quét dọn cả căn nhà này nữa, lại mất càng nhiều thời gian phiền não không biết phải chuẩn bị món ăn gì cho Bắc Tề Lạc.

Mỗi ngày làm cơm cho Bắc Tề Lạc ăn đang là vấn đề đau đầu nhất của anh. Bắc Tề Lạc ăn kiêng rất nhiều, không ăn món cay không ăn món nhiều dầu mỡ không ăn món ngọt không thích ăn đồ ăn làm sẵn ở bên ngoài, những món ăn hàng ngày yêu cầu về mùi vị rất cao, chỉ cần hơi không hợp khẩu vị của hắn, hắn sẽ nhất quyết không ăn...

“Không hiểu hắn ta lớn lên như thế nào a..?”

Mỗi ăn nấu ăn mà phải sử dụng hết cơn suất bộ não, Thiệu Huân đều thở dài như vậy một lần.

Nhưng mà vì không cần quét dọn nhà cửa nữa, nên Thiệu Huân càng có thêm nhiều thời gian để suy nghĩ về vấn đề chuyện này. Nên nếu anh thực sự không nghĩ ra món ăn gì mới lại đáp ứng đủ nhu cầu, thì anh sẽ tìm một quyển sách đến giết thời gian. Đúng, bây giờ Thiệu Huân đang vô cùng nhàn nhã mà ngồi đọc sách.

Tuy rằng Bắc Tề Lạc đưa ra mệnh lệnh muốn anh lúc nào cũng phải sẵn sàng chờ hắn sai khiến, nhưng chỉ cần Bắc Tề Lạc đi vào trong thư phòng, thì sẽ ngăn người trong đây cả ngày, cho nên cuối cùng, Thiệu Huân cũng có cả ngày rảnh rỗi. Chỉ cần anh tính thời gian một chút, tính chuẩn khi nào Bắc Tề Lạc cần cà phê để nâng cao tinh thần, thì pha một cốc cà phê mang vào cho hắn là được.

Hiện tại, công việc một ngày cụ thể của Thiệu Huân là buổi sáng tám giờ làm bữa sáng cho anh và Bắc Tề Lạc, chín giờ mở cửa đón mấy bác lao công theo giờ vào dọn dẹp nhà cửa, sau đó chờ bọn họ xong việc thì anh bắt đầu chuẩn bị cơm trưa. Chờ Bắc Tề Lạc ăn xong, anh cũng ăn một chút rồi dọn dẹp phòng bếp. Trước khi chuẩn bị bữa tối, anh có thời gian nhàn nhã.

Lĩnh lương cao như vậy, mà công việc thì quá nhẹ nhàng, làm cho Thiệu Huân cũng cảm thấy hơi băn khoăn.

Nhưng khi nhìn mấy người lao công quét dọn nhà cửa, mà anh chỉ cần đứng một bên nhìn, anh vẫn cảm thấy may mắn.

Anh chưa từng quên mới thời gian ngắn trước đây thôi, anh đã phải một mình còng lưng ra quét dọn cả căn nhà này...

Bắc Tề Lạc bận rộn trong thư phòng, Thiệu Huân cũng không biết hắn bận cái gì, cũng không muốn biết, anh chỉ cảm thấy chắc là chuyện gì đó quan trọng... việc kiếm tiền.

Ngày thứ ba Bắc Tề Lạc ở nhà, tầm bảy giờ tối, hắn không ăn bữa tối, mà lái xe đi ra ngoài.

Thiệu Huân có lệ mà hỏi một tiếng chủ nhân ngài đi đâu? Mà câu trả lời của hắn là, tham gia party.

Bắc Tề Lạc đi được khoảng mười phút, chiếc xe thể thao đẹp mắt của Lam Cảnh Ngạn liền vọt tới trước căn nhà, y vội vội vàng vàng mà bấm chuông cửa.

Thiệu Huân vừa nhìn thấy y, liền nói luôn. “Bắc Tề tiên sinh đã ra ngoài từ mười phút trước.”

Lam Cảnh Ngạn mắng một câu chết tiệt, sau đó xoay người chạy về xe của mình.

“Lam tiên sinh, xảy ra chuyện gì sao?”

Thiệu Huân cảm giác có chuyện không ổn, liền mở miệng hỏi.

Dừng một chút, Lam Cảnh Ngạn dùng sắc mặt khó coi trả lời. ” — bọn họ đến Trung Quốc rồi, hình như nói là cuộc làm ăn này còn có đường sống... nhưng mà bọn họ lại chỉ định đúng Bắc Tề Lạc đi giao dịch... ta sợ có chuyện không tốt sẽ xảy ra, không ngờ Lạc cư nhiên lại đồng ý đi gặp mặt giao dịch...”

Sau khi Lam Cảnh Ngạn đi, Thiệu Huân vẫn đang đứng nhìn theo ánh đèn xe mà ngẩn người....

Anh nhớ lại vẻ mặt lạnh lùng của Bắc Tề Lạc khi đi ra khỏi nhà...

Người điều mà anh lo lắng không giống với Lam Cảnh Ngạn... tuy rằng anh mới chỉ nhận thức Bắc Tề Lạc một thời gian ngắn, nhưng anh vẫn cảm thấy, hắn sẽ không là một người mà người khác có thể dễ dàng đối phó...

Người thực sự thăm hôm nay, chắc là những người nước ngoài kia đi...

Một trận gió lạnh thổi đến, Thiệu Huân rung mình, lập tức chui vào trong nhà, đóng cửa.

#27

Mười giờ tối, Bắc Tề Lạc trở về.

Thiệu Huân cẩn thận nhìn trộm vẻ mặt của hắn, không có biểu hiện gì rõ ràng. Nhưng anh lại có thể nhìn thấy thành công loang loáng trong mắt hắn...

Thiệu Huân thở nhẹ nhõm một hơi, khi hắn đi vào trong nhà, anh cúi đầu cung kính nói. “Chủ nhân, hoan nghênh ngài trở về.” [=)) cứ như maid~ okaerinasai~ =)))]

“Uhm.” Tâm tình Bắc Tề Lạc có vẻ rất tốt, mở miệng trả lời anh một câu.

“Tầm bảy giờ mười phút, Lam tiên sinh có đến đây...”

“Ta thấy hắn đến.”

Bắc Tề Lạc vừa đi vào vừa cởi áo khoác.

“Vậy à.” Đóng cửa, Thiệu Huân đi đến nhận áo khoác của hắn, nói tiếp. “Tâm tình của ngài có vẻ rất tốt?”

“Đương nhiên.” Rốt cuộc, khuôn mặt lạnh tanh của Bắc Tề Lạc cũng xuất hiện một nụ cười. “Có thể thoải mái mà ký được một hợp đồng lớn, làm sao lại không vui cho được chứ?”

“Thoải mái..?” Thiệu Huân hoài nghi hỏi...

“Lần buôn bán này là do chính bọn họ đưa lên, có biết không?” Bắc Tề Lạc quay lại nhìn anh một cái, trong mắt tràn ngập tự tin cùng một chút lạnh lùng, sau đó hắn quay người lên tầng hai.

“Dám đấu với ta. Hừ, bọn họ cũng không nhìn lại xem ta là loại người nào!”

Bắc Tề Lạc để lại một câu nói lạnh như băng trước khi biến mất khỏi tầm mắt của Thiệu Huân, làm anh cảm thấy có chút lạnh...

“Thiệu Huân.” Bỗng Bắc Tề Lạc lại xuất hiện ở lan can, gọi anh.

“Vâng?”

“Dem sâm panh đến thư phòng của ta.”

“Vâng.”

Thiệu Huân lập tức đi chuẩn bị rượu.

Anh rót sâm panh đã ướp lạnh vào trong một chiếc ly chân dài, Thiệu Huân đặt ly rượu lên một chiếc khay bằng bạc, bưng lên thư phòng trên tầng hai.

Không uống cà phê, cũng không uống rượu mạnh, xem ra tâm tình của Bắc Tề Lạc rất tốt.

Không biết rốt cuộc là chuyện gì, lại làm cho hắn thực sự cao hứng như vậy? Phải dùng sâm panh để chúc mừng.

Cửa thư phòng của Bắc Tề Lạc không đóng kín, Thiệu Huân vẫn chần chờ ngoài cửa, đang định gõ cửa nói cho Bắc Tề Lạc biết anh đã mang sâm panh đến, thì anh lại nhìn thấy Bắc Tề Lạc đang đứng trước cửa sổ quay lưng lại về phía anh, đang nói chuyện điện thoại với ai đó.

“... Đúng vậy, đã kí xong rồi... Đương nhiên, tất cả những điều kiện con đưa thêm bọn họ đều phải chấp nhận. Con muốn tên khốn dám dùng mưu kế với con không có đất dung thân trên chính đất nước của hắn. Còn nữa, tiền lời còn có thể tăng đến hơn 3%. Đây đúng là một cuộc làm ăn vốn ít lời nhiều.... hừ! Không nên trách con ngoan độc, chính bọn hắn là người đã bắt con phải ra tay. Ba, ba không cần lo lắng, chỉ cần chúng ta vẫn nắm nhược điểm của công ty bọn họ trong tay, thì bọn họ cũng chỉ có thể cúi đầu mà nghe lệnh... qua chuyện này, còn muốn cho bọn họ biết rõ một điều. Bắc Tề Lạc không phải là một người dễ chọc như vậy. Để đạt được mục đích cuối, con có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào!”

Có lẽ tại do lúc Bắc Tề Lạc nói những lời này, giọng điệu lãnh huyết vô tình đến mức làm cho trái tim người ta băng giá, nên Thiệu Huân cũng cảm thấy như rơi vào hầm băng, cả người cứng ngắc, không thể nhúc nhích.

“... Cứ như vậy đi. Vâng, ba gửi lời hỏi thăm mẹ họ con... hẹn gặp lại, ba.”

Cúp máy, Bắc Tề Lạc quay người lại, nhìn thấy Thiệu Huân vẫn đứng ở cửa, hần nhịu mày nói. “Ngốc đứng ở chỗ đấy làm gì? Còn không mau tiến vào?”

“Vâng.” Thiệu Huân lấy lại tinh thần, lắp tức bưng khay sâm panh vào trong phòng.

Anh tin rằng, điều mà anh vừa nghe được là một chuyện quan trọng, mà chuyện quan trọng này, lại làm cho anh cảm thấy bối rối, tay chân luống cuống.

Nhìn ra sự kích động của Thiệu Huân, Bắc Tề Lạc trừng mắt liếc anh một cái, lạnh lùng nói. “Ta không quan tâm người nghe được cái gì. Chỉ cần người biết điều, coi như không nghe thấy gì là được, biết chưa?”

“Vâng.” Bình ổn lại nội tâm, Thiệu Huân dùng một tấm khăn mỏng nâng ly rượu đưa cho Bắc Tề Lạc.

Bắc Tề Lạc không nhận cái chén, mà nhìn chằm chằm Thiệu Huân hỏi. “Tại sao lại chỉ có một cái ly?”

“A?”

“Một người uống thì có ý nghĩa gì chứ? Mau đi lấy thêm một cái chén nữa đến đây, người uống cùng ta!”

Bắc Tề Lạc ra lệnh, và Thiệu Huân không thể từ chối, anh chạy xuống tầng một lấy thêm một chiếc ly nữa, rồi dưới sự yêu cầu của Bắc Tề Lạc, anh đã ngồi xuống cùng uống với hắn.

Hai người mặc dù ngồi uống rượu, nhưng cũng là uống trong im lặng, không ai lên tiếng. Thiệu Huân không biết nên nói cái gì, mà Bắc Tề Lạc thì hình như càng thích vừa uống vừa cảm nhận sự yên tĩnh thanh bình...

Không biết đã im lặng bao lâu, khi Thiệu Huân giúp Bắc Tề Lạc rót thêm một chén sâm panh nữa, anh rót cuộc không nhìn được mà mở miệng, hỏi điều mà anh vẫn nghi vấn trong lòng.

“Khi tâm tình của một người rất tốt, đáng lẽ ra nên tìm bạn bè... hoặc là tình nhân đến để chúc mừng chứ ạ?”

Bắc Tề Lạc liếc nhìn anh một cái, hừ nhẹ. “Ta không cần bạn bè...” Nhấp một ngụm rượu sâm panh, hắn nói tiếp. “Còn phụ nữ, đối với ta mà nói, cũng chỉ là một món đồ chơi khi rảnh rồi nhàm chán mà thôi, thậm chí còn không thể coi là người tình...”

Loại đàn ông như thế này thực sự phải bị trời phạt.... Thiệu Huân trầm nghĩ trong lòng.

“Tôi cảm thấy ngải... nên thử đi yêu một người, như vậy, có lẽ ngải sẽ có được một cái nhìn cuộc sống khác so với hiện tại...”

“Người yêu?” Bắc Tề Lạc lắc lắc chén rượu, khuôn mặt hắn mờ ảo trong bóng tối, lại lạnh lùng vô cùng. “Ta chưa gặp được người có đủ tư cách để làm cho ta đi yêu.”

Thiệu Huân không còn gì để nói... xác thực, bề ngoài xuất sắc lại cường thế như Bắc Tề Lạc, người như thế này, thì người phụ nữ như thế nào mới được coi là xứng với hắn đây? Xứng với tài hoa tướng mạo của hắn, còn xứng với cả sự lạnh lùng lãnh đạm của hắn nữa...

“... có lẽ, là do ngải còn chưa gặp được người làm ngải thực sự cảm động, là chân mệnh của ngải...” Thiệu Huân nhìn chằm chằm ly rượu trong tay, ánh mắt dần dần bị một thứ tình cảm ám áp tràn đầy. Anh ôn nhu nói. “Chỉ cần ngải tìm được người ấy, ngải sẽ cảm nhận được thế giới này đã không còn giống như trước đây nữa, cho dù có một mối khổ sở như thế nào đi chăng nữa, cuộc sống của ngải cũng sẽ không mờ mịt mơ hồ như trước. Ngải bắt đầu có mục tiêu, có ước mơ cần theo đuổi, sẽ cảm giác được trái tim mình được lấp đầy, vô cùng thỏa mãn...”

Anh nhìn vào chén rượu, nghĩ đến người trong lòng mình, mà lại không để ý đến ánh mắt thâm trầm của Bắc Tề Lạc chú ý vào mình.

Giây phút kia, bọn họ im lặng, thật lâu không nói gì, mỗi người trong lòng đều có những suy nghĩ riêng....

6. Chương 5

#28

“Lạc thật sự xuất sắc đến mê người!”

Lam Cảnh Ngạn lại bắt đầu xuất hiện trước nhà của Bắc Tề Lạc, mỗi lần nhìn thấy Thiệu Huân, hần đều đã kêu lên một câu như vậy.

“Người có biết khi ta đến nơi, nhìn thấy cảnh tượng như thế nào sao? Lạc liền lạnh lùng mà đứng ở nơi đó, trước mặt hần là một hàng người, không ngừng cúi đầu, hần ngay cả hử một tiếng cũng không..... a, thật sự là quá đẹp quá hoàn mỹ đến mức không thể chịu được!! làm sao bây giờ, ta phát hiện ta càng thích hần hơn nữa...”

Nhìn Lam Cảnh Ngạn hưng phấn hò hét như một đứa trẻ, Thiệu Huân chỉ im lặng nghe, im lặng nở nụ cười. Thật vất vả chờ hần nói xong, Thiệu Huân mới mở miệng nói. “Lam tiên sinh..”

“Cứ gọi ta Cảnh Ngạn là được rồi.”

“Lam tiên sinh.” Thiệu Huân vẫn ôn hòa cười. “Tôi có thể tưởng tượng cảnh tượng lúc đó như thế nào, tưởng tượng Bắc Tề tiên sinh xuất sắc nổi trội như thế nào. Nhưng mà ngài đã kể nó cho tôi nghe đến hơn mười lần rồi, ngài không thấy chán sao?”

“Chán?!” Lam Cảnh Ngạn trợn mắt, vẻ mặt không thể tin được. “Làm sao lại có chuyện đấy được? Chỉ cần là chuyện của Lạc, cho dù muốn ta nói cả đời, ta cũng không thấy chán!”

“Ngài thực sự rất yêu Bắc Tề tiên sinh...”

“Tất nhiên rồi, tình yêu của ta dành cho hần có thiên địa chứng giám!” Lam Cảnh Ngạn vỗ ngực cam đoan.

“Cho dù Bắc Tề tiên sinh vĩnh viễn không yêu ngài cũng được sao?” Chuyện vừa chuyển, Thiệu Huân nói ra sự thật tàn nhẫn với y. “Cha mẹ của Bắc Tề tiên sinh cũng nhất định sẽ không đồng ý, chấp nhận tình cảm của ngài. Tình yêu này của ngài là một tình yêu vô vọng. Lam tiên sinh, tôi xin khuyên ngài một câu, hãy buông tha cho Bắc Tề tiên sinh đi, như vậy đối với ngài hay là với Bắc Tề tiên sinh đều là chuyện tốt.”

Biểu tình vui sướng kích động của Lam Cảnh Ngạn trầm xuống, hần cúi đầu suy nghĩ một lúc, sau đó nhìn Thiệu Huân nói. “Đối với Lạc, nếu ta đầu hàng, có lẽ là một chuyện thực tốt, nhưng với ta... ta không biết nói như thế nào nữa... ta yêu Lạc, yêu đến mức căn bản chưa từng nghĩ đến việc sẽ từ bỏ. Ta biết, có thể một năm, năm năm, mười năm, thậm chí năm mươi năm, cả đời, ta đều phải đuổi theo một người mà biết rõ hần sẽ không hề quay lại nhìn ta. Nhưng ta vẫn muốn làm như vậy, đơn giản là vì nếu ta chủ động đuổi theo hần, thì ít ra ta còn có một tia hy vọng...”

Thiệu Huân nhìn y, trầm mặc. Tròng lòng, anh không ngừng đáng tiếc cho y, vì sao người y yêu lại là Bắc Tề Lạc? Bắc Tề Lạc, giống như một cây hoa xinh đẹp đến kinh người, chỉ biết dụ hoặc, căn bản không thể hiểu như thế nào là yêu...

Thậm chí, hần còn nguy hiểm giống như một thứ thực vật có thể giết người, những người bị hần mê hoặc, không chỉ linh hồn, mà cả thân thể cũng bị hần cắn nuốt mất. (Vâng, và anh chính là người sẽ bị bạn Lạc ăn không còn một mảnh. *cười hề tiện*)

Mà đóa hoa tuyệt diệu này, hấp thu chất dinh dưỡng, lại càng trở nên xinh đẹp lóa mắt hơn, dụ hoặc kẻ tiếp theo rơi vào, trở thành thứ dinh dưỡng quý giá của nó.

“Lạc!” đôi mắt ảm đạm của Lam Cảnh Ngạn khi nhìn thấy người kia xuất hiện sau lưng Thiệu Huân, liền nở rộ sáng rọi.

Thiệu Huân quay đầu, cung kính cúi đầu. “Chủ nhân.”

Bắc Tề Lạc chỉ liếc mắt nhìn Lam Cảnh Ngạn một cái, sau đó nói với Thiệu Huân. “Không phải ta đã nói với người, không được nói chuyện với người nay hay sao? Mau đuổi hắn đi!”

Thiệu Huân cười bất đắc dĩ với Lam Cảnh Ngạn, sau đó mời y đi ra ngoài.

Cũng không làm khó cho Thiệu Huân, Lam Cảnh Ngạn ngoan ngoãn lùi ra khỏi cửa, nhưng biểu tình trên mặt không hề thay đổi, y cười cười nói với Bắc Tề Lạc. “Lạc, ngày kia là buổi yến tiệc khánh công mà Bắc Tề tập đoàn tổ chức cho người, ta cũng được mời a, thực chờ mong ngày ấy gặp lại. Ta đi rồi, ngày kia gặp lại, Lạc!”

Cửa chính đóng lại, thanh âm của Lam Cảnh Ngạn bị chặn ở ngoài. Khi cài khóa cửa, Thiệu Huân nghe thấy Bắc Tề Lạc hừ lạnh một tiếng, “Lại là loại yến hội nhảm chán!”

Nhún nhún vai, Thiệu Huân hoàn toàn đồng ý với cách nói của Bắc Tề Lạc. Tuy rằng anh cũng chỉ mới tham gia một lần yến hội duy nhất, nhưng mà buổi yến hội đó để lại trong lòng Thiệu Huân một ấn tượng không tốt. Có lẽ.. là do buổi yến hội đó đánh dấu cho sự mất mát và bất đắc dĩ của anh.

A, lại nói tiếp, đó không phải là buổi yến tiệc mà anh lần đầu tiên nhìn thấy Bắc Tề Lạc ở khoảng cách gần như vậy sao?

Từ giây phút ấy trở đi, duyên phận của bọn họ giống như thủy triều dần dần tràn đến, cuối cùng biến thành loại quan hệ như bây giờ, nghĩ lại, quả thật có chút cảm giác không thể tin nổi.

Ban đêm, sau khi trở lại phòng của mình tắm rửa xong, Thiệu Huân nhận được điện thoại của muội muội.

“Giai Huệ, là em ah?” thanh âm của muội muội truyền đến từ bên kia điện thoại làm cho Thiệu Huân tìm không được nở một nụ cười thật ôn nhu, anh ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã mười một giờ hơn rồi. Anh hỏi. “Sao lại gọi điện muộn vậy?”

“Anh, gần một tháng rồi anh không về nhà...”

Thanh âm oán giận của muội muội truyền đến, Thiệu Huân ha ha cười to.

“Sao vậy, nhớ anh à?”

“Từ trước tới giờ, anh chưa từng rời nhà lâu như vậy, hiện tại trong nhà chỉ có mỗi mình em, rất buồn...”

“Vậy em phải đi tìm bạn trai a, sắp hai mươi tư rồi, nên có bạn trai đi thôi.”

“Nếu không phải là người tốt như anh, em không cần!”

“Cẩn người người ta nói em có bệnh ”Luyến huynh” đấy.”

“Ai dám nói? Em nhất định sẽ đánh cho người đó một trận! Hừ!”

“Em hung dữ như vậy, anh thực sợ là không gả em đi được a.” Thiệu Huân lắc đầu bất đắc dĩ nói.

“Gả không được thì để anh nuôi em cả đời, hắc hắc... dù sao Úc tỷ cũng thích em như vậy, em nghĩ hai người chắc chắn không ngại nuôi em đi. A, lại nói đến Úc tỷ, chút nữa em quên mất mục đích chính rồi. Ngày kia là sinh nhật Úc tỷ, anh có thời gian về nhà không vậy..?”

“Ngày kia?” Thiệu Huân nhíu mày nghĩ một chút, trả lời. “Có khả năng là sẽ rảnh rỗi vào buổi tối, vì Bắc Tề tiên sinh phải đi yến hội, chỉ cần anh trở về trước hắc, chắc là không có vấn đề gì.”

“Vâng. Vậy anh phải tranh thủ nha, đây là sinh nhật đầu tiên của Úc tỷ từ khi hai người thành đôi, hy vọng hai người có thể ở bên nhau.”

“Anh biết, anh sẽ đi.”

“Vậy thì được rồi, không quấy rầy anh nghỉ ngơi nữa. Tạm biệt.”

“Uhm, ngủ ngon.”

“Anh ngủ ngon.”

#29

Ngày hôm sau, Thiệu Huân lựa lúc mà xin phép Bắc Tề Lạc, buổi tối ngày mai, khi hắn đi yến hội, anh hy vọng có mấy tiếng về nhà.

“Trong nhà có việc sao?” Bắc Tề Lạc đang ăn sáng, nghe anh nói vậy, ngừng lại hỏi.

“Không phải.” Thiệu Huân vắt chiếc khăn ăn trên cánh tay, nhẹ lắc đầu. “Không phải. Ngày mai là ngày sinh nhật của bạn gái tôi, nên tôi muốn làm bữa tiệc chúc mừng nàng.”

Động tác nhắm nuốt thức ăn của Bắc Tề Lạc ngừng lại, hắn nhìn chăm chú vào khoảng không trước mặt, im lặng suy nghĩ cái gì đó.

Sau đó, hắn buông đĩa ăn, dùng khăn tay lau miệng rồi đứng lên.

“Ngài không ăn nữa sao?” Thiệu Huân nghi hoặc nhìn hắn, rõ ràng hắn chỉ mới ăn có mấy miếng mà thôi.

“Không ăn nữa.”

Bắc Tề Lạc cắm hai tay vào trong túi quần, đi ra phòng khách, ngồi xuống đọc báo sớm ở sô pha.

Thiệu Huân ngạc nhiên. Sao hôm nay hắn lại không vào thư phòng? Vì vậy anh đi đến gần hắn, nhẹ giọng hỏi.

“Ngài cần đồ uống gì không ạ?”

“Không cần.”

“Vâng. Vậy tôi xin rời đi một chút.”

“Uhm.”

Bắc Tề Lạc lật một tờ báo, Thiệu Huân liếc nhìn hắn một cái, xoay người rời đi.

Anh cảm thấy Bắc Tề Lạc có chút là lạ, nhưng khi anh xin phép hắn ngày kia có chuyện xin nghỉ, hắn cũng đâu có phản ứng gì đâu?

Chẳng lẽ hắn cảm thấy khó chịu khi anh muốn xin phép nghỉ?

Không có khả năng. Nếu không muốn, hắn đã nói rõ ra rồi. Dù sao, hắn cũng là chủ nhân của anh.

Nhưng mà, thực sự không hy vọng hắn sẽ phản đối.

Đây là sinh nhật đầu tiên của Úc Ngôn từ khi hai người chính thức thành người yêu, anh thực sự rất muốn cùng nàng làm kỷ niệm.

Hơn nữa chuyện này, nếu không phải muội muội nhắc, anh cũng không hề nhớ chút nào cả. Hầu như ngày nào anh cũng nói chuyện điện thoại với Úc Ngôn, mà Úc Ngôn không hề nói cho anh biết, nguyên nhân chắc chắn là vì nàng lo lắng cho công việc của anh.

Một người bạn gái biết suy nghĩ cho anh như vậy, nếu ngay cả ngày sinh nhật anh cũng không thể tổ chức chúc mừng nàng, vậy thì thật là... quá xấu hổ.

Thời gian kế tiếp, trừ những lúc Bắc Tề Lạc gọi anh mang đồ uống đến, hắn cơ hồ chưa cùng anh nói cái gì cả.

Vì thế hiện tại, Thiệu Huân đang vô cùng lo lắng, vì Bắc Tề Lạc không hề có ý đồng ý cho anh về nhà.

Một ngày trôi qua trong không khí trầm lắng khó chịu như vậy, cho đến khi ngày thứ ba rốt cuộc đến, thì Thiệu Huân một lần nữa ở bữa sáng của Bắc Tề Lạc, lấy dũng khí nói. “Tôi...”

“Thiệu Huân, người có lẽ phục sao?” Bắc Tề Lạc còn nhanh hơn anh một bước, vừa chậm rãi ăn vừa bình tĩnh nói.

“Sao cơ?” ngôn ngữ đột nhiên của hắn làm cho Thiệu Huân ngay người một lúc.

“Nếu không có, vậy cùng ta đi ra mua một bộ đi, tham gia vũ hội mà không ăn mặc cẩn thận một chút, sẽ bị người nhạo báng.”

“Vũ...vũ hội...?” Thiệu Huân hoàn toàn ngây ngốc rồi.

“Đúng vậy.” Bắc Tề Lạc gật đầu. “Vũ hội đêm nay, người cũng phải tham gia.”

Một lúc sau, Thiệu Huân mới khôi phục tinh thần lại, đầu sắp xếp lại mọi việc, anh mới hỏi lại Bắc Tề Lạc. “Vì sao tôi lại phải đi tham gia vũ hội?”

Bắc Tề Lạc nhìn hắn một cái. “Bởi vì đây là mệnh lệnh của ta.”

“Tôi... tôi chỉ là một quản gia... không có tư cách đi...”

“Chỉ là một bữa tiệc chúc mừng mà thôi, sẽ không có ai để ý đến thân phận của người.”

“Tôi... có thể cự tuyệt được không...”

“Trừ khi người không muốn làm ở đây nữa.”

Lời nói của Bắc Tề Lạc làm cho Thiệu Huân choáng váng, anh suy nghĩ một lúc lâu cũng không thể nghĩ ra lí do vì sao Bắc Tề Lạc lại muốn anh cùng đi yến hội. Vì thế anh quyết định hỏi thẳng.

“Ngài... vì sao lại muốn dẫn tôi đi tham dự vũ hội?” anh nơm nớp lo sợ hỏi, vì sắc mặt của Bắc Tề Lạc thoạt nhìn có vẻ lạnh lẽo.

“Để cho người kiến thức một chút những tình huống như vậy. Miễn cho sau này, ta muốn mở vũ hội, mà người lại không biết cái gì cả. Ta cũng không muốn có một người quản gia mù mờ như vậy.” Lạnh lùng mà liếc nhìn anh một cái, Bắc Tề Lạc lau miệng bỏ đi, đi được vài bước, hắn quay đầu lại nói. “Người chuẩn bị một chút, mấy tiếng nữa, chúng ta cùng đi ra ngoài, đi mua lễ phục cho người.”

Sau đó, hắn quay đầu rời đi, không nói thêm gì nữa.

Thiệu Huân nhìn hắn rời đi, lòng mảy may nhả lại.

Anh cảm thấy lí do của Bắc Tề Lạc quá gượng ép, nhưng lại không dám mở miệng hỏi vặn lại hắn, lại càng không có quyền gì mà mở miệng phản đối. Dù sao anh cũng là người làm công ăn lương, nếu chọc giận hắn, chỉ rước lấy thêm một nhọc vào thân, mất công việc.

Nhưng mà, sinh nhật của Úc Ngôn biết làm thế nào bây giờ?

Thiệu Huân uể oải thở dài một hơi, bỏ chiếc khăn trắng trên tay xuống mặt bàn, sau đó vô lực mà ngồi xồm xuống.

Thiệu Huân chán nản thầm kêu, lại không biết rằng Bắc Tề Lạc đứng ở trên tầng hai nhìn xuống, hắn đứng đó nhìn anh suy nghĩ một lúc, rồi mới quay người đi hắt.

#30

Bắc Tề Lạc lái xe, đưa hai người đến nơi mua lễ phục, Thiệu Huân đến nơi, trợn mắt há mồm mà nhìn bài hiệu cửa hàng, nơi mà anh bình thường đi ngang qua cũng là không dám, đừng nói gì đến vào trong mua đồ.

“Yên tâm, tiền mua quần áo người không cần trả, coi như ta tặng cho người đi.” Bắc Tề Lạc liếc mắt một cái liền nhìn ra suy nghĩ của Thiệu Huân, lạnh lùng vất lại một câu rồi đi vào trong cửa hàng.

Hắn đã nói đến mức như vậy rồi, thì Thiệu Huân cũng không còn kiếm được lí do gì mà cự tuyệt nữa.

Quả thực, anh không hề muốn xuất hiện ở nơi này, nếu có thể chọn, anh thực sự muốn đi ra chợ, chọn một hai món quà nhỏ, làm quà sinh nhật cho Úc Ngôn.

Hình như Bắc Tề Lạc sau khi thấy anh xin phép về nhà, mới nghĩ ra cái lí do muốn anh đi đến lễ hội cùng. Nhưng nguyên nhân là gì? Nghĩ phá óc, Thiệu Huân cũng không nghĩ ra lí do nào khả thi. Anh chỉ có thể nghĩ ra một khả năng.

Bắc Tề Lạc lúc ấy ghét cay ghét đắng mấy cái vũ hội này, mà lại nghe thấy anh xin về nhà cùng ăn sinh nhật với bạn gái vô cùng hạnh phúc, nên mới ghen tị, vì thế quyết định lôi kéo anh đi tham gia vũ hội đáng ghét này.....

Nhưng nếu thực sự là như vậy, thì Bắc Tề Lạc.... cũng quá trẻ con rồi...

Mồ mẫm theo sau Bắc Tề Lạc, Thiệu Huân cảm thấy bất đắc dĩ vô cùng.

Bắc Tề Lạc vừa bước vào trong cửa hàng, nữ nhân viên cửa hàng đã chạy ra, nở nụ cười sáng lạn mà đón tiếp hẳn. “Bắc Tề tiên sinh!”

Bắc Tề Lạc uh một cái, rồi hỏi. “Quản lí của các người đâu?”

“Ngài ấy đang nói chuyện với một vị khách, ngài tìm ngài ấy có việc sao?”

“Đúng vậy, khi nào hẳn ta rảnh rồi?”

“Này, tôi cũng không rõ lắm...” cô gái trẻ chần chờ một lúc, sau đó mới nói. “Nếu không, ngài chờ một chút, tôi đi thông báo cho quản lí biết ngài đã đến?”

“Uhm.” Bắc Tề Lạc gật đầu.

“Xin mời ngài ngồi. Tôi đi tìm quản lí.” Cô gái trẻ mời Bắc Tề Lạc ngồi xuống sô pha, sau đó quay sang nhìn Thiệu Huân. “Vị tiên sinh này ngài...”

“Tôi đứng được rồi.” Thiệu Huân vội vàng nói.

Nhưng Bắc Tề Lạc lại lạnh lùng nhìn anh, nói. “Người cũng ngồi xuống đi.”

Trong lòng ngẫm thử dài một hơi, Thiệu Huân không được tự nhiên mà ngồi xuống cạnh Bắc Tề Lạc.

“Hai vị muốn uống gì sao?” nhìn thấy cả hai người cùng ngồi xuống, cô gái trẻ cười hỏi.

“Tôi không cần...”

“Hai chén cà phê.”

Thiệu Huân bị thanh âm cường ngạnh của Bắc Tề Lạc làm giật mình, vô lực mà buông lỏng hai vai, đành phải quay sang lễ phép nói. “Vây cho hai chén cà phê ạ.”

“Hai vị chờ.”

Cô gái quay người, bảo một người khác đi pha cà phê, còn chính mình thì chạy lên tầng hai tìm người.

Tổng lúc chờ đợi, Thiệu Huân cố tìm đề tài đánh vỡ sự trầm lặng. “Ngài hình như là khách quen của cửa hàng này?”

“Cửa hàng này thuộc về một nhà thiết kế thời trang quốc tế nổi tiếng, hẳn ta chuyên thiết kế trang phục cho những người có tiền. Mẹ của ta rất thích quần áo do hẳn may, vì thế Bắc Tề gia đã trở thành khách quen của nơi này. Ngay cả quần áo của ta, hầu hết cũng đều do hẳn làm.”

“Hòa ra là vậy.” Thiệu Huân trả lời một câu, lại nhìn nhìn bộ quần áo mà Bắc Tề Lạc đang mặc, lúc này anh mới nhận ra, tất cả những bộ quần áo hẳn mặc đều rất vừa người, cho dù là màu sắc hay là cách thiết kế. Hóa ra hẳn còn có hẳn một nhà thiết kế thời trang chuyên may quần áo.

Nhưng mà... nói như vậy, những bộ quần áo này nhất định sẽ rất đắt tiền...

Lúc này, một cô gái xinh đẹp đoan trang bưng cà phê của hai người lên, mà đúng lúc này, thanh âm sang sảng từ trên tầng hai bỗng nhiên vọng tới.

“Thật sự là người sao, Bắc Tề Lạc. Nghe người ta nói người đến cửa hàng của ta, làm ta giật cả mình. Người chưa từng bao giờ đến đây à! Người đại giá quang lâm, thực sự làm cho căn tiệm nhỏ của ta bừng sáng quang huy!”

Thiệu Huân ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy một người tầm bốn mươi tuổi, bề ngoài có vẻ khá ổn trọng, khi cười tươi còn để lộ ra núm đồng tiền bên má, làm hòa tan vẻ mặt hơi cứng nhắc đơan chính của y. Chỉ liếc mắt nhìn một cái, đối phương đã để lại một ấn tượng tốt trong lòng Thiệu Huân.

Cảm giác người bên cạnh đứng lên, Thiệu Huân cũng lập tức buông cốc cà phê đứng lên theo.

Nhìn người kia đi gần lại phía mình, khuôn mặt Bắc Tề Lạc lạnh lùng không có biểu hiện gì, bình thản mà nói. “Người nói quá lời, Tổng tiên sinh. Thanh danh của người đã vang trên khắp hơn một nghìn cửa hiệu thời trang nổi tiếng trong ngoài nước, làm gì cần ta đến để vẽ thêm chân cho rần.”

Người kia bất đắc dĩ mà cười cười. “Người a, dùng khuôn mặt lạnh lùng nói ra những lời nói này, thực sự làm cho người ta muốn tức giận cũng không được.”

“Đừng nói lung tung nữa, ta tìm người có việc, hiện tại người có thời gian sao?” Bắc Tề Lạc ngay cả mi cũng chưa nháy một chút, hỏi thẳng.

Người kia có vẻ như cũng đã quen bộ dạng như vậy của Bắc Tề Lạc, nên chỉ cười nói. “Chỉ tính mỗi việc người tự mình tìm đến ta hôm nay, thì cho dù ta không rảnh rỗi, cũng phải giành thời gian mà tiếp đón người thôi. Nói đi, chuyện gì?”

Bắc Tề Lạc liếc mắt nhìn sang Thiệu Huân đứng ở bên cạnh, nói. “Tìm một bộ lễ phục cho hần, để tham dự vũ hội.”

“Hần?” cho đến lúc này, người này mới để ý đến sự tồn tại của Thiệu Huân, y cao giọng hỏi. “Hần là ai vậy, mà lại có thể để cho người tự mình đưa đến nơi đây?”

“Tôi là quản gia của Bắc Tề tiên sinh.” Nghe thấy y hỏi, Thiệu Huân lập tức trả lời.

“Quản gia??” người này càng giật mình, nhìn về phía Bắc Tề Lạc, thấy hần gật đầu, trong mắt y hiện lên chút không thể tin được.

“Chỉ là quản gia mà thôi, đâu quan trọng đến mức người phải tự mình đưa đến đâu?”

Nhìn thấy dấu hỏi chấm trong mắt của y và của cả Thiệu Huân, Bắc Tề Lạc dừng một chút mới lạnh lùng nói. “Dù sao ta cũng đang nhàn rỗi ở nhà, nên liền dẫn hần đến. Hơn nữa, nếu để hần tự mình đi mua, hần nhất định sẽ mua mấy thứ đồ rẻ tiền!”

Từ khi nào mà Bắc Tề Lạc hiểu biết mình như vậy? Thiệu Huân nghi hoặc liếc nhìn hần một cái.

“Thôi được rồi, nhanh lên nào. Tối nay hần phải tham gia vũ hội, Tổng Kiều người nhanh chọn cho hần một bộ đi.”

“Đêm nay cần luôn á?” Tổng Kiều đặt tay dưới cằm, nhìn nhìn Thiệu Huân suy nghĩ. “Thời gian hơi vội một chút, vậy chỉ có thể chọn một bộ may sẵn cho hần mặc.”

Đi đến trước mặt Thiệu Huân, y ngẩng ngó anh một lúc, rồi dùng tay đập lên lưng Thiệu Huân một cái. “Quay lưng ra cho ta đo nào!”

Thiệu Huân thấy Tổng Kiều đột nhiên trở nên nghiêm túc nên hơi giật mình một chút, phản xạ mà thẳng lưng lên.

Sự hợp tác của anh làm cho Tổng Kiều gật đầu, bàn tay đặt trên lưng Thiệu Huân hạ xuống một chút, sau đó dừng ở hai bên hông, rồi y lùi ra sau vài bước nói. “Dáng người không tồi, chiều cao cũng vừa phải... hôm nay ta cũng vừa làm xong một bộ lễ phục cho khách, chắc là sẽ hợp với người... Tiểu San, mau đem bộ quần áo trong phòng làm việc của ta đến đây...”

“Vâng!” một người tiểu trợ lí đang sửa sang lại quần áo trên giá vội vàng trả lời, chạy vào phòng làm việc của y lấy đồ.

Sau đó không lâu, nàng mang theo một gói quần áo to đi ra đưa cho Tổng Kiều. Y nhận lấy, cẩn thận mà mở ra, đưa đến trước mặt Thiệu Huân, nói: Người đi thay bộ quần áo này ra.”

Thiệu Huân vào phòng thay quần áo, Bắc Tề Lạc lẳng lặng đứng ngoài chờ.

Qua hơn mười phút, thanh âm sang sảng của Tống Kiều lại truyền đến. “Tốt lắm, Lạc, người nhìn xem như vậy đã được chưa?”

Bắc Tề Lạc quay đầu lại, khi nhìn thấy Thiệu Huân xuất hiện ở phía sau Tống Kiều, trong đôi mắt xinh đẹp của hắn hiện lên một chút kinh ngạc...

Tống Kiều mỉm cười, kéo Thiệu Huân ra trước, sau đó nói với Bắc Tề Lạc. “Người cảm thấy sao?”

Bắc Tề Lạc không trả lời ngay, mà lẳng lặng nhìn người đứng trước mắt mình... phải chậm đến mấy giây sau, hắn mới nói. “Ta muốn bộ quần áo này, cất cẩn thận vào túi cho ta.”

“Này... chỉ sợ không được.” Tống Kiều cười lắc đầu. “Bộ quần áo này là do người ta đặt làm, ta cảm thấy hắn mặc sẽ hợp nên mới để cho hắn thử, ta có thể cho người một bộ quần áo khác có cùng số đo như vậy, màu sắc thì hơi nhạt một chút...”

“Không, ta muốn bộ này.” Bắc Tề Lạc nhìn thẳng Tống Kiều, biểu hiện kiên quyết.

“Không được, ta đã nhận tiền đặt cọc của người ta rồi...”

“Người cứ cho giá đi, bao nhiêu ta cũng sẽ trả.”

“Đây không phải là vấn đề về tiền. Người cũng là thương nhân, nên hiểu được chữ Tín có ý nghĩa như thế nào.”

Bắc Tề Lạc trầm ngâm một lúc, ánh mắt chuyển sang Thiệu Huân.

Cảm nhận được ánh mắt của hắn, Thiệu Huân nhợt nhạt cười. “Vậy chọn lại một bộ khác cũng được mà.”

Thu hồi ánh mắt, Bắc Tề Lạc nhìn Tống Kiều, nói. “Bộ quần áo này là do vị khách nào đặt may, nói cho ta biết, ta tự nói chuyện với người đó, cũng sẽ trả tiền may đo hàng loạt.”

Không chỉ Thiệu Huân, ngay cả Tống Kiều cũng giật mình sửng sốt. Chỉ vì một bộ quần áo cho quần gia mà thôi, có cần nghiêm trọng đến mức vậy không?

“Người thực sự rất muốn bộ quần áo này?” Tống Kiều hỏi lại.

“Uhm.” Hắn chỉ nhẹ nhàng đáp một tiếng, nhưng sự kiên quyết khẳng định trong ngữ khí rất rõ ràng.

Tống Kiều nghĩ một lúc, sau đó nhẹ giọng nói. “Người đặt bộ quần áo này, hai ngày sau mới cần. Nếu ta đẩy nhanh tiến độ, chắc là có thể làm xong...” lúc này, y ngẩng đầu nói với Bắc Tề Lạc. “Được rồi, bộ quần áo này bán cho người. Dù sao nó cũng hợp với hắn như vậy, nếu bỏ lỡ, quả thật cũng đáng tiếc.”

Rất cuộc, Bắc Tề Lạc cong khóe miệng, để lộ ra một nụ cười nhợt nhạt, hắn khẽ gật đầu với Tống Kiều, ngữ khí cũng hòa hoãn hơn. “Cám ơn người.”

“Ai nha, lần đầu tiên nghe thấy người nói cảm ơn. Hành vi hôm nay của người, quả thực làm cho người ta ngạc nhiên không thôi! Hắn thực sự chỉ là quần gia của người thôi sao?”

Tống Kiều chỉ vào Thiệu Huân, nghi hoặc hỏi.

Bắc Tề Lạc liếc Thiệu Huân một cái, bình tĩnh trả lời. “Hắn chính là quần gia của ta.”

Ánh mắt của Tống Kiều nói rõ ràng y không tin, nhưng y quả thật không dám hỏi lại.

“Đi thay quần áo đi, đưa bộ lễ phục này cho nhân viên cửa hàng gói lại, rồi chúng ta về.” Bắc Tề Lạc quay người, phân phó Thiệu Huân.

“Vâng.” Thiệu Huân khom người chào, rồi mới quay vào phòng thay đồ.

Khi anh quay người đi, Tống Kiều để ý, Bắc Tề Lạc vẫn nhìn anh chăm chăm không rời mắt, y liền cười nói. “Bắc Tề Lạc, vẫn là Bắc Tề Lạc của trước đây sao?”

“Cái gì?” Bắc Tề Lạc nghe không rõ y nói gì.

Tống Kiều lắc đầu, không nói thêm gì nữa, nhưng trên mặt vẫn mang theo một nụ cười thản nhiên.

Câu “Người đẹp vì lụa” quả nhiên không sai.

Khi Thiệu Huân mặc bộ lễ phục kia xuất hiện trước mắt Bắc Tề Lạc, hẳn quả thực không thể nhận ra anh.

Dáng vẻ bên ngoài của Thiệu Huân không tồi, nhưng bình thường anh gây cho người khác cảm giác rất nhạt, giống như thiếu một cái gì đấy, không thể hấp dẫn người khác.

Hắn biết, Thiệu Huân cười rất ôn hòa, giống như ánh sáng ban mai, hẳn biết, tính cách Thiệu Huân mềm mại như nước, tự nhiên tinh thuần, gặp nóng thì nở ra mà gặp lạnh thì biết co lại....

Nhưng hẳn lại không biết, màu đen lại thích hợp với một người như ánh mắt trời như vậy, không biết anh cười lên lại có thể làm lòng người rung động như vậy, không biết ánh mắt anh có thể lấp lánh giống như một ngôi sao động lòng người....

Hắn không biết, vì sao, giây phút kia, có một chỗ nào đó trong lòng hắn bỗng trở nên mềm nhũn, ấm áp.....

Có một thứ gì đó, bỗng nhiên xuất hiện....

(=w= còn có thể là gì nữa~ Anh fall in love với người ta rồi~)

#32

Trên đường trở về, Thiệu Huân đột nhiên nói muốn xuống xe.

“Làm sao vậy?” Bắc Tề Lạc đỗ xe lại ven đường, quay sang hỏi anh.

“Tôi có thể đi đến chỗ này một chút sao?” Thiệu Huân cẩn thận mà hỏi ý kiến của hắn.

“Người muốn đi đâu?”

“Tôi muốn đi mua mấy thứ ấy mà.”

“Thứ gì?”

“Quà sinh nhật cho người yêu tôi.” Thiệu Huân cười nhợt nhạt. “Tuy tôi không thể tổ chức tiệc chúc mừng sinh nhật cô ấy, nhưng quà thì không thể thiếu được, tôi mua xong sẽ nhờ người giúp tôi tặng cho cô ấy.”

Bắc Tề Lạc trầm mặc, ngón tay khẽ gõ lên tay lái.

“Không được sao?” hắn không nói gì, làm cho Thiệu Huân hơi nhăn mày hỏi.

Bắc Tề Lạc liếc nhìn anh một cái, hỏi. “Cần bao nhiêu thời gian?”

“Tôi cũng không chắc. Có lẽ tầm một hai tiếng gì đấy.”

“Ta không có nhiều thời gian để chờ người như vậy.”

“Vậy ngài cứ về trước đi ạ. Khi nào xong tôi đi xe bus về cũng được.” Thiệu Huân cũng không có ý định làm cho hắn chờ.

“Người muốn ta trở về một mình?!!” ánh mắt Bắc Tề Lạc trở nên nguy hiểm.

“Có... Có vấn đề gì sao ạ?” người có phải là trẻ con đâu mà không tự về nhà một mình được..?

Bắc Tề Lạc lại bắt đầu trầm mặc, qua một lúc hắn mới đột nhiên nói. “Ta đi cùng với người.”

“Hả? Không phải ngài nói ngài không có thời gian sao?” Thiệu Huân kinh ngạc nhìn hắn.

“Nhiều chuyện!” Bắc Tề Lạc cứng rắn chặn họng Thiệu Huân, sau đó mở cửa đi xuống xe.

“Không phải là muốn đi mua đồ hay sao? Còn không nhanh lên!” vừa bước xuống, hắn liền quay lại thúc giục người còn ở bên trong xe.

Thiệu Huân vẫn đang không hiểu mọi chuyện ra sao, chỉ có thể xuống xe đi theo Bắc Tề Lạc, trong lòng anh vẫn đang thắc mắc, không biết Bắc Tề Lạc hôm nay sao lại kỳ quái đến vậy.

Rõ ràng nói không có thời gian, lại còn muốn cùng anh đi mua đồ. Lúc này ở chỗ Tống Kiều cũng vậy, đâu cần thiết cứ phải mua bộ quần áo kia mới được đâu...

Thiệu Huân đi theo Bắc Tề Lạc vào trong một trung tâm thương mại lớn. Diện mạo cùng khí chất phi phàm của Bắc Tề Lạc nhanh chóng thu hút lấy ánh mắt của mọi người.

Bắc Tề Lạc cũng đã thói quen với những ánh mắt kinh diễm như vậy, nhưng Thiệu Huân lại mất tự nhiên cực kì. Anh thực sự rất muốn khuyên Bắc Tề Lạc đi về trước, nhưng theo những gì anh biết về Bắc Tề Lạc, thì con người này đã quyết tâm làm chuyện gì đó thì căn bản là không có khả năng từ bỏ.

“Rốt cuộc người muốn mua cái gì vậy? Nhanh lên, ta không có thời gian!”

Bắc Tề Lạc đi ở phía trước không ngừng căn nhắc thúc giục Thiệu Huân, làm cho anh cảm thấy bất đắc dĩ, nếu không có thời gian người đi về trước đi, sao lại còn cố tình đi theo rồi phàn nàn không dứt... haizz

“Tôi cũng chưa nghĩ ra sẽ mua cái gì. Nên cứ đi quanh quanh ngắm một vòng đã.” Thiệu Huân hạ thấp thanh âm, cực kì cung kính mà nói.

“Nếu muốn tặng quà cho bạn gái thì quan trọng nhất là phải nghĩ ra nên mua thứ gì...” Bắc Tề Lạc cũng nhú mày.

“Đây là lần đầu tiên tôi mua quà tặng cho người yêu...” nói đến đây, Thiệu Huân hơi ngượng ngùng một chút, nói tiếp. “Hy vọng có thể chọn được một món quà làm cho cô ấy hài lòng vui vẻ...”

Thiệu Huân không biết, khi Bắc Tề Lạc nhìn thấy anh trong dáng vẻ kia, trông mắt có chút co rút, sâu hơn một chút. Im lặng một hai giây, hắn nói. “Vậy để ta chọn giúp người, ta cũng hay mua đồ tặng cho phụ nữ, ta biết quà như thế nào có thể lấy lòng bọn họ dễ dàng nhất.”

Nghe thấy hắn nói vậy, hai mắt Thiệu Huân sáng ngời lên. “Là cái gì vậy?”

Nhún nhún vai, Bắc Tề Lạc trả lời: “Xe, trang sức kim cương, ngọc, quần áo hàng hiệu, hoặc là mang họ đến khách sạn...”

Thiệu Huân thực sự rất muốn trợn trắng mắt nhìn hắn... tên này nghĩ Úc Ngôn cũng giống như mấy người phụ nữ ái mộ hư vinh thích cùng hắn phát sinh quan hệ sao... Nếu Úc Ngôn thực sự là người phụ nữ như vậy, anh và cô ấy căn bản không có cơ hội thành một đôi...

“Thôi, tôi tự mình chọn vẫn là tốt nhất...” Thiệu Huân tự rẽ vào một quầy bán đồ trang sức ở bên cạnh.

Bắc Tề Lạc thấy thế, liền đi theo.

Thiệu Huân ngắm nhìn một lúc, sau đó ánh mắt của anh bị một chiếc nhẫn đá tinh xảo thanh lịch hấp dẫn, anh nói với người bán hàng. “Tiểu thư, có thể lấy chiếc nhẫn kia ra cho tôi xem một chút được không?”

“Được ạ, ngài chờ một chút.” Người bán hàng cười sáng lạn với anh.

Bắc Tề Lạc đang đứng cạnh Thiệu Huân, khi người bán hàng đưa chiếc nhẫn cho Thiệu Huân xem, ánh mắt của hắn khẽ híp lại.

“Người muốn tặng nhẫn cho người yêu?”

“Khi nào thích hợp, tôi sẽ tặng cô ấy.” Thiệu Huân chăm chú quan sát chiếc nhẫn, tùy ý mà trả lời, không để ý đến ngữ điệu đã xuống âm độ của Bắc Tề Lạc.

“Người có biết ý nghĩa của việc tặng nhẫn cho người yêu không hả?” giọng nói của Bắc Tề Lạc lạnh như băng.

“Đương nhiên biết.” Thiệu Huân ngẩng đầu, cười rộ lên. “Lần đầu tặng nhẫn, chính là nhẫn cầu hôn.”

Thiệu Huân cúi đầu, nhìn chiếc nhẫn trong tay, tuy rằng không phải là rất đắt tiền, nhưng cũng rất tinh xảo, anh hạnh phúc nói. “Tôi với Úc Ngôn đã quen nhau được gần bảy tháng rồi... tôi, cũng nên cầu hôn cô ấy...”

#33

Khuôn mặt của Bắc Tề Lạc lạnh lẽo vô cùng, hần nhanh chóng giật lấy chiếc khăn trong tay Thiệu Huân, không thoải mái nói. “Sao người lại keo kiệt như vậy? Hừ! Cầu hôn, cứ nhiên dám mua loại hàng hóa rẻ tiền này. Có bản lĩnh, người mua hẳn loại này này!”

Hần tùy tay chỉ vào một quầy bán đồ sa xỉ phẩm, Thiệu Huân nhìn theo hướng tay của hắn, chưa kịp nhìn xem hàng hóa như thế nào, chỉ giá cả thôi cũng đã làm cho anh thở hock vì kinh ngạc. “Tôi làm sao mua được thứ tốt như vậy a?”

“Mua không được thì đừng bắt chước người khác, cũng muốn đi cầu hôn!” Bắc Tề Lạc khinh thường hừ lạnh. “Người nghĩ kết hôn là chuyện chơi đùa hay sao? Tiền mua nhẫn còn không có, thì lấy cái gì nuôi người ta? Ta không tin có người phụ nữ nào lại tình nguyện gả cho một tên nghèo kiết xác như người!”

Lời nói của hắn quá độc địa a! Thiệu Huân nhử má nhìn người bên cạnh. Tuy rằng anh bị hắn coi thường, nhưng trong lòng anh cũng hiểu được, lời nói của hắn là hoàn toàn đúng.

Thiệu Huân chán nản mà hơi buông lỏng người, nói. “Vậy đừng mua nhẫn, đi xem thứ khác đi.”

“Hừ.” Bắc Tề Lạc hừ một tiếng, tùy ý đặt chiếc nhẫn trên tay xuống mặt bàn, sau đó đi theo Thiệu Huân sang quầy khác.

Sớm đã biết Bắc Tề Lạc ăn nói độc địa, nhưng hôm nay Thiệu Huân mới biết được chính xác miệng lưỡi của hắn độc như thế nào. Trong trung tâm thương mại, mỗi thứ anh nhìn trúng, đều bị hắn cười nhạo, sau đó châm chọc khiêu khích anh không tỉnh mất, làm cho anh đối với món đồ kia hoàn toàn mất đi tin tưởng, không dám mua.

Đi đi lại lại đến hơn hai tiếng đồng hồ, mà dưới sức ép của Bắc Tề Lạc, Thiệu Huân chẳng thể mua được cái gì, hai bàn tay vẫn trống trơn, cộng thêm tâm trạng bất đắc dĩ chán nản...

“Rốt cuộc nên mua cái gì đây?” Thiệu Huân bất đắc dĩ cúi đầu thở dài.

“Hừ, tất cả những thứ mà người chọn ta đều cảm thấy không hài lòng.” Bắc Tề Lạc đứng bên cạnh anh, ôm ngực hừ lạnh.

“Nhưng những thứ mà ngài vừa mắt đều là những thứ quá quý giá....” Thiệu Huân vừa đi vừa lầm bầm lầu bầu.

“Người rốt cuộc có mua hay không vậy? Người có biết người lãng phí bao nhiêu thời gian của ta rồi không?” Bắc Tề Lạc lạnh lùng nói, hần bắt đầu cảm thấy không kiên nhẫn.

Thiệu Huân liếc nhìn người bên cạnh một cái, nhẹ giọng cẩn thận nói. “Hay là, ngài cứ lên xe trước đi, chờ tôi một chút, lâu nhất là nửa giờ, không, chỉ cần mười phút thôi, tôi sẽ trở lại...”

Tốt nhất cứ để hắn rời khỏi chỗ này, chứ có hắn ở đây, anh thực sự sẽ không mua được thứ gì làm quà tặng cho Úc Ngôn mất...

Bắc Tề Lạc cũng liếc nhìn anh một cái, khẳng định nói. “Không!”

Thiệu Huân lại càng trở nên suy sụp.

“Vậy... chủ nhân, ngài có thể chọn giúp tôi một món quà mà ngài cho là ổn được không vậy?”

Nghĩ nghĩ vài phút, Thiệu Huân thẳng thắn mà hỏi ý kiến của hắn.

Nhìn ánh mắt khẩn cầu của anh, Bắc Tề Lạc cũng im lặng một lúc, sau đó hần quay người đi đến một hướng khác. “Đi theo ta đi.”

“Vâng vâng!” không nghĩ tới người này thực sự sẽ giúp anh, Thiệu Huân vừa mừng vừa sợ chạy ở đằng sau hắn.

Bắc Tề Lạc giúp anh chọn một bức tranh được lồng trong một khung làm bằng gỗ, còn được điêu khắc những họa tiết hình hoa lá vô cùng tinh mỹ, bức tranh lồng ở bên trong mặt kính là một bức tranh cổ mang đậm phong cách Trung Quốc. Đó là một tòa tiểu đình các ở giữa hồ nước, ven hồ có những cây liễu khẳng khiu rủ lá xuống mặt nước, trong hồ, hoa sen nở rộ, còn có mấy con cá nhỏ đang bơi lội chơi đùa.

Người bán hàng nói, bức tranh này có một ý nghĩa ngầm, đó chính là “Trái tim đã có nơi thuộc về”.(*)
Nguyên văn “Tâm hữu sở chúc”

A? Thiệu Huân có chút khó hiểu...

Người bán hàng cười giải thích, trong bức tranh này, có liễu, đình, liên, ngư, đó là “Lưu đình luyện nhữ”, ý nói là trong lòng đã có một người để yêu, trong trái tim có tình yêu, chính là đã có nơi chốn để dừng chân lại, đã có nơi thuộc về. (*)

Bức tranh tuy rằng không rất đắt, nhưng cũng vượt qua tâm suy nghĩ của Thiệu Huân. Tuy thế, nhưng anh vẫn dứt khoát mà mua bức tranh này.

Chỉ vì, bức tranh này quả thực rất có ý nghĩa.

“Chủ nhân, thật sự rất cảm ơn ngài, đã giúp tôi chọn một món quà có ý nghĩa như vậy.” trên đường trở về, Thiệu Huân ôm bức tranh đã được bọc kỹ càng, cười không ngừng.

Bắc Tề Lạc không trả lời hắn, chỉ chăm chú nhìn về phía trước, cho đến khi đi ra khỏi trung tâm thương mại, Thiệu Huân lại đột nhiên hỏi.

Ngài nhìn thấy bức tranh này lúc nào vậy?

Bắc Tề Lạc hơi dừng chân một chút, lạnh nhạt mà trả lời. “Khi người đang ngắm nhìn những thứ khác, thì ta bất chợt nhìn thấy bức tranh này.”

“Vậy sao..” Thiệu Huân cũng không nói gì, gật gật đầu.

Thực ra khi nhìn thấy bức tranh này, hắn cũng không biết nó có hàm nghĩa gì. Chỉ cảm thấy, nó thật im lặng, thanh bình, ấm áp... giống người nào đó...

Liếc mắt nhìn người ở đằng sau một cái, Bắc Tề Lạc lại bước đi trước, lấy chìa khóa mở xe ra, sau đó bước lên ngồi xuống.

Thiệu Huân đưa bức tranh ra ghế sau, đặt nghiêm chỉnh cạnh bộ quần áo mà Bắc Tề Lạc mua cho anh, sau đó đi lên ghế phụ ngồi. Khi hai người đến đây cũng ngồi như như vậy.

“Chủ nhân, tôi định gửi bức tranh này cho người yêu luôn. Ngài có thể ghé qua chỗ chuyển phát nhanh một chút được không?”

“Uhm.” Đồng ý một tiếng, Bắc Tề Lạc quay đầu xe, nhập vào dòng xe cộ tấp nập.

#34

Khi hai người về đến nhà đã là ba giờ chiều, Bắc Tề Lạc yêu cầu Thiệu Huân chuẩn bị cẩn thận những thứ cần thiết cho buổi tiệc lúc tối.

Chuẩn bị xong, anh còn tranh thủ ngủ một chút, khi tỉnh lại, anh gọi điện thoại cho em gái, không có người tiếp máy. Nghĩ nghĩ một lát, anh lại gọi điện thoại cho Úc Ngôn, nhưng cũng không có người nghe máy.

Hai người này lại đang làm gì vậy?

Cuối cùng, Thiệu Huân đành từ bỏ, cau mày buông di động xuống.

Nhưng chính lúc anh đang định chuẩn bị đi xuống tầng làm bữa tối, thì di động của anh đột nhiên vang lên, anh lập tức chạy đến ấn nút nghe.

“Anh, là anh sao?” điện thoại vừa thông, âm thanh sốt ruột của em gái anh truyền đến.

“Có chuyện gì vậy Giai Huệ?” Thanh âm lo lắng kia làm cho anh cảm thấy dự cảm không tốt.

“Anh, anh mau đến đây đi, Úc tỷ bị bệnh phải nhập viện.”

—

Cửa thư phòng đóng chặt truyền đến tiếng đập cửa khẩn trương, Bắc Tề Lạc chậm rãi ngẩng đầu nói.

“Vào đi.”

Thiệu Huân mở cửa, dùng vẻ mặt xanh mét sốt ruột nói. “Chủ nhân, tôi muốn xin phép nghỉ.”

Bắc Tề Lạc nhíu chặt mày lại, quả quyết từ chối. “Không được.”

“Không được tôi cũng phải nghỉ!” Bắc Tề Lạc không ngờ thái độ của Thiệu Huân lại cường ngạnh như vậy.

“Người không muốn làm việc ở chỗ của ta nữa sao?” Bắc Tề Lạc nheo mắt lại.

“... Đúng vậy, tôi không làm nữa, không làm!” Thiệu Huân nhin không được mà rống lên, nói xong, anh cũng không ở đây được nữa, lao xuống cầu thang.

Bắc Tề Lạc lấp bắp kinh hãi, cũng vội vàng chạy theo, nhưng hấn lại chậm một chút, vì Thiệu Huân đã kịp mở cửa lao ra ngoài, cửa lớn cũng bị sập mạnh rầm một cái.

Đến khi Bắc Tề Lạc chạy ra được ngoài đường, thì đã không thấy bóng dáng của Thiệu Huân đâu.

Hấn thô bạo mà hung hăng đập cánh cửa một cái, cuối cùng lại sập mạnh cửa đi vào trong nhà.

Theo chỉ dẫn của em gái, Thiệu Huân đi taxi đến bệnh viện. Anh nhìn thấy Giai Huệ đang đứng ngoài cửa bệnh viện chờ anh.

“Giai Huệ, Úc Ngôn thế nào rồi?”

Vừa nhìn thấy em gái, Thiệu Huân liền khẩn trương hỏi.

“Anh, cuối cùng anh cũng đến.” nhìn thấy anh trai, Giai Huệ nhin không được mà rơi nước mắt, nàng chui vào trong lòng anh, vừa khóc vừa nói. “Hôm nay là sinh nhật của Úc tỷ, em liền chạy đến nhà chị ấy chúc mừng.... nhưng chị ấy vẫn không ra ở cửa, lúc sau em lại nghe thấy bên trong phòng truyền ra âm thanh lạ... em rất sợ, liền gọi người phá cửa vào.... Em phát hiện Úc tỷ đã ngã ra đất, sắc mặt rất xấu.... không biết Úc tỷ sẽ ra sao nữa... anh...”

Thiệu Huân trong lòng cũng lo lắng như vậy, anh ôm chặt em gái, mở miệng an ủi nàng, nhưng bản thân anh lại cũng sợ hãi vô cùng...

Hai người chờ ở bên ngoài phòng phẫu thuật, không biết qua bao lâu, đèn ở cửa phòng tắt, sau đó bác sĩ cùng y tá lần lượt đi ra khỏi phòng.

“Ai là người nhà của bệnh nhân?” một người bác sĩ vừa đi ra khỏi cửa phòng mổ đã tháo khẩu trang hỏi.

Thiệu Huân liếc nhìn Giai Huệ một cái, sau đó đi lên phía trước nói. “Tôi là bạn trai của cô ấy.”

Bác sĩ nhìn anh một cái, sau đó lại hỏi. “Vậy người nhà của cô ấy đâu?”

“Người nhà của cô ấy đều đã mất hết, hiện giờ cô ấy sống một mình.” Thiệu Huân hơi ảm đạm nói.

“Vậy sao...” Bác sĩ gật đầu một cái. “Vậy tôi nói với anh một chút, cô ấy bị viêm ruột thừa cấp tính, tuy rằng chỉ cần tiểu phẫu cắt bỏ là xong, nhưng nếu để lâu quá cũng sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Chỉ cần đưa cô ấy đến bệnh viện chậm một chút nữa, có lẽ đã không cứu được rồi. Bây giờ, cô ấy đã không có việc gì, cần thận nghỉ ngơi một thời gian là có thể xuất viện.”

“Cảm ơn ngài, bác sĩ.” Thiệu Huân nghe lời bác sĩ nói, cảm thấy có chút sợ hãi, nhưng sau đó lại là cảm kích vạn phần.

Sau đó, Úc Ngôn được đưa vào phòng bệnh, vẫn đang hôn mê, Thiệu Huân lo lắng ở bên cạnh chăm sóc nàng.

Giai Huệ cũng ngồi một lúc, sau đó đi ra ngoài mua bữa tối cho ba người, tuy rằng rất lo lắng cho Úc Ngôn, nhưng cũng không thể quá gắng sức, nếu không một người vừa khỏi bệnh, lại có người khác ngã bệnh thì khổ.

Thiệu Huân vẫn ngồi cạnh giường, sắc mặt sầm sập nhìn Úc Ngôn, người phụ nữ kiên cường đến mức làm cho người ta đau lòng.

Đúng vậy, người nhà của nàng, khi nàng học đại học đã lần lượt qua đời, cho đến hiện tại, nàng vẫn một mình sống như vậy. Rất nhiều lần, nhìn bóng dáng kiên cường của Nàng, anh đều cảm thấy lòng chua xót.

Từ trên người nàng, anh nhìn thấy bóng dáng của chính mình.

Tuy rằng Úc Ngôn không có em trai em gái cần chăm sóc nuôi nấng, nhưng nàng là một người phụ nữ, cũng yếu đuối mềm mại, đi được đến hôm nay, thật sự so với một người đàn ông như anh đã khó khăn hơn rất nhiều, cũng cần nhiều dũng cảm và can đảm hơn nữa.

Bởi vì có điểm chung, nên hai người mới có thể gặp nhau, mới có thể cùng một chỗ, đây chính là duyên phận của họ.

Úc Ngôn vẫn nói với anh như vậy, khi nói những lời này, ánh mắt của nàng luôn nhu tình, giống như một dòng nước sắp tràn ra ngoài, bao vây lấy anh, làm anh trốn cũng trốn không được. Mà thực tế, anh cũng không hề muốn trốn.

Anh cẩn thận cầm tay của nàng, đặt lên môi nhẹ nhàng mà hôn một chút, khi buông ra, anh nhìn thấy tay nàng giật giật. Ngẩng đầu lên nhìn, tầm mắt của anh và nàng bắt gặp nhau, không biết nàng đã tỉnh từ bao giờ, dùng đôi mắt ấm áp ý cười nhìn anh.

Anh cũng nở nụ cười.

Thiệu Huân nhẹ nhàng nói. “Tiểu Ngôn, anh rất nghèo, cũng không có bản lĩnh lớn lao gì, đi theo anh, em có khả năng sẽ phải chịu khổ... nhưng anh cũng nhất định sẽ thực yêu em, sẽ quân tâm trân trọng em bằng tất cả trái tim mình, cũng sẽ yêu thương con của chúng ta.... Anh, anh như vậy... em có nguyện ý gả cho anh không?”

Đôi mắt của Úc Ngôn mở to ra một chút, phát ra thứ hào quang chói mắt, chỉ một lát, nước mắt tràn đầy, nàng cười ấm áp, gật đầu đồng ý....

(=) Anh Lạc khổ rồi....)

(*) Giải thích một chút cho những tình yêu nào chưa hiểu.

“ ” _ Tâm hữu sở chúc _ Trái tim đã có nơi thuộc về.

: Liễu, đình, liên, ngư _ : Lưu đình luyện nhữ _ tám chữ này đồng âm với nhau. “Lưu đình luyện nhữ” theo ý hiểu của bạn là “Dừng chân lại để yêu người”.

7. Chương 6

#35

Bắc Tề Lạc cứ nghĩ rằng buổi tối Thiệu Huân sẽ trở về, nhưng hắn đợi đến chín giờ mà vẫn không thấy y quay lại.

Hắn không đi vũ hội, cha mẹ gọi điện đến thúc giục, hắn nói do thân thể không thoải mái nên không đến.

Hắn ngồi cạnh cửa sổ, nhìn ra ngoài đường, chờ đợi một đêm.

Sáng sớm hôm sau, Bắc Tề Lạc lấy điện thoại, tìm trong danh bạ... lúc này hắn mới nhớ ra, hắn căn bản không biết số điện thoại di động của Thiệu Huân.

Không chỉ thế, hắn ngoài việc biết Thiệu Huân tên là Thiệu Huân ra thì không còn biết chút gì về y nữa...

Trái tim vì thế mà đập nhanh hơn một chút, cái cảm giác đời này sẽ không gặp lại Thiệu Huân nữa xâm nhập hắn, làm cho tay hắn phát run...

Nghĩ nghĩ, hắn nhớ ra Thiệu Huân là do mẹ của hắn giới thiệu đến, vì vậy nàng nhất định sẽ có được tư liệu của y. Thế nên hắn liền gọi điện cho mẹ.

Người nhận điện thoại là quản gia trong nhà, không lâu sau, hần mới nghe được thanh âm của mẫu thân truyền đến.

“Mẹ, con muốn hỏi mấy việc liên quan đến Thiệu Huân...”

“Thiệu Huân? Cậu ấy vừa mới gọi điện thoại cho mẹ đấy.”

“Cái gì?” Bắc Tề Lạc kinh ngạc một chút. “Hần nói cái gì?”

“Cậu ấy xin phép mẹ nghỉ ba ngày. Vì người yêu của cậu ấy bị bệnh, đang nằm viện, cậu ấy phải chăm sóc cô ấy. Cậu ấy cũng giải thích, vì hôm qua sự tình quá khẩn cấp, không kịp trưng cầu ý kiến của con mà đã rời đi rồi, nên cậu ấy gửi lời xin lỗi. Nếu con không chấp nhận cho cậu ấy làm việc ở nhà con thì hai ngày sau, cậu ấy sẽ gửi đơn từ chức đến, cũng sẽ nhanh chóng đi thu xếp hành lý rời đi...”

“Không được!” vừa nghe mẹ mình nói như vậy, Bắc Tề Lạc đã nhanh chóng ngắt lời. “Con đâu có ý định cho hần nghỉ việc, lúc ấy con cũng chỉ hơi cáu giận mà nói...”

“Được rồi, nếu vậy thì khi nào cậu ta quay lại, con cứ việc nói thẳng ra. Mẹ cảm thấy con người Thiệu Huân rất tốt, có thể dễ dàng mà tha thứ cho tính tình cố chấp kia của con, nếu cậu ấy nghỉ việc, mẹ không biết đi đâu để tìm người quản gia tốt hơn cho con đâu.”

“Con biết rồi.” ngừng một chút, Bắc Tề Lạc lại nói. “Mẹ, con muốn một bộ tư liệu của Thiệu Huân, mẹ có thể cho con sao?”

“Được thôi. Để chút nữa mẹ nhắc Giang Thần fax sang cho con.”

“Mẹ, con cảm ơn.”

Sau khi hỏi thăm mẫu thân, Bắc Tề Lạc cúp điện thoại, đi đến gần cửa sổ nơi có ánh mặt trời rực rỡ...

Vì người yêu bị bệnh, nên tên kia mới khẩn trương như vậy à?

Bắc Tề Lạc tựa vào cửa sổ, nhớ lại dáng vẻ vội vã của Thiệu Huân ngày hôm qua, ánh mắt của hần trở nên mờ mịt.

Thiệu Huân từng nói, cho dù là gặp ai bị bệnh, y cũng sẽ chăm sóc thật tốt, cho dù là người xa lạ.

Lời này, hần tin, vì tên kia quả thực đã làm như vậy.

Đối với một người không hề quen biết, y không những quan tâm bình thường, mà còn là dốc hết lòng chăm sóc... hần không thể quên đi buổi tối hôm đó, khi hần gối đầu lên đùi y để ngủ, ngủ một giấc ngủ mà đã qua thời gian rất dài hần chưa từng có, yên ổn vô cùng.

Khi hần mở mắt, Thiệu Huân ngồi dựa vào ghế, im lặng ngủ say, hô hấp vững vàng, không gian trong xe nhỏ nhỏ, thứ không khí ấm áp trầm tĩnh kia vây quanh hần, làm cho hần lại cảm thấy có chút buồn ngủ... đơn giản, vì nó thật sự thoải mái...

Khi hần mở mắt ra lần nữa, thì y đã không còn ở đó, chỉ còn một chiếc áo khoác xa lạ đắp trên người hần, chứng minh một điều rằng, sự việc xảy ra đêm qua là chân thật.

Hần không thể giải thích cảm giác khi đó, vì sao lại mang một chiếc áo cũ nát còn dính mùi thuốc về nhà, đặt trong phòng quần áo. Tuy rằng thỉnh thoảng cũng quên đi, nhưng chỉ cần vừa nhìn thấy chiếc áo kia, hần sẽ nhớ lại chuyện ngày hôm đó.

Cứ nghĩ rằng, đời này sẽ chẳng thể gặp được người kia. Nên khi người kia cùng mẹ hần xuất hiện, hần đã ngây ngẩn cả người.

Hần đồng ý cho y ở lại, là vì lúc ấy y đã nói, hai người là lần đầu gặp mặt...

Người này đã quên sao? Quên đi chuyện xảy ra đêm hôm đó.

Ý nghĩ như vậy làm cho hần tức giận vô cùng, vì thế muốn giữ y lại, muốn xác nhận... xem y có phải thực sự đã quên...

Không ngờ, là quên thật.

Sự thật này làm hắn rất căm tức, vì vậy mới đưa ra những yêu cầu quá đáng để làm khó y.

Vì thế, bọn họ đã cùng vượt qua ngày đầu tiên đầy khấn trương, kì lạ.

Nghĩ đến ngày đầu tiên ở chung, Bắc Tề Lạc mím môi, thản nhiên nở nụ cười.

Cũng trong ngày hôm ấy, Thiệu Huân chuyển từ thái độ đối nghịch với hắn sang cung kính vô cùng. Sự chuyển biến bất ngờ này làm cho hắn cảm thấy rất lạ, nhưng lại không thể nói rõ ra là lạ ở chỗ nào.

Hắn nghĩ, có lẽ Thiệu Huân đã nhận thức được sự chênh lệch về thân phận giữa hai người.

Mỗi ngày ở chung, dần dần, hắn đã quen thuộc với sự tồn tại của Thiệu Huân, quen thuộc cảm giác khi trở về, có người chờ đợi ở cửa, sau đó nói câu chào đón hắn trở về.

Thói quen mỗi buổi sáng, có người gọi hắn tỉnh giấc, tan tầm gọi điện thoại hỏi hắn có về nhà ăn cơm hay không...

Thật sự đã trở thành thói quen.

Cho nên khi tên kia nói phải rời đi, hắn cảm giác trái tim bị vật gì đó đập mạnh một chút, rất đau, cũng khiếp sợ.

Hắn không thể tưởng tượng nổi, nếu tên kia thực sự đi, hắn phải làm như thế nào để lấy lại thói quen làm một người cô độc...

#36

Ba ngày sau, Bắc Tề Lạc không hề đi làm, ngồi ở nhà.

Đến tận hai giờ chiều, hắn ngồi ở trong đại sảnh nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa, vội vàng đứng dậy nhìn về phía cửa.

Thiệu Huân mở cửa, đi vào trong đại sảnh mới nhìn thấy hắn, sững sốt một chút.

“Ngài ở nhà sao?”

“Ta ở nhà có gì kì quái sao?” hắn hừ lạnh một tiếng, trong lòng vì nhìn thấy Thiệu Huân trở lại mà có cảm giác vui sướng.

“Bắc Tề phu nhân.... Mẫu thân của ngài nói cho tôi biết, ngài đã bắt đầu đi làm từ ngày hôm qua.” Bây giờ đã là hai giờ chiều, hắn không ở công ty mà lại ở nhà, quả thật là kì quái.

Bắc Tề Lạc ngồi xuống sofa. “Hôm nay ta có việc, nên không đi làm.”

“Vậy sao.” Thiệu Huân gật đầu, sau đó nói. “Tôi đi thu dọn hành lí.”

Bắc Tề Lạc lại đứng lên, giật mình nói. “Người thu dọn hành lí làm gì?”

Thiệu Huân nghi hoặc nhìn lại hắn. “Không phải ngài đã nói không muốn tôi tiếp tục làm việc ở đây sao?”

“Ta nói như vậy lúc nào?” Bắc Tề Lạc trừng mắt nói.

“Nhưng mà ba ngày trước, lúc tôi muốn đi ngài nói...”

“Chính người mới là người nói không làm!” nhắc lại chuyện kia, cơn tức của Bắc Tề Lạc lại bùng lên. “Người gào xong liền chạy đi, người còn coi ta là chủ nhân sao?”

“A, là tôi nói sao?” Thiệu Huân cảm thấy không được tự nhiên. Cẩn thận nhớ lại, hình như là đúng vậy! Lúc ấy, vì anh quá lo lắng, nên Bắc Tề Lạc còn chưa kịp đồng ý, anh đã....

“Nếu người giải thích rõ ràng chuyện ngày hôm ấy, ta có thể cho phép người tiếp tục làm việc ở đây.” Bắc Tề Lạc khoanh tay trước ngực, bộ dáng ra vẻ đang chờ lời giải thích của anh.

“Chỉ cần như vậy là được sao?” Thiệu Huân kinh ngạc trừng lớn mắt.

“Người đừng nghĩ rằng chỉ cần đơn giản như vậy đã quá quan! Nếu người không có thành ý..... người nhất định phải xin lỗi cho đến khi ta hài lòng mới thôi!” hấn dùng ánh mắt âm lãnh nhìn người, nhưng lời nói ra lại có chút ngây thơ, lúc này bộ dáng Bắc Tề Lạc trong mắt Thiệu Huân đúng là một đứa trẻ.

Người này thực sự đã hai mươi bảy tuổi sao? Thiệu Huân hoài nghi.

Anh đã làm tốt chuẩn bị bị xa thải, nhưng không ngờ anh lại còn có cơ hội ở lại...

Uhm, tuy rằng tính tình của Bắc Tề Lạc có chút cổ quái dữ dằn, nhưng mà làm việc ở đây, không những tiền lương cao, mà công việc còn nhẹ nhàng nữa...

Hơn nữa, bây giờ anh phải tăng cường tích lũy tiền a. Không có việc làm, anh không thể có tiền để kết hôn, dưỡng già...

Nghĩ đến việc ba ngày trước, Úc Ngôn đồng ý lời cầu hôn của mình, miệng Thiệu Huân lại không tự chủ được mà mở rộng, ngây ngô cười...

“Này! Cười cái gì mà ngu ngốc vậy? Ta muốn lời giải thích của người, chứ không phải đứng nhìn người cười như tên ngốc như vậy!”

Trong lòng, Thiệu Huân thầm trợn trắng mắt nhìn hấn, nhưng bên ngoài, động tác của anh cũng là cung kính cúi người, vô cùng thành ý nói. “Chủ nhân, ba ngày trước, những hành động của tôi với ngài, quả thật là vạn phần có lỗi, thỉnh ngài hãy khoan dung độ lượng tha thứ cho tôi.”

Biểu tình của Thiệu Huân vô cùng thành khẩn, động tác cũng cung kính, không biết vì sao, Bắc Tề Lạc lại cảm thấy khuôn mặt của anh vẫn đang là hi hi nở nụ cười.

Nhìn anh chăm chăm một lúc, hấn cũng không phát hiện ra chỗ nào sơ hở, đành hừ mạnh một tiếng, coi như thông qua.

Bắc Tề Lạc quay người đi lên tầng hai, vừa đi vừa nói. “Ta đói bụng, nhanh đi chuẩn bị chút gì đó đi!”

“Vâng.” Thiệu Huân đáp ứng, sau đó đi theo sau lưng hấn, cẩn thận hỏi. “Chủ nhân, tôi có chuyện... muốn nói với ngài. Người yêu tôi còn đang nằm viện, mà trong nhà cô ấy đã không còn ai, vậy... những khi rảnh rỗi không cần làm việc, ngài có thể cho phép tôi đi chăm sóc cô ấy không?”

Bắc Tề Lạc nghiêng người quay lại nhìn anh. “Nếu ta nói không, chẳng lẽ người lại giống như lần trước, đập cửa chạy đi?”

“Này....” Thiệu Huân ngượng ngùng nghĩ nghĩ, sau đó thành thật trả lời. “Chắc là vẫn như vậy....”

Bắc Tề Lạc quay người đi, không nhìn anh nữa, cũng không để cho anh nhìn thấy được khuôn mặt của hấn. “Trong lòng người, người yêu của người rất quan trọng sao?”

Nghĩ nghĩ một lát, Thiệu Huân ôn như cười trả lời. “Tôi dùng sinh mệnh của tôi đi yêu nàng.”

“— hai người quen nhau bao lâu rồi?”

“Hơn bảy tháng.”

“So với chúng ta muộn hơn....”

“Gì cơ?” Thiệu Huân không nghe rõ.

“Chủ nhân ta không ở nhà, người muốn đi đâu làm gì đều được, nhưng khi ta về nhà, nhất định phải nhìn thấy người.” Bắc Tề Lạc yên lặng một lúc, sau đó nói. [=)) cứ như anh ngầm đồng ý cho vk đi ngoại tình~]

Sắc mặt Thiệu Huân nhất thời nở rộ sáng rọi, anh cảm kích nói với hấn. “Cảm ơn ngài, tôi nhất định sẽ trở về đúng thời gian!”

“Uhm.”

Bắc Tề Lạc không hề quay đầu lại, tiếp tục bước về phía trước, Thiệu Huân cũng không đuổi theo hấn nữa. Vì vậy, anh không nhìn thấy được vẻ mặt thâm trầm của Bắc Tề Lạc.

—
“Yêu một người có biểu hiện như thế nào?”

Một buổi tối, khi đang dùng bữa, Bắc Tề Lạc đột nhiên hỏi Thiệu Huân một câu như vậy.

Đã một tháng kể từ ngày Thiệu Huân quay trở lại làm việc. Trong một tháng này, Thiệu Huân vẫn không có gì thay đổi, vẫn làm tốt chức trách của mình, chăm lo cho cuộc sống hằng ngày của Bắc Tề Lạc. Nhưng trái ngược với anh, Bắc Tề Lạc lại thay đổi rất nhiều. Chiều nào cũng vậy, sau khi tan tầm hần trực tiếp đi về nhà, cho dù có yến hội cũng tận lực né tránh không tham gia. Sau khi về nhà, hần cũng không đi thẳng vào trong thư phòng luôn, mà ngồi ở sofa xem báo, xem tin tức trên tivi...

Buổi sáng đúng giờ đi làm, buổi chiều đúng giờ về nhà, mỗi ngày Thiệu Huân cũng không còn cần gọi điện thoại hỏi xem hần có về nhà hay không, hơn nữa, mỗi khi anh hỏi hần muốn ăn món gì, hần đều nói cái gì cũng được, anh cũng thuận theo làm một bữa tối lung tung, vậy mà hần không nói nhiều một lời, ăn hết sạch sẽ!

Cái gì cũng ăn hết a!

Có lần anh thử cho một ít loại hồng tiêu không cay vào trong đĩa rau xào, bưng đĩa ra, Bắc Tề Lạc chỉ nhăn nhúm mày một chút, sau đó cứ như vậy ăn hết đĩa rau. Lúc ấy, trái tim Thiệu Huân sợ đến mức nhanh nhảy ra ngoài.

Sau lần kia, anh đem tất cả những thứ mà Bắc Tề Lạc không thích ăn đều đặt ở trước mặt hần, hần chỉ liếc nhìn anh một cái, sau đó lại ăn hết!

Bắc Tề Lạc không chỉ thay đổi ở mỗi phương diện này, mà ngay cả tính tình của hần cũng biến đổi, hần rất ít quát tháo Thiệu Huân, thậm chí những lời Thiệu Huân nói ra, hần đều nghe....

Ví dụ có một lần, Lam Cảnh Ngạn lại xuất hiện quấy rầy như thường, Thiệu Huân mở cửa sau thỉnh thoảng tán gẫu với y vài câu, Bắc Tề Lạc nhìn thấy liền lao xuống, một cước đá Lam Cảnh Ngạn ra khỏi nhà, sau đó rầm một tiếng đóng sập cửa lại.

“Người đừng nói chuyện với người khốn nạn như vậy nữa có được không hả?! Lần sau hần xuất hiện, lập tức gọi cảnh sát đến đuổi hần đi là được rồi, tán gẫu với hần làm gì?”

Thiệu Huân nghe thấy hần mắng Lam Cảnh Ngạn như vậy, nhúm mày nhỏ giọng nói. “Ngài ấy cũng không làm gì sai, có cần mắng chửi ngài ấy như vậy không?”

Bắc Tề Lạc nghe thấy, trừng mắt nhìn anh, có vẻ rất tức giận, vậy mà lại không hề nói thêm một câu nào. Những lần sau, khi Lam Cảnh Ngạn lại xuất hiện, Bắc Tề Lạc không nói một tiếng, trực tiếp sập cửa, khóa trái lại.

“Lạc không nói chuyện với ta nữa..!!!” không được mấy ngày, Lam Cảnh Ngạn thừa dịp Bắc Tề Lạc không có nhà, chạy đến khóc lóc với Thiệu Huân. “Trước kia hần còn có thể nói với ta vài tiếng, hiện tại nhìn thấy ta, không rên một tiếng đã quay người đi rồi... rốt cuộc hần bị làm sao vậy?”

“Hần đâu phải nói chuyện bình thường với ngài đâu, đấy là chửi được không?” Thiệu Huân sửa đúng lại cho y.

“Đánh là đau mắng là yêu a!” Lam Cảnh Ngạn âm trầm nói. “Bây giờ hần hoàn toàn không thèm để ý đến ta... ta nên làm gì bây giờ a....”

Nhìn thấy vẻ mặt ai oán của Lam Cảnh Ngạn, Thiệu Huân chỉ biết ngẩng đầu nhìn trời thở dài.

Thời gian cứ như vậy một ngày một ngày trôi đi, Thiệu Huân cũng không cảm thấy có gì không ổn, dù sao anh cũng cảm thấy vui khi Bắc Tề Lạc thay đổi. Bởi vì bây giờ, hần đã biết lắng nghe ý kiến của người khác hơn, không hề sống phóng túng, cũng biết thu liễm tính tình, đối xử với người ngoài bình tĩnh hơn rất nhiều.

Bước tiếp theo, anh hi vọng hần nhanh chóng tìm được một người mà hần yêu thật lòng, có thể làm cho hần hiểu được cảm giác yêu thương người khác, hiểu được thứ cảm giác hạnh phúc kia.

Lúc này, khi hắn hỏi anh câu hỏi kia, anh hơi sững sốt một chút, anh nghĩ có lẽ hắn đã bắt đầu muốn đi yêu một người một cách chân chính. Thiệu Huân rất nhanh cười nói. “Biểu hiện của việc yêu một người, chính là toàn tâm toàn ý muốn cho người ấy hạnh phúc.”

#37

Sau khi nói xong, Thiệu Huân tạm dừng một chút, lộ ra một nụ cười hạnh phúc không thể kiềm chế được, anh nói với Bắc Tề Lạc. “Chủ nhân, tôi nghĩ chia sẻ cho ngài hạnh phúc cùng vui sướng của tôi.”

“Cái gì?” Bắc Tề Lạc khó nhiều nhìn về mặt tươi cười hạnh phúc của anh.

“Úc Ngôn, người yêu của tôi, đã đồng ý lời cầu hôn của tôi. Chúng tôi quyết định, cuối năm nay liền tổ chức hôn lễ.” [XD

phấn khích!! *cười trên sự đau khổ của ai đó.. hể hể...]

Giây phút này, biểu tình trên mặt Bắc Tề Lạc đông cứng.

Hắn đặt bát cơm trên tay xuống, từ từ đứng lên.

“Chủ nhân?” Thiệu Huân hoang mang nhìn khuôn mặt khó coi của hắn, nhìn hắn chậm rãi rời đi.

“Chủ nhân, bữa tối...”

Anh nhìn bữa tối hắn mới ăn có một chút, sau đó lại quay đầu nhìn bóng dáng cứng ngắc của hắn, anh nhú mào.

Hắn làm sao vậy? Đột nhiên lại trở nên lạ lùng.

“Chủ nhân...”

“Không ăn nữa.” Bắc Tề Lạc không quay người lại, lẳng lặng nói một câu.

“Nhưng mà...”

“Ta đột nhiên nhớ ra có một số việc chưa làm xong, muốn chạy nhanh đi làm... không có chuyện gì, người không cần quấy rầy ta.”

“... Vâng.”

Tuy cảm thấy rất kì quái, nhưng thân là một quản gia, anh cũng không dám hỏi nhiều hơn nữa, chỉ có thể im lặng nhìn hắn đi lên tầng hai.

Bắc Tề Lạc đứng trong thư phòng, lẳng lặng trầm tư.

Hắn đã nghĩ rất nhiều rất nhiều chuyện, nhớ lại lần đầu tiên gặp Thiệu Huân, nghĩ lại mấy tháng qua, khi hai người ở chung với nhau, hắn luôn không tự kiềm chế được mà thay đổi tâm tình vì Thiệu Huân.

Nhìn thấy anh quan tâm người khác, hắn sẽ tức giận, nhìn thấy anh ở bên người hắn sẽ thấy thật vui vẻ, nhìn anh bận rộn không ngừng dọn dẹp trong phòng hoặc chuẩn bị bữa tối, trong lòng hắn sẽ sinh ra loại cảm giác thoả mãn...

Hắn cũng không phải rất rõ ràng, đây là loại tình cảm gì, cũng không dám nghĩ nhiều.... cho đến buổi tối hôm nay, khi anh nói phải kết hôn, hắn có loại cảm giác bị phản bội bị vứt bỏ...

Anh sắp rời khỏi hắn, đi yêu một người khác, quan tâm một người khác... không hề thuộc về một mình hắn nữa...

Có những chuyện, cho đến khi sắp mất mới có thể hoàn toàn ngộ ra.

Có chút vỡ vụn, có chút khó tin, nó tới làm cho hắn trở tay không kịp, thậm chí không kịp chuẩn bị gì cả....

Hiện giờ, cảm giác vô lực tràn ngập tâm trí hắn, bởi vì hắn hoàn toàn không biết nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ hắn chỉ biết trở mặt nhìn anh rời đi như vậy sao?

Hoàn toàn bất lực.

Nhưng trong tim hắn, cảm giác không cam lòng rất mãnh liệt, làm cho hắn hiểu rằng, hắn nhất định sẽ không buông tha dễ dàng như vậy.

Nếu đã rõ ràng thứ cảm tình trong lòng, mà cứ dễ dàng bỏ qua nó như vậy, hắn tin tưởng bản thân sẽ hối hận suốt đời...

Những chuyện khác, hắn cũng không còn tâm trí đi suy nghĩ nữa, hiện tại, điều duy nhất mà hắn suy nghĩ là, làm cách nào để kéo người sắp rời đi kia, một lần nữa quay trở lại bên người hắn...

Ngoài anh ra, không còn thứ gì là quan trọng, tuyệt đối không còn có một thứ gì quan trọng hơn anh lúc này.

Hắn, bất tri bất giác đã yêu anh mất rồi.

Lam Cảnh Ngạn dùng một tốc độ kì tích xuất hiện trước mắt Bắc Tề Lạc.

Chỉ vì một phút đồng hồ trước, hắn gọi điện thoại đến nói, muốn gặp y.

“Lạc!” Lam Cảnh Ngạn thở hổn hển chạy đến, nhìn thấy Bắc Tề Lạc ngồi ở một góc quán cà phê, liền hưng phấn vọt đến trước mặt hắn ngồi xuống.

“Người tìm ta?”

Khi nghe thấy Bắc Tề Lạc nói muốn gặp y, y đã nghĩ chẳng lẽ hôm nay là ngày tận thế, hay là mặt trời lặn ở đằng tây, trời hạ hồng vũ, người ngoài hành tinh xâm chiếm trái đất..... chẳng lẽ Bắc Tề Lạc đổi tính, quay sang thích y.....

Bắc Tề Lạc liếc người đang hưng phấn quá độ kia một cái, lạnh nhạt gật đầu.

Không phải là dùng đôi mắt lạnh lẽo nhìn hắn, cũng không lộ ra vẻ mặt khó chịu ghê tởm, Lam Cảnh Ngạn vui sướng đến mức suýt rớt nước mắt.

“Cái gì, có chuyện gì sao?” Ghé vào trên mặt bàn, Lam Cảnh Ngạn dùng đôi mắt ngăm đen lóe lóe nhìn hắn.

Sau khi suy nghĩ sâu xa một lúc, Bắc Tề Lạc nhìn ra ngoài cửa sổ, hỏi y: “Người nói người yêu ta... ta muốn hỏi, người rốt cuộc yêu ta đến mức nào?”

Lam Cảnh Ngạn hưng phấn đến mức đầu óc có chút mê muội. “Trong lòng ta, người còn quan trọng hơn cả sinh mệnh của ta.”

Bắc Tề Lạc hừ cười một tiếng, nâng mắt lên nhìn y, lẳng lặng hỏi. “Vậy người giúp ta một việc có được không?”

“Đương nhiên có thể, mặc kệ là chuyện gì, ta đều sẽ cố hết sức giúp người!” Lam Cảnh Ngạn kích động vỗ ngực cam đoan, chứng minh sự chân thành của y.

“Thật sao? Việc gì cũng được sao?” trong mắt Bắc Tề Lạc hiện lên hàn ý.

Lam Cảnh Ngạn quả thực hưng phấn đến ngu ngốc, không hề nhận ra ánh mắt hàm ý của Bắc Tề Lạc.

“Đúng vậy!” Y dùng sức gật đầu.

Bắc Tề Lạc im lặng cúi đầu nhìn chén trà trước mắt, sau đó thản nhiên, vô cùng tùy ý mà hỏi. “Người có biết trong công ty của người có một nữ nhân viên, tên là Úc Ngôn không?”

“Úc Ngôn?” Lam Cảnh Ngạn nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, sau đó giật mình nhớ ra. “A, ta nhớ ra rồi, nàng là trưởng phòng quan hệ xã hội, ta cũng đã gặp nàng mấy lần, năng lực làm việc của nàng cũng rất xuất sắc, công ty còn có ý thăng chức cho nàng.... A, đợi đã, Lạc, chẳng lẽ người yêu nàng?”

Nói đến một nửa, Lam Cảnh Ngạn giật mình nhìn người trước mắt, lại nói. “Người gọi ta đi ra, chẳng lẽ định thông qua ta muốn hẹn gặp mặt với nàng?”

Bắc Tề Lạc không trả lời, mà hỏi ngược lại. “Người có biết nàng đang hẹn hò cùng ai không?”

Lam Cảnh Ngạn trợn mắt nhìn hấn. “Lạc, người thực sự muốn theo đuổi nàng? Nàng chỉ là một nhân viên trong công ty ta mà thôi, làm sao ta biết nàng đang hẹn hò với ai được. Tuy bộ dáng bên ngoài của nàng ta cũng rất khá, nhưng nàng ta lớn hơn người cả đồng tuổi, hai người không hợp đâu... Lạc, chẳng lẽ người lại thích người lớn tuổi hơn? Trước kia người chỉ hẹn hò cùng với mấy người phụ nữ chủ động trèo lên giường người thôi, hiện tại lại tự động đi chú ý một người phụ nữ, Lạc, chẳng lẽ người thực sự lại yêu...”

“Câm mồm!” hai tròng mắt Bắc Tề Lạc phát lạnh, giọng điệu lạnh lùng, Lam Cảnh Ngạn rùng mình, quả nhiên ngậm miệng.

“Ta cũng không nói ta thích nàng, người không cần đoán linh tinh. Ta chỉ muốn người điều người phụ nữ này đi nơi khác làm việc, càng xa càng tốt, công ty các người không phải cũng có chi nhánh ở nước ngoài sao? Mau điều nàng đi, trong vòng từ ba đến năm năm, đừng cho nàng quay về.”

Bắc Tề Lạc khi nhắc đến Úc Ngôn, khuôn mặt lại tối sầm đi một chút, Lam Cảnh Ngạn cẩn thận hỏi. “Chẳng lẽ nàng ta chọc đến người?”

“Ta sẽ không nói lí do, ta chỉ hỏi người một câu, người có làm hay không?”

Nhìn thấy biểu tình “nếu người không đồng ý, cả đời này có muốn nhìn thấy ta cũng không có cửa đâu” của Bắc Tề Lạc, Lam Cảnh Ngạn gật đầu như gà mổ thóc. “Làm làm làm, ta đương nhiên sẽ làm!”

Sắc mặt Bắc Tề Lạc hòa hoãn hơn, nhưng không quên cảnh cáo hấn. “Chuyện hôm nay, nếu như người để cho người thứ ba biết, ta nhất định sẽ không bỏ quan người!”

“Vâng, vâng, vâng!” Vì làm cho Bắc Tề Lạc vừa lòng, hiện tại cho dù bắt y lên núi đao xuống biển lửa y cũng đồng ý, huống chi chỉ là việc nhỏ như vậy.

Thấy y đã đồng ý, sắc mặt Bắc Tề Lạc mới đẹp hơn một chút. Sau đó, hấn không nói một tiếng, đứng dậy rời đi.

“Ah? Lạc, người đã đi rồi sao, ngồi thêm một...”

Bắc Tề Lạc quay đầu lại, mặt lạnh nhìn y, Lam Cảnh Ngạn phản xạ mà rụt người che đầu lại, nhưng mà, sự đau đớn mà y chờ đợi không có, chỉ có một câu nói lạnh lùng.

“Ta không có thời gian.”

Nói xong, hấn bước đi, Lam Cảnh Ngạn gục lên mặt bàn khóc không ra nước mắt.

“... Ngô, quên đi, tuy rằng không thể cùng ăn với Lạc một bữa cơm, nhưng ít ra hôm nay, rốt cuộc cũng có thể cùng ngồi một bàn với hấn...”

Lam Cảnh Ngạn tự an ủi mình... dù sao, bị Bắc Tề Lạc bỏ qua nhiều như vậy, hấn cũng đã quen rồi...

#38

Trước khi Bắc Tề Lạc tan tâm trở về nhà, Thiệu Huân đã mau chóng chạy về.

Người đã về đến nhà, nhưng đầu óc anh lại mơ mơ hồ hồ, chỉ vì câu chuyện mà lúc này Úc Ngôn nói với anh.

“Đột nhiên công ty lại chuyển công tác của em ra nước ngoài— tháng sau em sẽ đi, cũng không biết phải đi bao lâu... có thể là năm năm, có thể là mười năm.... Làm sao bây giờ, Huân?”

Ánh mắt Úc Ngôn mờ mịt, đây là lần đầu tiên, một người luôn bình tĩnh mềm dẻo như nàng để lộ ra biểu hiện mờ mịt như vậy.

Anh trầm mặc, nếu nàng thực sự phải đi, vậy dự định cuối năm sẽ kết hôn cầu hai người, không biết sẽ bị kéo dài đến bao giờ.

Anh sẽ không để Úc Ngôn phải khó xử, anh biết công việc này vô cùng quan trọng với nàng, nàng yêu công việc này, dùng toàn bộ nhiệt tình của mình, cho nên khi nàng nói với anh chuyện này, anh chỉ có thể cười nói với nàng. “Vậy em đi đi, những chuyện khác, trước hết đừng suy nghĩ nhiều. Còn hơn mười ngày nữa mới đến tháng sau cơ mà? Chúng ta cùng thử nghĩ cách xem...”

Chỉ còn hơn mười ngày... làm sao để nghĩ ra một biện pháp tốt đây...?

Thiệu Huân đau đầu ngồi ở ngay cửa ra vào.

Trên đường trở về, anh đã nghĩ có nên theo Úc Ngôn ra nước ngoài hay không? Nhưng suy nghĩ này rất nhanh bị phủ định, anh không có bản lĩnh gì to lớn, rất khó để tìm được một công việc mới ở nước ngoài, nếu anh đi cùng thì chỉ liên lụy Úc Ngôn mà thôi.

Chẳng lẽ, hai người bọn họ lại bị ngăn trở, chỉ có thể yêu từ xa như vậy, ngay cả việc gặp nhau một lần cũng là trắc trở.

Thiệu Huân bất đắc dĩ thở dài, từ khi hai người yêu nhau đến giờ vẫn rất thuận lợi, đây là lần đầu họ gặp phải khó khăn, hơn nữa khó khăn này vừa xuất hiện đã làm cho người ta đau đầu...

Ngay khi Thiệu Huân đang ôm đầu khổ não ai thán liên tục, có người dùng chìa khóa mở cửa ra từ bên ngoài.

Thiệu Huân cả kinh, đứng lên nhìn thấy Bắc Tề Lạc đi từ bên ngoài vào.

“Người ở nhà sao?” thấy anh vẫn đứng ở ngay bậc cửa, Bắc Tề Lạc nhíu mày. “Bình thường người đều mở sẵn cửa chờ ta, cho nên hôm nay ta nghĩ người không có ở nhà.”

Thiệu Huân vẻ mặt thực có lỗi. “Xin lỗi ngài, hôm nay tôi có chút tâm sự nên không để ý ngài đã về.”

Ánh mắt đậm màu của Bắc Tề Lạc lóe lên chút hào quang, hần hoi. “Có chuyện gì mà phải suy nghĩ vậy?”

“Này....” Thiệu Huân do dự.

“Sao, không nói cho ta biết được sao?” Đi vào trong phòng, Bắc Tề Lạc đưa cặp da cho Thiệu Huân, cởi áo khoác tháo cà vạt.

“Không phải, tôi đang phiền não, cho nên không biết nên nói như thế nào.... Là chuyện của người yêu tôi, cô ấy sắp phải ra nước ngoài công tác, trong một khoảng thời gian rất lâu... nên việc kết hôn của chúng tôi sẽ bị hoãn lại...” Hơn nữa còn là tạm hoãn không thời hạn, làm cho người ta cảm thấy bất đắc dĩ và hư không....

Bắc Tề Lạc không đưa chiếc áo khoác cho Thiệu Huân mà vắt ở trên thành sofa, sau đó ngồi xuống.

“Hóa ra là như vậy. Xem ra hai người không thích hợp ở cùng một chỗ rồi, nên vừa mới nói kết hôn mới gặp gỡ chuyện như vậy...” Hần dùng ánh mắt sâu sa liếc nhìn anh một cái, mím môi cười khẽ nói.

[=)))))) trong bụng anh sướng đến nở hoa rồi!!]

“Không phải như vậy, Úc Ngôn là một người phụ nữ tốt...” Bị hần nói như vậy, Thiệu Huân nhíu mày.

“Đúng vậy, cô ta là một người phụ nữ tốt, nhưng người là một người đàn ông tốt sao?” Bắc Tề Lạc liếc nhìn anh.

“Tôi...” Thiệu Huân á khẩu không trả lời được.

“Ta đã nghe người nói qua rồi, bằng cấp của người yêu người chắc chắn rất cao. Mà người thì sao, trung học còn chưa tốt nghiệp, lúc trước mở nhà xưởng nhưng do kinh doanh thua lỗ mà phải đóng cửa, tuy rằng bây giờ người cũng có một công việc chính thức, nhưng công việc này cũng chỉ mới tiến vào quỹ đạo mà thôi, người căn bản làm gì có tích lũy trong ngân hàng, đúng không?”

Bắc Tề Lạc thoải mái mà ngồi trên ghế sofa, miệng chứa chút tươi cười khinh miệt, tàn nhẫn mà vạch ra những vấn đề mà Thiệu Huân không dám nhìn thẳng vào.

“Quan hệ của hai người căn bản không đủ để xóa lấp những điều không cân bằng này. Hiện tại chuyện nàng ta được điều ra nước ngoài làm việc cũng đã làm cho chênh lệch hai người bộc lộ ra. Cho dù hai người các người thực sự không để ý đến việc này, cái gì mà vì rất yêu nhau nên vẫn cùng một chỗ... như vậy có thực sự là vì người kia mà suy nghĩ hay không? Hai người đều đã trưởng thành, hần là hiểu được, tình yêu không phải là ăn cơm, nếu miễn cưỡng kết hợp thì chỉ đồng nghĩa với việc tăng thêm gánh nặng cho đối phương

mà thôi. Nếu việc hai người cùng một chỗ chỉ làm tăng thêm gánh nặng cho cô gái kia, thì chẳng lẽ đây chính là biểu hiện cho việc người yêu cô ta hay sao?”

“Nếu cô ta muốn đi nước ngoài, cứ để cô ta đi thôi. Nếu như tình yêu của hai người các người không thể vượt qua được khảo nghiệm này, vậy thì không bằng chia tay sớm đi, như vậy đối với ai cũng đều là chuyện tốt.”

Bắc Tề Lạc nói xong, sắc mặt của Thiệu Huân đã là khó coi cực kì, anh này giờ không nói gì, vì anh cũng không biết phải nói gì.

Mỗi câu mỗi chữ Bắc Tề Lạc nói ra đều là sự thật, anh ngay từ đầu đã biết mình không xứng với Úc Ngôn [anh chỉ xứng với anh Lạc thôi =)] chính sự khoan dung ôn nhu của Úc Ngôn mới làm cho anh kìm lòng không được mà chấp nhận mối quan hệ này.

Anh đắm chìm trong tình yêu hạnh phúc, mà xem nhẹ đi thực tế.

Nhưng vấn đề này bị Bắc Tề Lạc phân tích ra rành mạch, thật sự là tàn nhẫn, nhưng lại quá chuẩn xác đến mức làm cho người ta không thể phản bác nổi.

Bắc Tề Lạc nhìn anh một lúc, sau đó đứng lên, nói với anh. “Chuẩn bị ra ngoài một chút.”

“Đi đâu cơ?”

“Đi ra bên ngoài ăn cơm tối.”

“À?”

“Xem ra lúc này, người cũng không có tâm tình mà đi nấu bữa tối. Cho nên chúng ta đi ra ngoài ăn thôi. Dù sao cũng lâu rồi ta không ăn tối bên ngoài.... Thuận tiện cho người đi giải sầu.”

Thiệu Huân lẳng lặng nhìn Bắc Tề Lạc, sau đó gật gật đầu. “Tôi lập tức đi chuẩn bị.”

#39

Nhà ăn Pháp đắm chìm trong ánh nến mờ ảo, không khí tao nhã, thanh lịch hoa lệ, ngồi ở nơi này, làm cho người ta sinh ra cảm giác hoảng hốt, giống như thực sự trở lại quá khứ.

Giờ phút này, Thiệu Huân đang ở một nơi như vậy, không khí yên tĩnh ấm áp, làm người ta không tự chủ được mà nhẹ chân đi lại, thanh âm nói chuyện cũng hạ thấp, ngay cả việc nhìn xung quanh cũng sợ sẽ làm kinh động cái gì...

Dưới sự dẫn đường của nhân viên, Bắc Tề Lạc cùng Thiệu Huân đi đến một chiếc bàn cạnh một chiếc cửa sổ lớn sát đất. Bắc Tề Lạc tự nhiên mà ngồi xuống, nhưng Thiệu Huân vẫn đứng.

Biết anh đang bận tâm đến thân phận, Bắc Tề Lạc gương mặt lạnh nhạt nói. “Ngồi.”

Tuy rằng chỉ có một âm tiết, nhưng Thiệu Huân vẫn có thể cảm nhận được sự cố chấp trong đấy, vì vậy anh chỉ có thể ngại ngùng mà ngồi xuống đối diện hẳn.

Khi gọi món ăn, Thiệu Huân nhận lấy thực đơn từ bồi bàn, nhìn thoáng qua, sau đó ngay lập tức khắc chế cảm giác muốn khép nó lại.

Thiệu Huân ngẩng đầu nhìn Bắc Tề Lạc đang vô cùng tự nhiên xem thực đơn. Chú ý đến ánh mắt của anh, Bắc Tề Lạc nhìn anh hỏi. “Có việc?”

Thiệu Huân liếc bồi bàn một cái, sau đó nhỏ giọng nói. “Ngoài những con số dài kinh người phía sau ra, tôi hoàn toàn không hiểu trong đây viết cái gì.”

Bắc Tề Lạc nhớ ra Thiệu Huân không biết tiếng Pháp, vì vậy lại cúi đầu xem thực đơn, suy nghĩ một lát, hẳn nói một chuỗi thứ ngôn ngữ mà Thiệu Huân cũng sẽ không thể hiểu được, sau đó giao thực đơn lại cho nhân viên bồi bàn, Thiệu Huân cũng vội vàng đưa thực đơn ra.

Trong khoảng thời gian chờ đợi, Bắc Tề Lạc ngồi thẳng trên ghế, hai tay nắm lại trên mặt bàn, dùng ánh mắt thâm thúy nhìn Thiệu Huân, làm cho Thiệu Huân vốn đang không được tự nhiên, lại càng cảm thấy ngượng ngùng.

“Chủ nhân, ngài vừa gọi những món ăn gì vậy?” Thiệu Huân không muốn tiếp tục duy trì loại không khí trầm mặc khó thở này, vì vậy lại mở miệng tán gẫu.

“Người chưa từng được ăn, có nói ra người cũng không biết.” Bắc Tề Lạc hừ một tiếng.

“Vâng.” Hắn nói cũng đúng, hơn nữa anh cũng quen với sự khinh thường của hắn nên cũng gật gật đầu đồng ý, sau đó lại nói. “Tuy rằng tôi chưa ăn qua, nhưng tôi cũng vẫn có một chút hiểu biết. Vì khi được huấn luyện, tôi cũng đã học qua một ít rồi.”

“Vậy sao?” Bắc Tề Lạc cảm thấy hứng thú, hỏi. “Vậy người thử nói xem người biết cái gì?”

“Uhm, ví dụ như, khi ăn món ăn Pháp đều phải phối hợp với rượu, đồ ăn loại nào thì phối hợp với rượu loại đó.” Nghĩ nghĩ một lúc, Thiệu Huân êm tai nói tiếp. “Trước khi ăn có thể uống một chút rượu nhạt khai vị; salat, canh hải sản thì phối hợp với rượu nho trắng hoặc rượu hoa hồng; khi ăn các loại thịt thì uống rượu vang đỏ; mà sau khi ăn xong, có thể dùng một chút rượu brandy hoặc các loại rượu ngọt. Nếu khi đi ăn cơm, có thể uống một chút rượu nho trắng hoặc đỏ, có thể yêu cầu bồi bàn mang đến một ly nước chanh lạnh, trước khi chuyển từ rượu nho trắng sang đỏ, có thể nhấp một chút nước chanh để giúp tẩy hoàn toàn hương vị thức ăn cũ trong miệng, có thể nhấp nhấp món ăn tiếp theo.”

“Không ngờ người còn nhớ rõ như vậy!” Bắc Tề Lạc hơi ngạc nhiên.

“Hắc hắc!” Thiệu Huân ngượng ngùng gãi tai, chi tiết trả lời. “Lúc trước, tôi mất khá nhiều thời gian học thuộc, nên mới nhớ rõ.”

Bắc Tề Lạc im lặng nhìn anh, một lúc sau, hắn lạnh giọng nói. “Điều chỉnh thất lưng, ngồi thẳng, không được nhếch miệng cười, miệng ngậm lại, chỉ cần mỉm cười là được rồi...”

Không hiểu sao hắn lại đột ngột ra lệnh như vậy, nhưng Thiệu Huân vẫn theo bản năng làm theo.

Khi đến nhà ăn kiểu Pháp, đều phải mặc trang phục nghiêm chỉnh, cho nên hôm nay bộ đồ Thiệu Huân mặc chính là đồ mà Bắc Tề Lạc mua cho anh, bộ lễ phục có màu hơi thâm xám ấy.

Bộ lễ phục hoàn mỹ khoe bày ra thân thể khỏe mạnh của đàn ông, ở phần eo hơi bó vào một chút, nếu thất lưng mà hơi cong sẽ cảm thấy khó chịu. Nhưng Thiệu Huân vẫn có thói quen hơi gù lưng xuống, hiện tại Bắc Tề Lạc mệnh lệnh như vậy, anh thẳng lưng ngồi, cảm thấy quần áo thoải mái hơn một chút.

Thu hồi nụ cười mở rộng kia, lông mày giãn ra, môi hơi mím lại, anh không biết giờ phút này anh trông như thế nào. Tự tin mà không cuồng vọng, lại càng trở nên nho nhã, lễ độ tao nhã. Giờ phút này, anh tuấn lãng, nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy chưa đủ vị, hoàn toàn là một loại mị lực độc đáo, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Bắc Tề Lạc lẳng lẳng thưởng thức anh.

Nhà ăn im lặng không có mấy người, thậm chí có thể nghe được tiếng hít thở của đối phương. Trong thứ không khí ẩm áp im lặng kia, bản thân Bắc Tề Lạc cũng không hề nhận ra, cứ tự nhiên như vậy mà hưởng thụ thứ không khí yên tĩnh chỉ thuộc về hai người.

Đợi đến khi đồ ăn được dọn lên, Thiệu Huân đã từng học qua trình tự dùng bữa, hơn nữa có một người có kinh nghiệm dùng đồ ăn Pháp như Bắc Tề Lạc ở bên cạnh làm mẫu, anh cũng thoải mái mà dùng đồ ăn.

Khi đưa món mì thực kia vào trong miệng, Thiệu Huân không kìm được mà hai mắt sáng lên. Thấy anh như vậy, Bắc Tề Lạc bật cười.

Xuyên qua ánh nền mờ ảo mờ lung, Thiệu Huân nhìn thấy hắn cười, sừng sốt.

Thật lâu thật lâu sau, Thiệu Huân mới cúi đầu tiếp tục dùng bữa, vốn đã là một món ăn ngon, giờ phút này lại càng thêm mỹ vị vô cùng.

Anh đã sớm biết câu “Tú sắc khả cơm” (*) không nghĩ hôm nay lại gặp được.

Trong lòng Thiệu Huân chắc chắn tán thưởng.

A, Bắc Tề Lạc đẹp, là vẻ đẹp của tuyết phù dung, tinh xảo nhưng không tục tĩu. Hoa nở trong băng tuyết, thế gian khó tìm, chỉ cần có thể vượt qua khó khăn mà tìm được, nhất định sẽ không làm cho người ta thất vọng, sẽ trường lớn mắt không ngừng tán thưởng, xinh đẹp thiên hạ vô song!

Hắn không nên cười như thế. Cho dù là đáng tán thưởng, nhưng từ tận đáy lòng anh vẫn nghĩ thầm như vậy. Vì nếu hắn cười, sẽ càng làm thêm nhiều người điên đảo vì hắn.

Giống như có thể lấy đi tính mệnh của người ta.

(*) Tú sắc khả cơm: sắc đẹp có thể lấy làm cơm để ăn. Chỉ người xinh đẹp đến mức làm cho người ta thèm chảy nước miếng, chỉ muốn ăn vào trong bụng.

#40

Ăn xong bữa tối, hai người không về nhà ngay, vì Bắc Tề Lạc nói hắn còn muốn đi dạo.

Thiệu Huân giúp Bắc Tề Lạc cởi áo khoác vắt tiền ra, tháo cà vạt, áo sơ mi cũng bỏ mấy cúc ở cổ, tay áo xắn lên đến khuỷu tay. Làm xong cho hắn, anh cũng làm theo, sau đó chỉ thị Bắc Tề Lạc lái xe, đưa anh đến nơi mà từ trước đến nay chỉ cần có thời gian anh sẽ ghé vào, đó là chợ đêm.

Trong chợ đêm, ngoài đồ ăn ra thì cũng có rất nhiều thứ để chơi đùa.

Những trò chơi cũng đơn giản, như bắt cá vàng, ném vòng, công viên trò chơi...; cũng có thể đi vào trong chợ, mua chút quần áo giảm giá hoặc đồ chơi gì đó; nếu mệt mỏi, có thể tìm một quán đồ ăn vặt, ngồi trên những chiếc ghế thấp sát đất, vừa ăn mấy món ăn ngon miệng vừa ngắm nhìn người qua lại, ngắm nhìn những ngọn đèn neon không ngừng lóe lên...

Lần đầu tiên Bắc Tề Lạc đến một nơi như thế này, nhưng chân tay hắn cũng không hề luống cuống. Cái gì hắn cũng học rất nhanh, căn bản không hề giống một người lần đầu đi chợ đêm. Hắn rất nhanh đã có thể dung nhập vào không khí náo nhiệt ồn ào đặc trưng của nơi đây, cùng Thiệu Huân đùa chơi, ăn uống bất diệc nhạc hồ (*) Không còn gì vui hơn

Đi đi lại lại mấy vòng, hết ăn rồi lại chơi, đến khi hai người quay lại xe, đã muốn mệt đến mức không muốn nhúc nhích.

Nghỉ ngơi một chút, Thiệu Huân nhìn đồng hồ, phát hiện đã hơn mười một giờ rồi.

“A, không ngờ chúng ta lại đi lâu như vậy.” Anh kinh ngạc.

Bắc Tề Lạc cũng nhìn đồng hồ, lông mày hơi nhíu một chút. “Chơi hơn ba tiếng đồng hồ.”

“Đi về thôi.” Nghỉ ngơi đủ, Bắc Tề Lạc bắt đầu khởi động xe.

Lặng im một lúc, Thiệu Huân mỉm cười nhìn Bắc Tề Lạc. “Chủ nhân, hôm nay chơi đùa như thế nào?”

“Không tồi, rất vui.” Bắc Tề Lạc liếc anh một cái, gật gật đầu, còn nói thêm một câu. “So với việc đi ra ngoài cũng mấy người phụ nữ kia thì vui hơn rất nhiều.”

Thiệu Huân không nhịn được quay sang liếc nhìn hắn. “Ngài coi phái nữ trở thành công cụ giết thời gian, đương nhiên không thể nhận được sự vui vẻ chân chính từ các nàng.”

“Có vẻ đúng là như vậy.” Bắc Tề Lạc bĩu môi nở nụ cười.

Thiệu Huân hơi mệt mỏi mà tựa lưng vào ghế, sau đó cảm giác thấy sau lưng có gì đó mềm mềm, liền thò tay sờ sờ, lôi ra một con gấu bông nhỏ.

Nhìn con gấu chỉ nhỏ bằng bàn tay, đáng vẻ ngây thơ, Thiệu Huân phụt cười.

Con gấu nhỏ này là phần thưởng mà hai người chơi bắn súng nhận được, lúc ấy cũng không định chơi, bởi vì chơi trò này chủ yếu là những cặp yêu nhau, hai người đàn ông nếu chơi cảm giác là lạ.

Nhưng mà vì Bắc Tề Lạc chưa từng chơi trò này, nên kiên quyết muốn chơi thử một lần. Lúc ấy hắn hỏi anh thích phần thưởng nào, anh chỉ bừa, không ngờ lại trúng món quà nhỏ khó bắn nhất này.

Bởi vì chỉ là súng đồ chơi, tầm bắn cũng không chuẩn xác, Bắc Tề Lạc phải khá mất công mới bắn trúng con gấu nhỏ này.

Khi đưa phần thưởng cho hai người, người bán hàng đã vui đùa nói. “Số tiền hai người bỏ ra để bắn trúng con gấu này cũng đủ để mua bốn năm con như vậy.”

Bắc Tề Lạc giật lấy phần thưởng trong tay người bán hàng nhét vào tay anh, hừ một tiếng: “Ta có nhiều tiền, ta thích tiêu như vậy không được sao?”

[Sao anh Lạc lại dễ thương như vậy cơ chứ... XD]

Lúc ấy Thiệu Huân liền buồn cười đến mức đau cả bụng, bởi vì khi nói lời nói như vậy, Bắc Tề Lạc y như một đứa trẻ nhỏ đang giận dỗi.

Lúc ấy, Bắc Tề Lạc liếc mắt xem thường anh không biết bao nhiêu lần, bây giờ nhìn thấy con gấu nhỏ này, anh lại bật cười, hần trềng mắt liếc nhìn anh một cái.

Thiệu Huân giơ con gấu nhỏ lên, dùng giọng mũi khô hài nói. “Chủ nhân chủ nhân, ngài đừng tức giận! Cười một cái nào, ngài cười nhìn rất đáng yêu a!”

“Xem ra tâm tình của người rất tốt?” Bắc Tề Lạc hơi cong khóe miệng, đôi mắt của hắn ẩn ẩn xuất hiện dấu hiệu tức giận.

“Hắc hắc, tâm tình không tồi mà.” Thiệu Huân lo sợ hắn lại bắt đầu bực tức nên đành thu hồi ý định trên người của mình lại.

“Không thể nhận ra người là con người ngồi ở bậc thềm nhà than thở kia.”

Lời nói của Bắc Tề Lạc làm cho Thiệu Huân sửng sốt, sau đó cười cười. “Bởi vì tôi đã tạm quên đi việc phiền lòng kia mà thôi.”

“Uhm, có nhiều chuyện cứ như vậy là tốt, khi nào cần buồn phiền thì buồn phiền, khi nào cần quên thì cứ quên.”

Thiệu Huân im lặng chăm chú nhìn Bắc Tề Lạc lái xe, thật lâu sau anh mới lên tiếng. “Chủ nhân, chẳng lẽ ngài thấy tôi buồn phiền như vậy nên mới mang tôi ra ngoài giải sầu sao?”

Bắc Tề Lạc không nói gì, ánh mắt nhìn thẳng tiền phương, im lặng lái xe.

Dừng một lát, Thiệu Huân thản nhiên cười nói. “Chủ nhân, thực ra ngài là một con người rất cẩn thận, biết ơn như chăm sóc quan tâm người khác.”

Tuy rằng không phải rất rõ ràng, nhưng Thiệu Huân vẫn nghe được Bắc Tề Lạc hừ một tiếng.

Lúc sau, hai người đều không nói gì, Thiệu Huân cúi đầu nghịch con gấu bông nhỏ trong tay, im lặng trầm mặc mãi cho đến khi về đến nhà.

#41

Vì sáng sớm hôm sau Úc Ngôn đã phải lên máy bay, sợ do tắc đường mà không kịp tiễn nàng, nên từ tối hôm trước, Thiệu Huân đã xin phép Bắc Tề Lạc cho nghỉ, đi tiễn người yêu.

Khi ăn cơm ở nhà mình, Giai Huệ kéo anh đến bên cạnh nói. “Anh, anh thực sự đồng ý cho Úc Ngôn tỷ đi như vậy sao?”

“Nếu không thì phải làm sao bây giờ?” Thiệu Huân cười khổ. “Tiểu Ngôn nói là đi công tác, anh đi cũng không phải là liên lụy cô ấy hay sao?”

“Anh!” em gái nhíu mày, dùng ngón tay chọc chọc cái trán của anh. “Anh đúng là đầu heo! [ơ, em này náo~ =..=] Úc tỷ chỉ là một người phụ nữ chân yếu tay mềm, anh nhân tâm để mặc chị ấy ở nước ngoài xa lạ sao? Nếu trái tim chị ấy bị người khác lừa gạt đi mất thì làm sao bây giờ? Anh là bạn trai của chị ấy, thậm chí còn là vị hôn phu nữa, anh thực sự có thể ngồi xem mà không làm gì sao?!”

“Anh...”những điều em gái anh nói có chỗ nào là sai đâu, nhưng mà....

“Người như anh, không có bằng cấp trong tay, chẳng thể tìm nổi một công việc ở nước ngoài. Hơn nữa, anh tin tưởng tiểu Ngôn, nàng là một người kiên cường, nàng nhất định có thể chăm sóc tốt cho bản thân.”

“Chăm sóc tốt cái đầu anh á! Anh đã quên chuyện Úc tỷ mới phải nằm viện hay sao? Khi đó nếu em không tới kịp, Úc tỷ đã sớm...”

Người anh trai ngoan cố này làm cho Giai Huệ sắp tức điên rồi.

Ngồi trầm mặc suy nghĩ đã lâu, Thiệu Huân vẫn nói với em gái. “Nếu anh đi cùng cô ấy, nhìn qua thì có vẻ rất tốt cho cô ấy. Nhưng cô ấy chỉ mới bắt đầu công việc ở nước ngoài, nhất định sẽ rất bận rộn, anh thực sự không muốn cô ấy còn phải phân tâm đi chăm sóc anh nữa.”

“Anh...” Giai Huệ tức đến mức sắp ngất xỉu, nàng thực sự rất muốn gọi cho ông anh này một chậu nước lạnh, để anh nàng có thể thanh tỉnh.

“Em mặc kệ anh! Tùy tiện anh! Nếu Úc tỷ mà bị người khác cướp đi, em nhất định không thèm quan tâm đến nữa!”

Giai Huệ tức giận sập cửa bỏ đi, để lại một mình Thiệu Huân ở trong phòng, bất đắc dĩ thở dài.

Tuy em gái anh kiên trì muốn anh ra nước ngoài cùng Úc Ngôn, nhưng nhân vật chính là Úc Ngôn lại chưa nói gì. Thiệu Huân thực sự không muốn làm cho nàng thấy khó xử, đồng dạng, nàng cũng không muốn làm cho Thiệu Huân khó xử.

Bọn họ tôn trọng mỗi một quyết định của đối phương.

Vì thế, sự tình liên diễn biến thành giống như bây giờ, Úc Ngôn đúng hạn đi nước ngoài, Thiệu Huân ở lại trong nước, tiếp tục làm quản gia của Bắc Tề Lạc.

Khi Úc Ngôn rời đi, Thiệu Huân cảm thấy thực sự rất mất mát, nhưng từng ngày trôi qua đi, mọi thứ biến thành thói quen, sau đó thói quen biến thành điều đương nhiên.

Lúc mới bắt đầu, cơ hồ mỗi ngày, trước khi đi ngủ Thiệu Huân đều phải gọi điện thoại cho Úc Ngôn một lần. Qua tuần đầu tiên, vì công việc của Úc Ngôn dần đi vào quỹ đạo, nên cũng bắt đầu trở nên bận rộn. Điện thoại giữa hai người chuyển thành một tuần một lần, sau đấy là một tháng ba lượt....

Thiệu Huân chịu đựng, chỉ vì, anh biết Úc Ngôn làm việc ở nước ngoài, công việc sẽ cực kỳ bận rộn, ví dụ như thiết lập quan hệ người mới, công tác cũng mới, còn có nhiều chuyện về phương diện cuộc sống....

Bận liên tục đi, chỉ cần nàng có thể nhớ rõ chăm sóc bản thân, chỉ cần nàng còn nhớ rõ anh là được.

Nhưng mà, sau khi Úc Ngôn đi được hai tháng, Thiệu Huân không liên lạc với nàng đã hai tuần rồi. Đợi mãi, cuối cùng anh cũng đợi được điện thoại của nàng.

Nhưng mà đầu dây bên kia, sau khi xong hết những lời hỏi thăm bình thường, Úc Ngôn liền không nói gì nữa, trầm mặc.

Thiệu Huân cảm thấy không thích hợp, liền gắng hỏi nàng xem có chuyện gì, hỏi rất nhiều lần, Úc Ngôn mới lẳng lặng trả lời. “Huân... Em có thể nói... em, rất muốn gặp anh sao?”

Nói đến đây, Thiệu Huân thậm chí còn nghe được giọng nàng ghen ngào.

Khi đấy, trái tim Thiệu Huân rung lên một chút, nghĩ đến nàng ở nước ngoài một mình cực kỳ gian khổ, Thiệu Huân rốt cuộc không nhịn được nữa.

“Tiểu Ngôn, anh lập tức đến bên em.”

“Huân?” điện thoại truyền đến giọng nói kinh ngạc của Úc Ngôn.

“Không cần lo lắng cho anh, là do anh đã bận quá nhiều, lại không nghĩ đến hoàn cảnh của em, một mình ở nước ngoài có bao nhiêu sợ hãi. Em cũng không cần lo cho anh đâu, anh đã là một người trưởng thành, cho dù ở nước ngoài, anh cũng có thể chăm sóc được cho bản thân.” Tại giây phút ấy, Thiệu Huân đột nhiên hiểu được, yêu một người, đương nhiên không thể để cho người ấy lo lắng, nếu anh có thể chăm sóc bản thân mình thật tốt, thì người ấy sẽ không lo lắng nữa.

“Huân....” Thanh âm cảm động của Úc Ngôn truyền đến, Thiệu Huân ôn nhu nói.

“Chờ anh, tiểu Ngôn, anh rất nhanh sẽ đến bên cạnh em, rất nhanh... chờ anh.”

Thiệu Huân chưa từng nghĩ rằng, lời hứa mà anh dành cho Úc Ngôn, vĩnh viễn cũng không thể thực hiện được.

Anh không thể đi đến bên cạnh Úc Ngôn, mà bị giam cầm vĩnh viễn ở bên cạnh đóa hoa xinh đẹp kinh người kia.

Thiệu Huân từng nói qua, Bắc Tề Lạc nguy hiểm giống như một bông hoa ăn thịt người, hấp thụ sinh mệnh cùng thân thể con người, biến nó trở thành chất dinh dưỡng của chính mình.

Nhưng mà anh không biết, nếu bông hoa ăn thịt người kia lỡ yêu phải người lầm lỡ đi vào lãnh địa của nó, thì nó sẽ trở nên điên cuồng như thế nào, đến mức mà ngay cả thần cũng phải lùi bước.

Nó sẽ dùng những dây leo thật dài, mang theo gai nhọn, quấn chặt trói chặt lấy người kia, vĩnh viễn cũng sẽ không buông người ấy ra. Nếu y muốn chạy trốn, nhận lấy chỉ có thể là gai nhọn đâm vào cơ thể, đau đớn thống khổ.

Con người lầm lỡ mà xông vào địa bàn của hoa ăn thịt người, chỉ có thể trọn tròn mắt nhìn ánh sáng mặt trời lần cuối, sau đó y sẽ chậm rãi bị kéo vào trong hắc ám, âm lãnh, trở thành một bộ phận của đóa hoa.... Sinh mệnh cũng y sẽ kết nối với nó, cuộc đời thay đổi liên tục, đầu chuyển tinh di, nếu nó vẫn bất tử, thì y liền sống sót.

Bông hoa ăn thịt người điên cuồng như vậy, yêu độc chiếm, yêu tham lam.

Mà, thứ duy nhất con người kia có thể lưu lại trên thế gian, chính là giọt lệ cuối cùng rơi ra từ khóe mắt y, thấm trên mặt đất...

8. Chương 7

#42

Thiệu Huân là một người biết giữ bí mật, anh vẫn nghĩ bí mật này, từ khi phụ thân qua đời, sẽ chỉ còn một mình anh là người biết.

Nhưng mà, Bắc Tề Lạc đã biết, tuy rằng không rõ hắn làm cách nào biết được, nhưng thực sự là hắn biết.

Hắn dùng bí mật không thể cho người khác biết này để uy hiếp Thiệu Huân, nếu anh dám rời đi, hắn sẽ đem bí mật này công bố ra.

Thiệu Huân không còn cách nào khác, chỉ có thể bi ai mà phục tùng hắn....

-

Anh đột nhiên nhớ đến cái công ty đặc tội với Bắc Tề Lạc kia, bị hắn nắm được nhược điểm, không thể không phục tùng hắn. Ngày ấy khi anh vô tình nghe thấy chuyện này, còn không nhận được mà rung mình một cái. Có phải từ giây phút ấy, anh cũng đã có dự cảm trong tương lai, chính anh cũng sẽ gặp phải chuyện tương tự?

“Vì sao?” mặt Thiệu Huân trắng bệch, giọng anh run run vang lên. “Vì sao người phải làm như vậy- ép ta phải ở lại, đối với người có lợi ích gì chứ? Hay do ta đã đắc tội gì với người, nên người muốn dùng biện pháp như vậy để tra tấn ta...?”

Bắc Tề Lạc không nói gì, ánh mắt màu đen thâm thúy của hắn vẫn vô cùng bình tĩnh, thậm chí còn tiếp cận lạnh như băng.

“Đầu tiên, từ giờ trở đi người chỉ có thể gọi tên của ta, ta không muốn nghe thấy bất cứ thứ xưng hô nào khác ngoài tên của ta ra.”

Khuôn mặt hắc lạnh như băng, ngữ khí rét lạnh, làm cho sắc mặt Thiệu Huân càng thêm tái nhợt...

“Vì sao....?”

“Thứ hai, về sau không cần biết người muốn đi đâu, chỉ cần là rời khỏi căn nhà này, thì đều trải qua sự cho phép của ta.”

Thiệu Huân không thể tin nổi mà lắc lắc đầu. Người thành niên lạnh lùng trước mắt làm cho anh cảm thấy xa lạ.... chẳng lẽ đây mới là Bắc Tề Lạc chân chính...

“Cuối cùng, muốn nói chuyện điện thoại hay gặp Úc Ngôn, đều phải hỏi ta trước....”

“Ta không chấp nhận!” Thiệu Huân không thể nhịn được nữa. “Ta không phải là con rối của người, vì sao ngay cả việc gọi điện thoại cho Úc Ngôn cũng đều phải hỏi người?!”

“Vậy thì, nếu bí mật này bị công bố, cũng không sao hay sao?” ánh mắt của hắc lạnh lùng hơn nữa, làm cho Thiệu Huân cảm thấy toàn thân vô lực.

“Vì sao..?” Mặt anh đã không còn chút máu nào, ánh mắt e ngại, mê mang. “Vì sao người phải làm như vậy? Người hận ta đến mức ấy sao?”

Anh không có được câu trả lời, vì Bắc Tề Lạc nói xong liền lướt qua người anh, đi ra khỏi phòng.

Khi cửa phòng đóng lại, Thiệu Huân vô lực mà ngồi xuống, tấm màn đen che hết ánh sáng mặt trời, thứ mà anh nhìn thấy, chỉ là một chút luồng sáng nhỏ hẹp chiếu qua khe hở.

Anh nghĩ đến, nhân sinh của mình đã thoát ra được khỏi hắc ám, nhưng mà giờ phút này, cả người anh vừa lạnh vừa mỗi mết, giống như lại bị quán vào trong bóng đêm vô bờ...

Hơn nữa, lần này đi vào rồi, rốt cuộc cũng không thể ra được nữa.

-

Do không hề tin tưởng Thiệu Huân sẽ tuân thủ những yêu cầu mà mình đưa ra, Bắc Tề Lạc cường chế tịch thu điện thoại của Thiệu Huân, hơn nữa cũng cắt đứt điện thoại bàn.

Thiệu Huân chỉ có thể mờ mịt nhìn mọi thứ xảy ra, anh thực sự không rõ, anh đã làm chuyện gì để Bắc Tề Lạc giam cầm anh lại giống như phạm nhân như vậy.

Anh vẫn đang giữ công việc của một quản gia, nhưng anh không cần đi ra ngoài mua đồ nữa, bởi vì Bắc Tề Lạc không cho phép anh ra khỏi nhà. Sẽ có người định kì mang thức ăn cùng vật dụng hằng ngày đến.

Không có sự cho phép của Bắc Tề Lạc, anh chỉ có thể ở trong nhà, chỗ nào cũng không được đi.

Chuyện mỗi ngày anh có thể làm, chính là giám sát những người nhân công đến dọn nhà, sau đó chờ đến buổi chiều khi Bắc Tề Lạc về, làm bữa tối cho hai người.

Là bữa tối cho cả hai người, vì Bắc Tề Lạc đã ra lệnh, muốn anh cùng dùng cơm với hắn.

Lúc anh đầu nghĩ, là do Bắc Tề Lạc căm ghét anh, mới đối xử với anh như vậy. Nhưng khi hắn muốn anh cùng dùng bữa tối, thì xem ra lại không giống.... ai lại cùng người mình ghét ăn cơm? Chỉ sợ vừa nhìn thấy mặt đối phương là đã không muốn ăn uống gì nữa rồi.

Hiện tại, Thiệu Huân luôn luôn tự hỏi, vì sao Bắc Tề Lạc lại dùng biện pháp cực đoan như vậy để giữ anh lại, nghĩ đi nghĩ lại đến đau đầu, mà mãi không thể ra nổi một đáp án.

Tính tình Bắc Tề Lạc hỉ nộ vô thường, lại thâm trầm, không một ai có thể nhìn thấu hắn. Cho nên, người như anh làm sao có thể đoán được...

Nhưng mà, ngoài chuyện này ra, còn một điều làm cho Thiệu Huân phiền lòng, đấy là anh không có cơ hội gọi điện thoại cho Úc Ngôn....

Đã nói là sẽ mau chóng đến bên cạnh nàng, vậy mà kéo dài hơn một tuần rồi, anh vẫn không nghĩ ra biện pháp gì để liên lạc với nàng. Càng không có cách nói cho nàng biết tình cảnh của anh lúc này. Anh thực sự lo lắng nàng vẫn chờ anh, anh sợ hãi...

Nhưng mà, trong tay không có điện thoại, anh lại bị cấm ra ngoài, anh cũng tưởng thừa dịp Bắc Tề Lạc không có nhà mà chuồn ra ngoài, nhưng nếu bị phát hiện, hậu quả.... Không thể tưởng tượng nổi. Anh biết, Bắc Tề Lạc là một người nói được thì làm được.

Rốt cuộc, anh nên làm gì đây?

Ngay khi Thiệu Huân đang đau đầu không thôi, thì một người có thể coi là cứu tinh của anh xuất hiện...
Lam Cảnh Ngạn.

#43

Từ xa xa đã nghe thấy tiếng xe thể thao vọt đến trước cửa nhà, Thiệu Huân đang dọn dẹp vệ sinh ở tầng một, nghe thấy vậy thì sửng sốt mà dừng tay lại, sau đó nhanh chóng vọt đến cạnh cửa, vừa mở cửa, anh liền nhìn thấy Lam Cảnh Ngạn.

“Hi, Thiệu, ta muốn gặp Lạc, ta biết hắn ở nhà... Lạc...”

Đầu tiên, Lam Cảnh Ngạn cười hì hì chào Thiệu Huân một cái, sau đó chuẩn bị kêu người kia ra. Nhưng thanh âm hắn mới phát ra một chút, đã bị người bịt kín miệng.

“Xuyt...!” Thiệu Huân đặt một ngón tay giữa môi, làm động tác im lặng.

“Ngô ngô!” Lam Cảnh Ngạn bị che miệng, chỉ có thể dùng sức gật đầu.

Thiệu Huân vừa buông hắn ra, Lam Cảnh Ngạn đã tiến sát đến, nhỏ giọng hỏi. “Làm sao vậy? Có phải hôm nay Lạc đang tức giận hay không?”

“A a...” có lẽ trả lời một câu, Thiệu Huân dùng vẻ mặt thần bí nói. “Lam tiên sinh, ngài có mang di động không?”

“Di động? Tất nhiên là có mang.” Vừa nói, Lam Cảnh Ngạn vừa móc điện thoại từ túi quần ra.

Thiệu Huân vừa nhìn thấy, ánh mắt sáng ngời. “Thật tốt quá, cho tôi mượn gọi một chút.”

Lúc này, Lam Cảnh Ngạn cầm điện thoại chống cằm, cười gian tà nói. “ta có thể cho người mượn, nhưng người phải nói cho ta biết, rốt cuộc hôm nay Lạc vì sao mà tức giận?”

“Tôi không biết, ngài ấy vừa trở về liền vào trong thư phòng.” Thiệu Huân nói là nói thật, nhưng mà, Bắc Tề Lạc không phải vì tức giận mà đi vào trong thư phòng. Hắn nói hắn có công việc, bận một chút, khi nào đến giờ cơm thì gọi hắn xuống.

“Vậy sao?” Lam Cảnh Ngạn gật đầu, cũng không hỏi gì nữa. Bởi vì y biết, Thiệu Huân chỉ là một quản gia mà thôi, không có quyền tiết lộ chuyện của chủ nhân.

“Vậy di động...” Tầm mắt của Thiệu Huân vẫn dừng lại trên chiếc di động kia.

Nhìn ra anh đang có nhu cầu cấp bách, Lam Cảnh Ngạn cười cười một chút, nói: “Gọi ta là Lam đi, ta liền cho người.”

“Lam!” vì điện thoại di động, bảo anh gọi là gì anh đều nguyện ý.

“Hơn nữa về sau, cũng không được thêm từ tiên sinh nữa nha.”

“Biết biết!” Thiệu Huân gật đầu lia lịa.

“Thế nào, di động.” di động mới đưa đến trước mặt Thiệu Huân, liền bị anh giật lấy, nhìn anh như vậy, Lam Cảnh Ngạn cảm thấy kì quái. Không biết anh gọi điện thoại cho ai mà khẩn cấp như vậy?

Hơn nữa, trong nhà chắc là phải có điện thoại bàn chứ? Vì sao anh không dùng điện thoại trong nhà? Hay là do Lạc keo kiệt không cho quản gia nhà mình được dùng điện thoại.... Không có khả năng a, Lạc cũng không phải là người keo kiệt đến trình độ này.

Suy nghĩ một lúc, Lam Cảnh Ngạn nhin không được mà tò mò hỏi Thiệu Huân. Lúc này anh đang khấn trương đến phát run, bối rối sốt ruột mà ần số. “Thiệu, người định gọi điện thoại cho ai a?”

“Đúng vậy, ta cũng thắc mắc không biết hắn đang định gọi điện thoại cho ai?”

Thanh âm lạnh lùng từ trong phòng truyền đến, làm ánh mắt của Lam Cảnh Ngạn phát sáng, mà Thiệu Huân thì sắc mặt trắng nhợt. Anh chậm rãi quay người, đem di động lên rút truyền lại trong tay Lam Cảnh Ngạn.

Tuy rằng Lam Cảnh Ngạn rất kì quái hành vi này của anh, nhưng y vẫn nhận lấy điện thoại, thật cẩn thận không cho Bắc Tề Lạc biết mà thả vào trong túi.

“Thiệu Huân, khóa cửa lại, quay vào trong nhà!”

Bắc Tề Lạc đều nhìn thấy tất cả, nghiêm mặt nói.

“Ai ai, Lạc, sao người lại vô tình như vậy, ta vừa mới đến thôi mà...” thấy Bắc Tề Lạc một cái liếc mắt cũng lười cho hắn, Lam Cảnh Ngạn ủy khuất cực kì.

“Mau đóng cửa lại!”

Không thể không nghe theo mệnh lệnh của Bắc Tề Lạc, Thiệu Huân chỉ có thể cười bất đắc dĩ với Lam Cảnh Ngạn, nói y đừng khó xử hắn.

“Được rồi, mấy ngày nữa ta lại đến nga, Lạc, người phải nhớ ta.”

Thấy thế, Lam Cảnh Ngạn chỉ có thể lui ra sau, nhưng đột nhiên, y nhìn thấy Thiệu Huân hình như đang nói chuyện với y, tập trung nhìn, y nhìn thấy Thiệu Huân dùng khẩu hình nói, lần sau nhớ mang di động đến....

Ah? Trừng mắt nhìn, xác định không phải do y hoa mắt, Lam Cảnh Ngạn cười rộ, cũng gật đầu.

Thấy thế, Thiệu Huân mới đóng cửa lại.

“Người đừng kỳ vọng Lam Cảnh Ngạn sẽ xuất hiện lần nữa.”

Sau khi khóa kĩ cửa, giọng nói lạnh lùng của Bắc Tề Lạc truyền đến, làm cho thân thể Thiệu Huân cứng đờ.

Ta sẽ không cho người có cơ hội gọi điện thoại cho bất kì ai, trừ khi ta cho phép.”

Thiệu Huân trầm mặc đứng nhìn cánh cửa đã đóng kĩ, qua vài giây, anh rốt cuộc không chịu đựng được, bạo phát mà vọt tới trước mặt Bắc Tề Lạc.

“Rốt cuộc người muốn gì?!” anh túm lấy tay của Bắc Tề Lạc, phẫn hận mà quát. “Nếu ta chẳng may chọc đến người, người cứ nói ra, ta sẽ giải thích, sẽ xin lỗi! Ta chỉ cầu người, đừng dùng thủ đoạn như vậy đối phó với ta nữa, được không?!” Ta chỉ là một tiểu nhân vật, không có chút bản lĩnh gì, người cũng sẽ không lấy được thứ gì có lợi từ trên người ta đâu!”

Lời nói của anh làm cho ánh mắt vốn sâu thẳm của Bắc Tề Lạc càng trở nên thâm trầm lạnh lẽo, làm cho trái tim của Thiệu Huân như muốn đóng băng...

Bắc Tề Lạc bỏ tay của anh ra, xoay người lên tầng, lạnh lùng vát lại một câu.

“Nhanh đi làm cơm tối đi, ta đói bụng.”

Thiệu Huân vẫn đứng tại chỗ nhìn theo hắn, bóng dáng hắn kiêu căng lạnh lùng, anh cảm tức mà đâm mạnh vào lan can cầu thang.

“Đáng chết!”

#44

Chó mà nóng nảy cũng sẽ biết nhảy tường, người nóng nảy còn có thể giết người phóng hỏa!

Đương nhiên, những chuyện như giết người phóng hỏa, Thiệu Huân cũng không dám làm, nhưng hiện tại, anh lại dám làm một chuyện vô cùng nguy hiểm, đây là chuẩn ra bên ngoài gọi điện thoại.

Đúng vậy!

Buổi sáng tám giờ rưỡi, Bắc Tề Lạc đã đi làm, chiều năm giờ rưỡi hần mới trở về, ở giữa có khoảng thời gian dài như vậy, anh chỉ chạy đi gọi một cuộc điện thoại mà thôi... trong nhà cũng không có camera, làm gì có ai biết anh có chạy ra ngoài hay không?

Mọi người nói, có đúng không??

Vì thế hôm nay, anh cố khắc chế bản thân, tám giờ rưỡi tiễn Bắc Tề Lạc đi làm, chín giờ chờ những người lao công đến quét dọn, tuần này cũng mới có người đưa thức ăn đến, nên sẽ không còn người nào mang đồ đặc đến nữa. Đến gần mười hai giờ trưa, Thiệu Huân tiễn mấy người dọn vệ sinh, sau đó nhanh chóng đóng cửa, chạy vọt lên phòng mình thay quần áo.

Mấy phút sau, anh thật cẩn thận mở cửa nhà, nhìn ngắm bên ngoài một vòng, xác định không có ai, sau đó lại cẩn thận bước ra khép cửa lại.

Chỉ có thể khép hờ, vì Bắc Tề Lạc đã tịch thu chìa khóa của anh, nếu anh dám chuẩn ra ngoài, sẽ không thể quay lại được. Đây có lẽ là một chiêu Bắc Tề Lạc ngăn anh không rời đi, nhưng chắc là hần không nghĩ đến, anh có thể khép cửa lại chạy đi một lúc. Sau đó anh sẽ dùng tốc độ nhanh nhất chạy về, không cần lo lắng có trộm vào hoặc Bắc Tề Lạc phát hiện.

Điều này cũng nằm trong tính toán của Thiệu Huân, vì chỉ gọi một cuộc điện thoại thôi. Từ chỗ anh đến chỗ bắt xe buýt hết năm phút, sau đó rất nhanh sẽ gặp được một trạm điện thoại công cộng, gọi điện thoại chỉ cần năm phút là tốt lắm rồi, sau đó nhanh chóng chạy về, tổng cộng cần mười năm phút- Uhm, thời gian rất thích hợp.

Nhưng ngay khi Thiệu Huân khép cửa cẩn thận, đi đến cổng, thì đầu đường xuất hiện một chiếc ô tô đi về hướng anh.

Thiệu Huân vừa nhìn thấy, sợ tới mức xoay người liền phóng vào trong nhà, còn phải thật cẩn thận mà đóng cửa lại. Sau đó nhanh chóng chạy lên tầng hai thay quần áo ra. [khổ thân anh quá... =___=] Vừa thay xong quần áo thì chuông cửa vang lên.

Tiếp theo, anh lại lấy tốc độ cựa kì nhanh chạy xuống tầng một, hít sâu một hơi ổn định hô hấp, anh mới mở cửa.

Cửa vừa mở ra, người xuất hiện ở ngoài làm cho Thiệu Huân sửng sốt.

Thiệu Giai Huệ đứng trước mặt ca ca của mình, vẫy vẫy tay nói. “Hi, anh!”

“Giai Huệ?!” Thiệu Huân không thể tin nổi hai mắt của mình. “Em... sao em lại đến đây?”

“Tới tìm anh a.” Giai Huệ vui vẻ nói. “Tại anh có nói qua địa chỉ, nên em cứ theo đấy mà tới đây thôi.”

Nhất thời, Thiệu Huân không biết phải nói gì. Nhìn em gái một lúc, anh thở dài buông thông vai xuống.

“Anh, sao vậy, chẳng lẽ công việc lại mệt đến mức vậy?” Giai Huệ nghi vấn hỏi.

“Không phải.” anh lắc đầu, cười nói với nàng. “Chỉ là anh không thể tưởng tượng nổi em sẽ đến đây... cảm thấy rất ngoài ý muốn...”

Đúng vậy, khi bị Bắc Tề Lạc uy hiếp không cho phép rời khỏi nơi này, anh có loại cảm giác sẽ không còn được gặp lại nàng nữa, không ngờ anh lại nhanh chóng gặp lại nàng như vậy, lại còn là ở nhà Bắc Tề Lạc nữa.

Thiệu Huân vừa nghe anh nói, cười càng tươi. “Thực ra em cũng không muốn đến, sợ quấy rầy công việc của anh. Nhưng mà, mấy ngày nay Úc tỷ gọi điện thoại cho em, nói một thời gian rồi anh chưa gọi điện cho chị ấy, nên bảo em đến đây xem như thế nào. Hơn nữa điện thoại của anh lại không gọi được, nên em vội vàng đến, xem có chuyện gì xảy ra với anh không.”

“Tiểu Ngôn gọi điện thoại cho em sao?” Thiệu Huân cả kinh, vội vàng hỏi. “Nàng nói gì?”

“Úc tỷ cũng không nói gì. Chỉ hỏi em có biết vì sao lâu như vậy anh cũng không gọi điện cho chị ấy thôi. Còn có, vì sao di động của anh không thể gọi được.”

Thiệu Huân cảm thấy khó tin. “Cô ấy chỉ nói thế thôi sao?”

“Chẳng lẽ anh còn hy vọng chị ấy nói gì nữa sao?” Giai Huệ cau mày hỏi..

“Không, không có gì...” vì sao Úc Ngôn ưng thuận anh rồi, mà không thấy anh đến, nàng cũng không hỏi gì cả.

“À, đúng rồi, lúc đấy Úc tỷ cùng nhờ em chuyển cho anh một câu.” Giai Huệ đột nhiên nhớ ra.

“Câu gì?”

“Chị ấy nói, cho dù anh đưa ra quyết định như thế nào, chị ấy cũng sẽ đồng ý với anh.”

Tim Thiệu Huân đập mạnh một chút, ngơ ngác nhìn em gái mình... tại giây phút kia, anh cảm thấy Úc Ngôn đang đứng trước mặt anh, lộ ra một nụ cười yên tĩnh, vẫn cổ vũ vẫn, vẫn đồng tình với anh, làm cho anh hiểu được cảm giác yêu và được yêu, hạnh phúc.

“Anh..?” nước mắt của Thiệu Huân làm cho Giai Huệ ngạc nhiên tròn tròn mắt.

“Anh không sao...” Thiệu Huân lau nước mắt, sau đó khẽ cười nói. “Chỉ là anh đột nhiên rất muốn nhìn thấy tiểu Ngôn... a, thực ra điện thoại của anh bị hỏng không dùng được, nhờ em giúp anh chuyển lời cho tiểu Ngôn, nói, anh nhất định sẽ đi tìm nàng, nhất định!”

Thiệu Giai Huệ lộ ra một nụ cười kiên định. “Yên tâm đi, em nhất định sẽ nói cho Úc tỷ, em tin rằng Úc tỷ mà nghe thấy câu nói này, nhất định thực vui vẻ.”

“Uhm, uhm!” cười cười gật đầu, ánh mắt ảm đạm của Thiệu Huân lại sáng lạn lên.

Vì sao phải có hy vọng?

Bởi vì chỉ có hy vọng, thì mới có thể thất vọng....

Có thất vọng, mới có hy vọng tiếp.

Sau đó lại là thất vọng.

Đây chính là tình cảnh của Thiệu Huân.

Hiện tại, hấn hy vọng như vậy, chẳng qua chỉ là bước chuẩn bị cho sự thất vọng tiếp theo mà thôi.

Vì người như Bắc Tề Lạc, vĩnh viễn cũng sẽ không để cho con mồi của mình trốn đi.

Đau khổ giây dựa, kết cục lại chỉ là càng bị nhốt sâu hơn.

...

(Trích lời nói của tác giả, trước khi tác giả bị mọi người phẫn nộ đá văng đến thảo oa quốc nào đó.... *lau mồ hôi*)

#45

Bắc Tề Lạc vừa về đến nhà, liền ngửi thấy hương vị khác thường. [Anh thính hơn cả cẩu cẩu:D]

Không giống như bình thường, Thiệu Huân không ở cửa chờ hấn vào. Đến khi hấn dùng chìa khóa mở cửa vào nhà, hấn liền nhìn thấy anh đứng ở bậc thềm, lẳng lặng nhìn hấn.

Mặt Thiệu Huân ngưng trọng, ngữ khí trầm trọng nói. “Bắc Tề Lạc, ta nghĩ chúng ta phải nói chuyện một cách thẳng thắn với nhau.”

Không cởi áo không tháo cà vạt, Bắc Tề Lạc lạnh lùng lướt qua anh, đi vào trong nhà.

Nhưng hấn bị anh cản lại, hấn dừng bước, sườn mặt lạnh như băng liếc nhìn anh một cái, không nói một tiếng.

“Cùng nhau nói chuyện đi, đem tất cả mọi chuyện đều nói ra.” Thiệu Huân đón nhận ánh mắt lạnh lùng của hắn, cố ép chính mình không được sợ hãi. “Người rốt cuộc muốn như thế nào? Ta đã không thể nhẫn nhịn, ngã bài đi. Nếu là lỗi của ta, ta nguyện ý phụ trách, chỉ cần người đừng dùng bí mật kia uy hiếp ta không thể không nghe theo mệnh lệnh của người nữa.”

Bắc Tề Lạc hừ lạnh: “Người dùng cái gì để bàn điều kiện với ta?”

Thiệu Huân tức giận đến mức hai tay run rẩy, vì thái độ khinh thường khinh miệt của Bắc Tề Lạc. Anh rống lớn: “Đúng, ta không có tư cách đặt điều kiện với người, nhưng ít ra người cũng phải cho ta một lí do chứ! Rốt cuộc ta đã đắc tội gì với người, sao người lại dùng biện pháp này tra tấn ta?!”

Bắc Tề Lạc bình tĩnh nhìn anh, trong mắt hắn có cái gì đó chợt lóe mà qua, hắn hỏi. “Có phải hôm nay người gặp chuyện gì không?”

Không biết vì sao hắn lại hỏi những lời này, Thiệu Huân sắc mặt cứng đờ.

“Có phải là có người nào đó đã đến đây không?” Bắc Tề Lạc lại hỏi, sau đó hắn nhìn thấy sự bất an trong mắt Thiệu Huân.

“Chắc chắn không phải Lam Cảnh Ngạn, hắn không có khả năng xuất hiện. Vậy sẽ là ai? Chẳng lẽ lại là em gái người?”

Ánh mắt kinh ngạc của Thiệu Huân làm cho Bắc Tề Lạc biết mình đoán đúng rồi.

“Vì anh trai đã lâu không liên lạc, nên nàng liền đến chỗ làm việc của anh trai xem xét, điều này cũng là bình thường thôi. Đúng rồi, có phải nàng mang lời hỏi thăm của Úc Ngôn đến cho người không? Nàng ta có hỏi người vì sao lại không đến bên nàng ta hay không? Nàng ta thúc giục người đi... cho nên người mới nói những lời này sao?”

Phải hít sâu mấy hơi, Thiệu Huân mới ngăn cho mình không rống to lên, nhưng anh lại không thể át nổi giọng nói trầm thấp phần nộ. “Đủ, Bắc Tề Lạc, không cần dùng giọng nói khinh người như vậy nữa. Tiểu Ngôn không phải là loại người xấu xa như người tưởng, nàng sẽ không nói ra những lời này!”

“Người thực sự hiểu nàng sao? Vì sao? Bởi vì hai người yêu nhau?” giọng nói của Bắc Tề Lạc càng trở nên bén nhọn. “Nếu các người thực sự yêu nhau, vậy người liền thể hiện ra cho ta xem a!”

“Biểu, biểu hiện...” Thiệu Huân khó hiểu.

“Đúng vậy, thể hiện ra bên ngoài cho ta xem! Để xem các người yêu nhau bao nhiêu, xem các người có thể trả giá đến mức độ nào vì đối phương!”

“Bắc Tề Lạc, người rốt cuộc muốn nói cái gì?” Bắc Tề Lạc trong nháy mắt trở nên lạnh lùng, băng lãnh, Thiệu Huân cảnh giác, trong mắt là nghi vấn cùng đề phòng.

Hừ một tiếng, ánh mắt u ám của Bắc Tề Lạc nhìn chằm chằm vào anh, lạnh lùng nói. “Không phải người muốn ra điều kiện với ta sao? Ta sẽ cho người một cơ hội.”

“Nếu người có thể biểu hiện ra được người yêu Úc Ngôn đến mức như thế nào, ta có thể cho phép người rời đi tìm nàng ta, thế nào?”

Nghe được lời hắn nói, trong mắt Thiệu Huân xuất hiện một chút ánh sáng hy vọng, nhưng anh vẫn nghi hoặc nhìn hắn, thật lâu sau mới dò hỏi. “Người muốn ta làm như thế nào?”

Bắc Tề Lạc bĩu môi cười lạnh, vất tút da sang một bên, dùng ánh mắt thâm thúy nhìn anh. Ánh mắt kia làm tim anh có chút đập loạn nhịp.

Hắn lạnh nhạt nói. “Ta muốn người lên giường với ta!”

Thiệu Huân ngẩn người, anh nghĩ anh nghe lầm. Cuối cùng, anh không thể tin nổi mà hét lên. “Người đùa ta sao?!”

Bắc Tề Lạc dùng khuôn mặt nghiêm túc nhất, nhắc lại. “Ta giống như đang nói đùa sao?”

Thiệu Huân nhìn chăm chăm hắn, xác nhận hắn là nói thật, anh đột nhiên cảm thấy toàn thân lạnh như băng, lùi về sau một chút.

Anh lắc đầu, không thể tin mà lẩm bẩm. “Đừng nói đùa, ta là đàn ông... không phải người ghét đồng tính luyến ái nhất sao... đừng nói đùa, ta không chấp nhận....”

“Người có thể không chấp nhận. Nhưng đời này, người cùng đừng mong muốn có thể đi tìm Úc Ngôn nữa!”

Bắc Tề Lạc cầm tay vào trong túi quần, liếc mắt nhìn anh một cái, sau đó xoay người đi lên tầng hai.

“Bắc Tề Lạc!”

Thấy hắn quay người rời đi, Thiệu Huân không cam lòng mọi chuyện lại chấm dứt như vậy, hét lên.

Dừng chân, Bắc Tề Lạc quay đầu lại, nhìn đồng hồ, sau đó mới nói. “Bây giờ là sau giờ hơn. Ta ở trong phòng ngủ của ta chờ người hai tiếng. Nếu tám giờ mà người không xuất hiện, ta sẽ nhận định rằng, người đã bỏ qua cơ hội này.”

[Tám giờ mà anh đã muốn làm “vận động” rồi... hắc hắc, có H~]

Bắc Tề Lạc đi lên tầng, khi thân ảnh của hắn biến mất khỏi tầm mắt của Thiệu Huân, thân thể anh đổ sụp. Anh ngồi bệt xuống đất, vẫn đang không thể tin nổi mà lắc lắc đầu...

“Tại sao lại như vậy... sao lại có thể như thế được...”

Hiện tại anh mới biết, anh đã suy nghĩ quá đơn thuần rồi. Đối với anh mà nói, Bắc Tề Lạc vĩnh viễn đều là một ngọn núi cao ngất mà anh không thể nào với tới...

Chung quy lại, chỉ có một kết cục, đây là thất bại thảm hại mà thôi.

Anh hối hận, hối hận vì sao anh lại cứng rắn muốn ngã bài cùng Bắc Tề Lạc, để đến bây giờ, anh đã không còn đường có thể lui...

-

#46

[Có H khôngta? có H không ta....? Ồ A Ồ~~ *phấn khích*]

Thống khổ lựa chọn, cho dù là chọn cái nào, cũng vẫn đều là thống khổ.

Anh cho dù có trí tưởng tượng phong phú đến mấy, cũng không thể nghĩ đến mọi chuyện sẽ tiến triển đến tình trạng như thế này. Bây giờ, anh có muốn lùi cũng đã không còn đường mà lui nữa.

Chỉ có thể bước một bước tính một bước.

Chỉ có thể cố gắng mà tiến lên, cho dù thứ mà anh phải đối đầu là thứ gì đi chăng nữa.

Vì thế, anh chậm rãi đi lên tầng hai, đi vào hành lang đối diện mà anh rất ít khi đi đến kia.

Giờ phút này, cửa đang rộng mở, người thanh niên kia giống như vẫn đang đứng ở đó chờ đợi anh, khi thấy anh xuất hiện, khóe miệng hắn khẽ cong lên một chút....

Một nụ cười làm cho người ta cảm thấy thực không thoải mái.

Làm cho Thiệu Huân cảm thấy, mình chính là một con mồi ngu xuẩn tự chui vào bẫy.

Nhưng nghĩ lại, tình trạng bây giờ của anh đâu còn có thể làm gì khác.

Thân bất do kỷ, lại không thể nề hà.(*)

Đứng ở cửa một lúc, rốt cuộc anh cũng không thể lười đầu ra dũng khí để đi vào. Vừa ngẩng đầu, anh nhìn thấy hắn chậm rãi vươn tay về phía anh.

Hắn không nói một lời, chỉ có ánh mắt lạnh lùng phức tạp, lảng lảng mà thâm trầm nhìn thẳng vào anh.

Anh cũng không nói gì, thật lâu sau, anh rốt cuộc nhấc chân lên, bước vào trong phòng.

Đã không còn đường lui, chỉ có thể đi về phía trước.

Đây là lựa chọn của anh.

—

Nửa năm sau, một đêm thu. [O_____O]

Tình dục, rốt cuộc là do cái gì nảy mầm thành?

Thiệu Huân vốn đang trong tình trạng ý thức mê ly, hô hấp hỗn loạn, lúc này lại chợt nghĩ đến vấn đề như vậy.....

Nếu như phải có tình dục mới có yêu, sau đó là sinh sản hậu đại tiếp theo, vậy thì tình dục giữa hai người đàn ông lại có ý nghĩa gì...?

Đồng tính cũng sẽ nảy sinh tình dục, làm tình mà không thể có thai, không thể có được thế hệ tiếp theo, vậy ý nghĩa chỉ là thuần túy phát tiết dục vọng thôi sao?

“a?!”

Đột nhiên bị người hung hăng cắn một ngụm, đau đớn kích thích làm cho mọi suy nghĩ của anh nháy mắt trôi mất....

“Những lúc như thế này... mà người lại còn có thể phân tâm...”

Thanh âm trầm thấp kia giống như từ một nơi xa xăm truyền đến, lại vang lên ở ngay cạnh lỗ tai của anh, hô hấp cực nóng bỏng, nếu như không để ý đến giọng điệu lạnh lùng kia....

Ánh mắt anh lúc này đã bị nhiệt khí trên người bao phủ một màng hơi nước mỏng, nhìn mọi thứ đều cảm thấy thực mơ hồ... anh chỉ liếc nhìn người kia một cái, sau đó liền rời đi...

Vì người kia, kể cho dù có vẻ mặt tà ác cũng xuất sắc làm cho người ta không thể rời mắt kia, trong lòng anh lại chính là một tên ác ma.

Hắn không chế tất cả, tùy ý mà đùa bỡn anh trong lòng bàn tay, làm cho anh dù chỉ liếc mắt một cái, đều cảm thấy sợ hãi.

“Không nói gì?”

Anh trầm mặc, làm cho thanh âm của hắn càng trở nên thâm trầm. “Không sao... vậy chúng ta tiếp tục...”

Thân thể hắn di chuyển xuống dưới một chút, bàn tay nóng hằm hạp di chuyển từ ngực anh, qua thắt lưng, hông, cuối cùng nhập vào hạ thân...

Biết trước hắn muốn làm cái gì, Thiệu Huân co rúm lại một chút, sau đó anh lại bị hắn chặt chẽ bắt lấy. “Đừng nhúc nhích!”

Sao lại có khả năng không nhúc nhích?! Anh chuyển hẳn tầm mắt sang một bên, phần hận căm rắng thâm nghĩ trong lòng.

Đáng giận, nơi đó căn bản không phải sinh ra để dành cho việc làm tình, mỗi một lần bị hắn cưỡng ngạnh tiến vào, anh đều cảm giác được đau đến hận không thể chết ngắt. Anh chỉ có thể bi ai thân thể của mình, tại sao lại mạnh khỏe như vậy, cho dù đau đớn như thế nào, anh đều có thể thanh tỉnh cho đến cuối cùng.

Giống như biết được suy nghĩ của anh, hắn nhẹ nhàng mà cười một chút. “Một người đàn ông, lại còn sợ đau.”

Không chỉ là đau đớn đơn giản như vậy! Anh quay ngoắt đầu lại trừng mắt nhìn hắn, ánh mắt tuy đầy phần hận, nhưng lại cắn chặt răng, một câu cũng không nói ra.

Thân thể thống khổ, còn có sự khuất nhục gia tăng trên người, cơ hồ làm cho anh nhanh có ý định giết chết hắn rồi tự sát luôn!

Không biết hắn có hiểu hàm nghĩa trong mắt anh không, chỉ thấy hắn hơi cúi đầu, nói. “Nếu người không cố tình chống lại, có lẽ cũng không khó chịu như vậy.”

Bắc Tề Lạc giữ chặt lấy mắt cá chân của anh, kéo anh trở lại, ngón tay vốn để bên ngoài lúc này chen chúc vào trong cơ thể của anh..

Anh vẫn nghĩ rằng bản thân mình không xứng với nàng, mà qua đêm hôm qua, khoảng cách giữa anh với nàng lại càng xa xôi...

Thân thể của anh như vậy, làm sao có thể chạm vào một người cao thượng như nàng được nữa?

Chiếc di động vô cùng khó khăn mới tới tay được, giờ phút này bị anh đáp sang một bên, anh ôm đầu, làm cho chính mình chìm trong thống khổ.

Quan hệ không thể cho ai biết kia đã kéo dài nửa năm, lần thứ hai phát sinh quan hệ là một tháng sau lần thứ nhất...

Trước đó hẳn cũng không báo gì cho anh, chỉ là do muội muội đột nhiên gọi điện thoại cho anh, hỏi anh, vì sao anh vẫn không gọi điện thoại cho Úc Ngôn.

Bận....

Cần nhắc thật lâu, anh ấp úng trả lời.

Anh, ngăn cách xa xôi, làm cho tình yêu của hai người cũng trở nên xa xôi hay sao?

Lời nói của em gái làm cho anh không biết phải nói gì, cúp điện thoại, anh bất đắc dĩ thở dài.

Anh đang do dự không biết có nên gọi điện thoại cho Úc Ngôn hay không, thì không biết từ khi nào, người kia đã đứng bên cạnh anh, đột nhiên kéo anh vào trong phòng ngủ...

Anh muốn cự tuyệt, nhưng cũng không thể cự tuyệt nổi.

Chỉ có thể thừa nhận sự thống khổ, lần này so với lần đầu tiên hẳn còn kịch động hơn, thậm chí còn làm anh bị thương. Làm xong, hẳn không nói một câu, cũng không để ý đến sự phản đối của anh, tự ý rửa sạch thân thể anh, sau đó bôi thuốc.

Sau đó hẳn liền ngồi cạnh giường, lẳng lặng nhìn anh, lẳng lặng, giống như đang suy nghĩ cái gì đó rất sâu xa.

Thẳng đến ngày hôm sau khi tỉnh lại, hẳn mới nói cho anh biết, từ nay về sau anh có thể tùy ý đi ra ngoài, từ hôm nay trở đi, anh muốn làm gì đều được.

Nói là nói như vậy, nhưng phạm vi mà hẳn cho phép anh hoạt động cũng chỉ là bên trong thành phố này, bởi vì chứng nhận thân phận của anh đã bị cưỡng chế giữ, hoàn toàn không có cách để đi đến nơi nào khác xa hơn, đừng nói đến việc ra nước ngoài.

Đứt quãng, thời gian mà bọn họ phát sinh quan hệ càng ngày càng rút ngắn, lúc đầu là một lần một tháng, sau lại là hai ba lần một tháng, dần dần biến thành hiện tại, chỉ cần Bắc Tề Lạc muốn, anh liền phối hợp.

Số lần phát sinh quan hệ tăng lên, thân thể anh cũng có biến hóa, từ đầu cảm thấy ghê tởm, kháng cự, đến bây giờ, cũng xuất hiện hưởng thụ— cho dù anh có cố gắng hết sức chống lại loại khoái cảm này, nhưng đến cuối cùng, cả ý thức của anh cũng bị đánh cho tan tành, chỉ có thể đau khổ mà chấp nhận sự thật.

Anh không biết Bắc Tề Lạc đang nghĩ gì? Hẳn ghét đồng tính luyến ái, trước đây hẳn chỉ lên giường với phụ nữ, vậy thì tại sao giờ lại muốn kéo anh lên giường của hẳn?

Từ khi phát sinh quan hệ cùng anh, thời gian đi làm của hẳn cũng ổn định, đúng giờ thì đi làm, đến giờ về thì về, Bắc Tề phu nhân còn gọi điện nói cho anh biết, vì đúng giờ về nhà, hẳn thậm chí còn từ chối rất nhiều yến hội. Hiện tại đã hoàn toàn không có tin tức hẳn có quan hệ lãng nhãng với bất kì người phụ nữ nào. Không biết, hẳn rốt cuộc bị cái gì ảnh hưởng? Nếu hẳn thực sự đã yêu một người nào đó thì tốt quá rồi....

Nghe Bắc Tề phu nhân nói, trong lòng anh sinh ra một cảm giác cực kì quái dị, nhưng rất nhanh, anh vất bỏ nó ra khỏi đầu.

Một người cao ngạo như Bắc Tề Lạc, nhất định chỉ cảm thấy một món đồ chơi như anh, dùng để giết thời gian so với phụ nữ càng thú vị, nên mới ham thích như vậy. Chờ đến ngày nào đó, khi hẳn đã chơi chán, chắc chắn sẽ không lưu tình mà vứt bỏ anh, cũng giống như bao người phụ nữ khác.

So sánh chính bản thân mình với phụ nữ quả thật là bi ai, nhưng anh thực sự không tìm thấy được so sánh nào khác chính xác hơn.

Anh, thực sự hy vọng Bắc Tề Lạc nhanh chóng chán ghét trò chơi này, đừng tiếp tục đả kích anh nữa, làm cho anh hoàn toàn mất đi tư cách, cùng dừng khí để xuất hiện trước mặt Úc Ngôn.

Thân thể hoàn toàn bị mở rộng, Thiệu Huân đã quen thuộc với những cảm giác thống khổ cũng như vui sướng mà Bắc Tề Lạc gây ra trên cơ thể mình.

Sự thống khổ, cũng như dục hỏa cuộn trào trong cơ thể tra tấn kích thích anh, làm cho anh không kìm được mà rớt nước mắt, phát ra thanh âm thở dốc.

Hết lần này đến lần khác, hết vòng này đến vòng khác, hấn va chạm vào chỗ sâu nhất trong cơ thể anh, làm cho anh đau nhức, đồng thời cũng khơi mào tình dục càng sâu trong anh— ý thức của anh lại mơ hồ, không rõ.

Anh giống như một người đàn bà, khuất nhục, mối quan hệ không bình thường này, ngoài việc làm cho anh kinh sợ, còn làm cho anh cảm thấy nhút nhát, mỗi một lần quan hệ, thân thể anh đều sinh ra cảm giác bập bênh.

Rõ ràng hành vi của người kia cuồng nhiệt, kịch liệt như vậy, thân thể lâm vào dục vọng cùng thống khổ đấu tranh nhiệt liệt như vậy, vì sao mà anh vẫn cảm thấy, có chút gì đó không thật.

Giống y như pháp phên giữa không trung, không thể chạm đến mặt đất, hư không bất lực, giống như đang ở trong một cơn ác mộng, bị bóng đè.

Vươn tay, muốn nắm chặt cái gì đó để làm cho bản thân ổn định xuống, lại bị một bàn tay cầm chặt.... anh cố gắng mở mắt, tầm mắt mờ lung, anh nhìn đến đôi mắt nồng đậm hắc ám, sâu không thấy đáy của Bắc Tề Lạc, có thể dễ dàng kéo người ta chìm sâu vào bên trong....

Hắn kéo tay anh đặt lên vai hắn, thì thầm vào bên tai anh một câu “Nắm chắc.”

Sau đó tiếp tục xỏ xuyên qua thân thể anh, tràn đầy anh, chiếm cứ anh....

Thậm chí cả linh hồn anh, cũng giống như bị hắn kéo ra, nuốt vào bụng....

#48

Không biết đã ngủ bao lâu, khi Thiệu Huân có thể mở mắt nhìn, thì bầu trời ngoài tấm rèm đã mờ ảo lộ ra ánh nắng.

Nhắm mắt mở mắt, anh xoay người, cảm giác mệt mỏi lập tức ập đến, làm cho anh cau mày nhắm mắt lại.

Đợi cho thân thể bớt đau nhức, anh mới mở mắt nhìn sang chỗ trống bên cạnh.

Bắc Tề Lạc đã không còn, chắc là đi làm.

Nếu đếm trước bọn họ quan hệ, bình thường buổi sáng Thiệu Huân đều mệt mỏi mà dậy muộn, nên Bắc Tề Lạc đều bỏ qua bữa sáng mà đi thẳng đến công ty, hoặc là đến công ty ăn sáng.

Nghỉ ngơi thêm một lúc, Thiệu Huân mới rời khỏi phòng Bắc Tề Lạc, về phòng của mình tắm rửa thay quần áo sạch sẽ.

Làm xong tất cả, cảm giác mệt mỏi trên người cũng đã biến mất không ít, anh bắt đầu cảm thấy đói khát, vì vậy anh đi xuống tầng làm bữa sáng cho mình.

Đi đến nhà ăn, anh nhìn thấy trên bàn đã bày mấy món ăn sáng, có trứng ốp, nước trái cây, cùng một miếng bánh sandwich tam giác. Trứng ốp cũng không rất ngon, hơi bị cháy một chút, nhưng đối với một người chẳng bao giờ xuống bếp như Bắc Tề Lạc, thì làm được như thế này đã là rất tốt.

Tuy trên mặt bàn không có giấy nhắn lại, nhưng Thiệu Huân biết mấy món này là do Bắc Tề Lạc chuẩn bị cho anh.

Tâm tình Thiệu Huân hơi phức tạp. Anh ngồi vào bàn, nhắm nháp bữa sáng dành cho mình.

Không được bao lâu, chuông cửa vang lên làm anh bừng tỉnh. Chín giờ kém hai mươi, chắc là những người dọn vệ sinh đến đây.

Khi đứng dậy định đi ra mở cửa, anh nhìn thoáng qua bữa sáng trên mặt bàn, cẩn thận cất chúng vào trong tủ lạnh, sau đó mới đi ra.

Bắc Tề Lạc không biết mình làm như vậy là đúng hay sai, nhưng hắn chỉ có thể làm như vậy.

Hắn kỳ thật không muốn dùng thủ đoạn như vậy đối phó Thiệu Huân, nhưng khi anh chạy đến trước mặt hắn, vô cùng dứt khoát nói anh muốn từ chức, hắn sửng sốt.

Dưới tình thế cấp bách như vậy, hắn chỉ có thể đưa bí mật mà hắn phát hiện khi điều tra về Thiệu Huân ra. Hắn dùng nó uy hiếp anh, buộc anh phải ở lại bên cạnh hắn, không có sự cho phép của hắn, anh không thể đi bất cứ nơi đâu, cũng sẽ không thể gặp người tên là Úc Ngôn kia.

Hắn không thể quên ngày ấy, khi bị hắn uy hiếp, trên mặt anh là thống khổ cùng không thể tin nổi. Bộ dạng ấy của anh làm cho tim hắn khó chịu, hắn không muốn bức bách anh như vậy, nhưng nếu hắn không làm vậy, anh sẽ rời xa hắn, đi đến bên cạnh người phụ nữ kia....

Rốt cuộc có thể giữ anh lại bên cạnh hắn, nhưng lại chỉ có được thể xác của anh, còn trái tim anh đã sớm bay đến bên cạnh người phụ nữ kia rồi. Chỉ vì một câu hỏi thăm của người kia thôi, anh lại dám cùng hắn đối chất, muốn hắn ngã bài.

Khi đó, anh vội vàng muốn đi, lại còn kiên định mà bảo vệ người phụ nữ kia, làm cho hắn muốn điên, trái tim lại càng trở nên âm u lạnh như băng.

“Muốn đặt điều kiện với ta phải không? Ta sẽ cho người một cơ hội... nếu muốn gặp nàng, thì hãy lên giường cùng ta.”

Nói ra khỏi miệng, chính hắn cũng cảm thấy kinh ngạc. Sau đó hắn mới phát giác ra, đoạn tình cảm kia dành cho anh đã khắc sâu trong lòng hắn như vậy, thậm chí còn phá vỡ hoàn toàn thế giới quan của hắn trước kia, hắn chưa từng bao giờ cho rằng mình có thể yêu một người đồng tính.

Khi anh chấp nhận điều kiện mà xuất hiện trước của phòng ngủ của hắn, hắn hơi chờ mong, kích động, hưng phấn nữa.

Hắn vuốt ve làn da của anh, anh nhắm mắt lại vẻ mặt khuất nhục, thân thể anh mỗi lần bị hắn chạm vào đều run run, điều này làm cho hắn cảm thấy bất an, vì hắn chưa từng bao giờ làm tình cùng người đồng tính. Hắn lo sợ sẽ làm anh bị đau, cũng không biết chính xác phải làm như thế nào cho đúng...

Nhưng mà, giây phút thân thể hai người tiếp xúc sâu sắc với nhau, giống như một loại bản năng, hắn không hề gặp trở ngại mà cảm thụ thân thể lửa nóng kia.

Cởi y phục của anh ra, hôn lên trán anh, hai má, còn có môi... thân thể hắn áp lên thân thể trần trụi của anh, bàn tay không ngừng di chuyển, dục vọng trong cơ thể hắn mãnh liệt cực kì, hơn bất cứ một lần làm tình nào trước đây mà hắn có.

Khi hắn đem dục vọng của chính mình nhập vào trong cơ thể cực nóng kia, hắn thậm chí sinh ra mê huyền, thứ khoái cảm cực độ kia nháy mắt xuất hiện, làm cho hắn kinh hoàng.

Từ trước đến nay chưa từng gặp qua.

Có phải là vì có tình yêu, nên tất cả đã thay đổi?

Vì bị hắn tiến vào cơ thể mà thống khổ, khóe mắt anh chảy ra một giọt lệ, hắn nhẹ nhàng đưa tay lau nó đi, chỉ thoáng chốc anh thích ứng một lát, sau đó hắn kiểm chế không nổi mà tiếp tục ôm lấy anh...

Hắn cảm thấy say mê hơn bất kì lần làm tình nào trước, đêm đó, hắn không chế không được, hết lần này đến lần khác giữ lấy anh, làm cho đến khi cả hai đều kiệt sức...

#49

Buổi chiều tầm năm giờ, chiếc di động Thiệu Huân đặt trong phòng ngủ vang lên, anh chạy đến cầm lấy máy.

Nhưng khi anh nhìn thấy số máy nước ngoài gọi đến, anh do dự.

Di động vẫn tiếp tục vang lên, làm nhiễu loạn tâm trí của anh, làm cho anh không thể tự hỏi, cũng giống như đang thúc giục anh, làm cho anh nhanh chóng quyết định cái gì....

Giây dụa, cuối cùng anh vẫn ấn nút nghe máy.

Đặt điện thoại gần sát lỗ tai, nhưng anh không lên tiếng, đối phương vẫn chờ anh lên tiếng, im lặng một lúc mới dò hỏi: “Huân, là anh sao?”

Nghe được thanh âm xa cách đã lâu kia, Thiệu Huân kích động, hai chân mềm nhũn ngồi ở trên giường, anh che miệng lại, sợ chính mình bật khóc ra.

“Huân, vì sao anh không nói gì?” Sự trầm mặc của anh làm cho đối phương lại hỏi thêm.

“Em vẫn luôn chờ anh gọi điện thoại cho em, nhưng một lần đợi lại là nửa năm. Huân, em có rất nhiều vấn đề muốn hỏi anh, anh có thể trả lời em sao?”

Hốc mắt anh nóng lên, bàn tay nắm chặt di động đang run rẩy, anh không biết bản thân mình đã dùng hết bao nhiêu khí lực mới chịu đựng không khóc.

Anh vẫn trầm mặc không nói, làm cho đối phương trầm ngâm theo, cuối cùng lại thê lương nói: “Hay là hiện tại, anh thậm chí đã không còn muốn nói chuyện với em nữa—?”

“Không phải... không phải như vậy...” Cuối cùng, anh không nhịn được mà ghen ngào kêu lên. Anh biết, nàng nhất định nghe được.

“Huân?” thanh âm giật mình của nàng truyền đến. “Anh, anh làm sao vậy?”

Nước mắt đọng lại ở khóe mắt, anh hít sâu một hơi, cố làm cho bản thân trở nên bình tĩnh, sau đó dùng thanh âm bình tĩnh nói với nàng. “Không có việc gì, anh... chỉ là lâu rồi mới nghe giọng nói của em, nên hơi kích động...”

Úc Ngôn không nói gì thêm, một lát sau, nàng mới lên tiếng. “Huân, bây giờ em vẫn phải chờ anh sao?”

“Tiểu Ngôn?”

“Anh bảo em chờ, nhưng anh vẫn không gọi điện thoại cho em, nên em vẫn đang chờ đợi anh...” Lần này, đến lượt nàng truyền đến tiếng khóc nhỏ. “Vẫn chờ... nhưng em thực sự không biết rốt cuộc là làm sao? Anh có thể không đến đây, nhưng vì sao lại không gọi điện thoại cho em? Em, em không biết phải làm sao nữa.... em cứ nghĩ miên man, có phải anh ở trong nước đã quen một người phụ nữ khác, có phải anh đã quên em hay không...”

“Em biết, em nên tiếp tục kiên cường chờ, em biết em nên tin tưởng vào anh mới đúng, anh nói muốn em chờ em sẽ chờ, không nên gọi điện thoại cho anh, không nên nghĩ lung tung... nhưng mà em không không chế được bản thân... Huân, Huân, đừng nghĩ em là một người kiên cường như vậy, em chỉ là một người phụ nữ bình thường....”

“Tiểu Ngôn...”

Đầu óc Thiệu Huân trống rỗng. Lần đầu tiên nàng nói những lời này với anh làm cho anh nhận ra, trong nửa năm qua, vì những chuyện đã xảy ra mà anh trốn tránh nàng, đã làm cho nàng sợ hãi như thế nào...

Đến mức nàng đã không thể tiếp tục treo thứ ngục trang kiên cường kia nữa, khóc lóc với anh.

Mà giờ phút này, anh lại hoàn toàn không thể làm cái gì cho nàng... không thể làm nổi một cái gì....

“Nói cho nàng, nàng hãy buông tha cho người, đi tìm một người đàn ông khác đi.”

Bắc Tề Lạc không biết đã trở về từ bao giờ, xuất hiện ngoài cửa, cười lạnh nhìn khuôn mặt tái nhợt của anh.

Không...

Anh theo bản năng mà lắc đầu, lại lắc đầu.

“Không?” Bắc Tề Lạc đến gần nghiêng người nhìn anh, mặt hai người gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương phun lên da thịt mình.

Anh nhìn đến sự cười nhạo trong đôi mắt lạnh của Bắc Tề Lạc, cười nhạo anh không biết tự lượng sức mình. “Nhìn rõ chưa, Thiệu Huân, người không cho nàng được cái gì. Thậm chí ngay cả điều cơ bản nhất người cũng không làm được. Người làm cho nàng khóc làm cho nàng thống khổ, đây là thứ mà người gọi là yêu sao?”

Bắc Tề Lạc nói rất nhỏ, chỉ đủ để cho hai người nghe thấy, chân thật nhưng tàn nhẫn.

“Cho dù người có thể giãy khỏi tay của ta, đi đến bên cạnh nàng, nhưng người cho rằng thân thể đã bị ta làm bẩn này, còn có thể ôm nàng hay sao?”

Ngón tay thon dài hoàn mỹ của hắn mang theo chút hơi lạnh chạm vào mặt anh, di chuyển xuống cằm, cổ, tiếp tục đi xuống phía dưới, cách lớp vải bông mềm mại, dừng lại ở chỗ nhỏ nổi lên trước ngực kia.

Cảm giác giống như điện giật truyền đến từ nhũ tiêm yếu ớt, Thiệu Huân thở hắt vì kinh ngạc, giật mình lùi bước.

“Huân... Huân?! Anh làm sao vậy?”

Bên kia điện thoại, Úc Ngôn nghe thấy tiếng hít mạnh kinh ngạc của Thiệu Huân, lo lắng hỏi.

“Anh không sao...” Thiệu Huân bối rối trả lời, trong lúc vô ý ngẩng đầu, anh nhìn vào trong đôi mắt hắc ám đến mức có thể hút hồn người kia, ánh mắt ấy dường như đang nói cho anh cái gì đó, dẫn đường cho anh, thôi miên anh...

“Nói với nàng đi, nói người không muốn gặp lại nàng nữa, vì người đã là người của ta rồi... không thể thay đổi!”

Dùng sức nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, anh làm cho mình bình tĩnh lại, khi nghe thấy Úc Ngôn lại hỏi thăm anh một câu nữa, anh đã có quyết định.

“Tiểu Ngôn, chúng ta chia tay đi.”

Đúng như Bắc Tề Lạc nói, anh không thể cho nàng hạnh phúc chân chính, một người tốt đẹp như nàng, đáng giá được một người tốt chân trọng. Mà anh hiện tại, ngay cả tự do cũng nằm trong tay người khác, lấy đâu ra tư cách mà cho nàng hạnh phúc....

#50

Bắc Tề Lạc nhìn Thiệu Huân đau thương mà buông điện thoại, giây phút nghe thấy anh nói lời chia tay với Úc Ngôn, trong mắt hắn hiện lên vui sướng, mà giờ phút này, hắn đã che giấu tất cả cảm xúc.

Thiệu Huân thê lương nhìn hắn một cái, đang muốn đứng lên rời đi, lại bị Bắc Tề Lạc đè xuống giường.

“Người làm...”

Lời phản hận còn chưa kịp tuôn ra, thì môi của anh đã bị Bắc Tề Lạc bịt lại, hắn nuốt trọn những lời anh chưa kịp nói.

Chiếc hôn nồng đậm trào dâng, Bắc Tề Lạc chặn lại mọi phản kháng của anh, dùng sức hôn anh, xâm nhập anh, không ngừng biến hóa góc độ, để mỗi một góc trong khoang miệng của anh đều bị hắn xâm chiếm.

Hôn kịch liệt không chỉ làm cho ý thức của anh tán loạn, mà còn lôi kéo cả linh hồn của anh ra, Thiệu Huân vốn đang bị thương vì nói lời chia tay với Úc Ngôn, thì giờ phút này chỉ còn lại cảm giác bất lực, bất đắc dĩ vì bị Bắc Tề Lạc xâm nhập chiếm cứ.

Đợi đến khi Bắc Tề Lạc nguyện ý buông anh ra, toàn thân anh đã vô lực, nằm trên giường dòn dập thở dốc.

Bắc Tề Lạc cũng hô hấp không xong, ngẩng nhìn anh một lúc, sau đó hần quay người đứng lên nói. “Đến giờ nấu bữa tối rồi, nhanh đi chuẩn bị đi.”

Dứt lời, hần đi ra khỏi phòng, để lại một mình Thiệu Huân chậm rãi ngồi lên, sửa sang lại quần áo, đi ra khỏi phòng xuống tầng một.

Mở tủ lạnh ra tìm đồ nấu bữa tối, anh phát hiện ra bữa sáng bị anh nhét vào trong tủ lạnh, là bữa sáng mà Bắc Tề Lạc cố ý để phần cho anh.

Chần chờ một lúc, anh đang định đem mấy món ăn này bỏ vào trong thùng rác, thì thanh âm của Bắc Tề Lạc vang lên.

“Người đang làm gì?”

Thiệu Huân hoảng sợ đến mức chút nữa thì làm rơi cả đĩa. Anh xoay người, nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Bắc Tề Lạc. Thiệu Huân có cảm giác giống như đã làm sai chuyện gì đấy, tim đập nhanh hơn, hai chân nhũn ra.

Thật vất vả thu được chút dũng khí, tầm mắt Thiệu Huân chuyển đến chiếc đĩa đã trống rỗng trên tay, hơi hoảng hốt trả lời. “— mấy món này, đã không thể ăn được...”

Bắc Tề Lạc lại gần anh, sau khi nhìn rõ anh đổ đi là thứ gì xong, mặt hần càng lạnh hơn, chất vấn. “Vì sao buổi sáng người không ăn?”

“Buổi sáng... quên ăn...”

“Bữa sáng mà còn có thể quên sao?” sắc mặt Bắc Tề Lạc ngưng một chút, sau đó phẫn nộ, dùng sức trừng mắt Thiệu Huân, giống như anh đã làm một chuyện sai trái không thể tha thứ.

Thiệu Huân tâm tình vốn đã không tốt, bị hần trợn mắt nhìn làm cho anh cũng muốn nổi hỏa, thanh âm cao hơn rất nhiều. “Đây không phải là lấy cớ, ta thực sự quên. Dù sao cũng chỉ là một bữa sáng mà thôi, có cần tức giận như vậy sao?!”

“Chỉ là một bữa sáng mà thôi...” Ánh mắt Bắc Tề Lạc nguy hiểm nhú lại, miệng nở ra từng từ từng từ một, lạnh như băng.

Thấy hần như vậy lửa giận mới vọt lên của Thiệu Huân đã tắt đi hơn một nửa, anh cảm thấy hơi sợ, thậm chí còn lùi ra sau mấy bước...

Mà Bắc Tề Lạc thì vọt tới túm tay anh, âm lãnh hỏi. “Ta hỏi người, có phải vì đây là bữa sáng do ta làm, nên người mới không chịu ăn?”

Thiệu Huân không ngờ hần sẽ hỏi như vậy, đầu tiên là sửng sốt, sau đó cúi đầu không nói gì.

Bắc Tề Lạc nghĩ là anh cam chịu, thanh âm của hần lại lạnh lùng thốt lên. “Tốt lắm, bắt đầu từ ngày mai, tất cả bữa sáng đều sẽ do ta làm, người phải ăn cho ta, nếu người không ăn, chắc cũng biết hậu quả như thế nào rồi đấy.”

Cái gì? Thiệu Huân khiếp sợ ngẩng đầu nhìn hần, thậm chí anh còn cho rằng mình đã nghe nhầm... Bắc Tề Lạc muốn làm bữa sáng mỗi ngày?

Trước tiên chưa nhắc đến việc có làm được hay không, mà là hần là chủ nhân a, vì sao lại muốn phụ trách bữa sáng?

“Như vậy có vẻ không tốt a?” Thiệu Huân nhú mày không đồng ý.

“Ta nói được chính là được!” Bắc Tề Lạc hô to. “Tóm lại ta đã quyết định, bắt đầu từ ngày mai, bữa sáng sẽ do ta phụ trách!”

Dứt lời, hần không để ý đến phản ứng của Thiệu Huân nữa, đi ra phòng khách.

“Người còn thất thần cái gì? Nhanh đi làm bữa tối đi, định kéo dài tới lúc nào nữa hả?”

Khi đi được một nửa, hần xoay người lại thúc giục một câu, rồi mới đi tiếp ra phòng khách, ngồi xuống sofa xem tivi.

Thiệu Huân ngẩng ngẩng phòng khách mấy lần mới bắt đầu đi nấu cơm.

Bắc Tề Lạc cứ nhiên muốn mỗi ngày làm bữa sáng, chỉ vì hôm nay anh không ăn bữa sáng do hấn làm.... Nghĩ đến còn thấy buồn cười. Đôi khi anh thực sự cảm thấy hấn quá trẻ con. Nhưng mà nếu là một đứa nhỏ thực sự, sẽ không biết dùng thủ đoạn ti bỉ như vậy.

Thiệu Huân cúi đầu cười khổ, đối với Bắc Tề Lạc, anh không thể nói ra cảm thụ của mình, hấn là nên oán hận hấn, nhưng nếu ở cùng một chỗ với hấn, lại cảm thấy đây là một điều vô cùng tự nhiên...

Rất khó nói rõ, tâm tình phức tạp... [= w = anh đang bị đồng hóa~]

#51

Bắc Tề Lạc như thường đi vào trong văn phòng của mình, vừa ngồi được một lúc, thì vị Nghiêm thư kí mới vừa được nhận vào, đã kết hôn và có kinh nghiệm công tác phong phú, đã đến gõ cửa phòng hấn.

Còn vị mỹ nữ thư kí kia, vì Bắc Tề Lạc cảm thấy nàng dây dưa rất khó chịu, nên đã bị đùn đến bộ phận nào đó rồi.

“Tổng giám đốc, ngài có lễ vật.”

Nghiêm thư kí mặt mỉm cười mang một hộp quà đóng gói tinh mỹ đặt lên mặt bàn công tác của hấn.

“Ai tặng?” Bắc Tề Lạc vừa đem những văn kiện mà hấn chuẩn bị từ tối hôm qua vào trong máy tính vừa hỏi.

“Là nặc danh gửi đến, không thấy ghi tên người gửi cũng như địa chỉ, nên không biết ai tặng đến ạ.”

Bắc Tề Lạc làm xong công việc, rồi mới ngồi thẳng dậy, đem tầm mắt chuyển đến chiếc hộp quà kia, nói.
“Người có thể đi ra ngoài, có việc ta sẽ gọi người.”

“Vâng.” Nghiêm thư kí hơi cúi đầu, xoay người đi ra khỏi phòng.

Bắc Tề Lạc nhìn kĩ chiếc hộp quà kia, sau đó mới bóc mở giấy bọc, để lộ ra chiếc hộp ở bên trong. Mở chiếc hộp, hấn thấy một cái đồ trang trí bằng ngọc lưu ly tinh xảo, cùng với một bức thư. Mở bức thư ra xem, đọc được một lúc, sắc mặt hấn biến đổi.

Rồi sau đó, hấn ném cả chiếc hộp cùng lễ vật xinh đẹp kia vào thùng rác, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn. Cuối cùng, hấn ấn nút nội tuyến gọi đến điện thoại của thư ký.

“Nghiêm thư kí, giúp ta hỏi xem có phải hôm nay Lam Cảnh Ngạn của Lam Thị về nước hay không?”

“Vâng, ngài chờ một chút.” Thanh âm của Nghiêm thư ký vô cùng êm tai truyền đến.

Cúp điện thoại, Bắc Tề Lạc không yên lòng chờ đợi, qua tầm mười phút, điện thoại trên bàn hấn reo vang, hấn nhắc máy, thanh âm của Nghiêm thư ký truyền đến. “Tổng quản lí, tôi vừa hỏi được, ba giờ sáng nay Lam tiên sinh đã về nước, nghe nói ba ngày sau, ngài ấy sẽ chính thức hồi phục chức vị trước đây.”

Nghe xong, sắc mặt Bắc Tề Lạc có chút đông lạnh, hấn cúp điện thoại.

Lúc trước, hấn thiết kế để Lam Cảnh Ngạn gặp phải chuyện riêng tư vô cùng ảnh hưởng đến công ty, để Lam Cảnh Ngạn bị đẩy ra nước ngoài làm việc. Hấn còn nghĩ y sẽ ở nước ngoài một thời gian dài, không ngờ mới có nửa năm y đã trở lại. Hơn nữa vừa về nước đã lại bày tỏ thái độ ái mộ với hấn, bộ dạng ngoài hấn ra thì không còn biết ai cả...

Chưa từng gặp một kẻ đeo bám như vậy, Lam Cảnh Ngạn thực sự làm cho Bắc Tề Lạc đau đầu, bất đắc dĩ.

Nhất là hiện tại, hơn phân nửa tinh lực của hấn đều đặt ở trên người của Thiệu Huân, làm sao có dư thừa để đối phó với sự tử triền lạn đánh của Lam Cảnh Ngạn.

— thật sự rất muốn mua một quả bom nổ tung xác hấn ra cho xong hết mọi chuyện.

Trên đường đi ăn cơm ở ngoài trở về cùng Bắc Tề Lạc, Thiệu Huân vẫn im lặng nhìn hấn lái xe.

Hôm nay Bắc Tề Lạc phá lệ mà trầm mặc, giống như có chuyện gì đó đang làm hấn đau đầu, làm hấn vẫn không ngừng suy tư biện pháp giải quyết.

Là chuyện gì sẽ làm một người khôn khéo như Bắc Tề Lạc phải hao tổn tinh thần đi suy nghĩ...? Đây là điều mà Thiệu Huân cảm thấy hứng thú.

Bắc Tề Lạc bắt đầu chú ý ánh mắt của Thiệu Huân, quay đầu lại nhìn anh một cái, bốn mắt va chạm. Cho đến khi Thiệu Huân rời tầm mắt đi, hấn mở hỏi. “Làm sao vậy?”

Thiệu Huân nhú mày. “Ta mới là người nên hỏi người câu này. Hôm nay người hình như có chút lạ?”

Bắc Tề Lạc liếc nhìn hấn thêm mấy lần nữa, hỏi tiếp. “Người nhìn thấy ta có chỗ nào lạ sao?”

Thiệu Huân gật gật đầu. “Chắc là tại ở chung lâu, cảm giác tự nhiên xuất hiện, có cái gì đó khác lạ là nhận ra ngay.”

Bắc Tề Lạc không nhắc lại, thật dẫu nhìn anh một cái, ý hỏi hỏi. “Ở chung lâu, có phải là trái tim của đôi phương cũng có thể cảm giác được?”

“Cái gì?”

“Không.” Bắc Tề Lạc quay sang chuyên tâm lái xe, đúng lúc lại nhìn thấy trong kính chiếu hậu một chiếc xe bám đằng sau, ánh mắt hấn nheo lại, thấp giọng chửi một câu, hấn bảo Thiệu Huân ngồi vững.

Thiệu Huân đang kì quái vì sao Bắc Tề Lạc nói vậy, lại thấy hấn đột ngột tăng tốc, lao như điên trên đường cao tốc. Tốc độ điên cuồng kia, làm cho Thiệu Huân xanh mét cả mặt.

#52

Lam Cảnh Ngạn đã từng nói qua về kỹ thuật lái xe của Bắc Tề Lạc vô cùng tốt, có thời gian rảnh là hấn lại đi đến sân đua xe. Nhưng nhận thức hấn đã hơn nửa năm, anh chưa từng thấy bộ dáng đua xe của hấn. Cho dù bọn họ cũng rất thường xuyên cùng nhau đi ra ngoài ăn cơm tối, nhưng hấn lúc nào cũng lái xe rất quy củ, làm cho Thiệu Huân còn nghi hoặc không biết Bắc Tề Lạc có thực sự biết đua xe hay không.

Nhưng hôm nay, anh không chỉ chứng kiến được kỹ thuật lái xe của Bắc Tề Lạc, mà còn kinh khủng biết rằng, Bắc Tề Lạc có thể nâng tốc độ của xe lên đến quá cả công suất của chiếc xe.

Nhìn cảnh vật trước mắt lấy tốc độ tia chớp tụt lại đằng sau, mỗi khi đến chỗ quanh cũng không hề có giảm tốc độ, cho dù trước mặt có xe đột ngột xuất hiện, hấn cũng lấy tốc độ không thể tưởng tượng nổi để né tránh vượt qua...

Thiệu Huân thực sự cảm thấy tim mình sắp ngừng lại, ngồi ở trong xe, rõ ràng đã đeo dây an toàn, xác định rõ ràng rằng anh sẽ không bị thổi bay đi, nhưng cái cảm giác ngay sau đây thân thể sẽ bị hung hăng văng ra ngoài vẫn làm cho toàn thân anh cứng ngắc.

Cũng không biết qua bao lâu, khi Thiệu Huân cảm thấy cả da đầu của mình cũng đang run lên, trong ngực một trận quay cuồng buồn nôn, thì trước mắt đột ngột xuất hiện một chiếc xe, nháy mắt đã lao thẳng vào chiếc xe thể thao mà Bắc Tề Lạc đang lái...

“A.....” Rốt cuộc Thiệu Huân không thể không chế nổi mà hoảng sợ kêu lên, mắt cũng nhắm lại.

Nhưng mà, chuyện khủng khiếp mà anh nghĩ đến cũng không xảy ra, chỉ nghe thấy tiếng lốp xe ma sát với mặt đường nhựa tạo thành âm thanh chói tai, sau đó thế giới trở lại bình tĩnh...

Xác định xe đã ngừng lại rồi, Thiệu Huân vẫn còn sợ hãi mà từ từ mở mắt, thấy chiếc xe mà bọn họ ngồi bên trong đã bình yên dừng lại ở bên đường.

Mà chiếc xe vừa mới lao về hướng bọn họ cũng ngừng lại, người lái xe chạy xuống, ầm ĩ mắng chửi đi về hướng bọn họ, hình như là đang trách bọn họ vì sao lại lái xe nhanh như vậy, suýt nữa thì gây ra tai nạn. Nhưng mà người lái xe kia còn không tiến lên được mấy bước, thì một chiếc xe thể thao khác lại lao đến, đỗ lại.

Khi nhìn thấy chiếc xe quen thuộc này, ánh mắt Thiệu Huân liền trừng lớn, nhìn đến người lái xe chạy xuống, ánh mắt anh càng trừng lớn. “Lam Cảnh Ngạn?”

“Hừ!” Bắc Tề Lạc không quay đầu lại nhìn, mà qua kính chiếu hậu, nhìn đến Lam Cảnh Ngạn, hừ hừ một tiếng.

Thiệu Huân quay đầu nhìn hần, lúc này anh rõ cuộc cũng hiểu vì sao vừa rồi Bắc Tề Lạc lại đột nhiên lao nhanh như vậy, chắc chắn là do hần nhìn thấy xe của Lam Cảnh Ngạn bám ở đằng sau, muốn cắt đuôi hần nên mới phóng nhanh như vậy.

Quay đầu lại nhìn, không biết Lam Cảnh Ngạn làm cách nào mà người lái xe kia đã quay vào trong xe của mình, lái xe đi.

Thấy thế, Bắc Tề Lạc cũng nổ máy, chuẩn bị rời đi.

“Lạc!”

Lam Cảnh Ngạn vừa thấy liền vội vàng chạy về hướng bọn họ.

Bắc Tề Lạc không thèm để ý đến y, thậm chí còn nhanh tay hơn, định bỏ lại hần.

“Đừng...” Thiệu Huân vừa nghĩ đến cảnh mạo hiểm ban nãy, theo bản năng sợ hãi mà hô to.

Anh cứ tưởng Bắc Tề Lạc sẽ không thèm để ý đến anh, nhưng tiếng hô của anh vừa dứt, thì Bắc Tề Lạc cũng tắt máy, thực sự làm cho Thiệu Huân sợ run một trận.

“Lạc! Lạc!”

Lam Cảnh Ngạn đã đi đến bên cạnh xe, không ngừng vuốt ve bên cửa sổ của Bắc Tề Lạc.

Bắc Tề Lạc trầm mặc một lúc, rồi mới ấn nút kéo cửa kính xuống.

Khi cửa kính xe hạ xuống, Lam Cảnh Ngạn mới nhìn thấy Thiệu Huân, lập tức vui vẻ chào hỏi.

“Huân, người cũng ở đây à?”

“Lam... tiên sinh, đã lâu không thấy.” Lúc anh lên tiếng gọi Lam, anh chú ý đến ánh mắt giết người của Bắc Tề Lạc, vì vậy liền cứng rắn mà thêm hai chữ tiên sinh vào.

“Không phải đã hứa là sẽ gọi Lam hay sao? Vì sao lại thêm hai chữ tiên sinh nữa?” Lam Cảnh Ngạn sửa đúng.

“Này...” Thiệu Huân khó xử nhìn khuôn mặt băng sương của Bắc Tề Lạc.

“Có chuyện gì thì nói đi, nếu không thì tránh ra!” Bắc Tề Lạc chắn giữa hai người, lạnh lùng nói với Lam Cảnh Ngạn.

“Lạc...” khuôn mặt Lam Cảnh Ngạn nhanh chóng chuyển sang đau khổ. “Nửa năm nay chúng ta mới gặp, vậy mà người còn vô tình như vậy a...”

“Tính của ta như vậy đấy, nếu người không thích thì đừng dây dưa ta nữa!” Bắc Tề Lạc mắt lạnh nhìn hần.

“Lạc, người biết ta không phải có ý này... tất cả mọi thứ của người ta đều thích, làm sao lại chán ghét được người không biết nửa năm qua ta vẫn không ngừng nhớ người không a mỗi ngày đều gọi điện thoại cho người mà người không tiếp người không biết ta mất bao nhiêu công phu mới có thể trở về trong nước vừa mới về ta liền lập tức đến tìm người người có thể hơi thay đổi thái độ một chút không đừng lạnh lùng như vậy có được không...”

“Người nói đủ chưa hả?!” một nắm đấm đập lên cửa xe, sự dong dài của Lam Cảnh Ngạn làm cho ánh mắt của Bắc Tề Lạc càng thêm rét lạnh trừng y. “Nếu điều người muốn nói chính là những thứ vô nghĩa này, vậy thì tránh ra!”

“Lạc, Lạc...” Thấy Bắc Tề Lạc đóng cửa kính lại, làm cảnh ngạn cũng không cố kể lễ sự nhớ nhung trong nửa năm của y nữa, lập tức nói. “Ta có tặng lễ vật cho người, người đã nhận được chưa?”

“Ta ném vào thùng rác rồi!”

“A?” Lam Cảnh Ngạn sửng sốt, sau đó khuôn mặt liền biến thành ai oán. “Lạc thực sự quá vô tình...”

Bắc Tề Lạc đã không còn kiên nhẫn để nghe hần lải nhải, chờ cửa kính đóng kín dau, hần nổ máy, không để ý đến Lam Cảnh Ngạn kêu gào ở bên ngoài mà lái xe quay đầu rời đi.

[“___” cũng thấy khổ thân anh Ngạn...]

Thiệu Huân quay đầu nhìn bóng dáng cô đơn của Lam Cảnh Ngạn ngóng theo chiếc xe của bọn họ, cho đến khi thân ảnh cô tịch kia biến mất khỏi tầm mắt, anh mới quay đầu lại.

Anh liếc nhìn Bắc Tề Lạc một cái, trầm mặc một chút, sau đó nói. “Nếu người đã có thể quan hệ cùng đàn ông, vậy thì tại sao người không chấp nhận hần. Hần si tình như vậy, cũng rất xứng đôi với người...”

Xe trong chớp mắt dừng lại, ánh mắt rét lạnh của Bắc Tề Lạc thật sâu nhìn anh, cho đến khi Thiệu Huân có cảm giác mao cốt từng nhiên (*) hần mới quay đi tiếp tục lái xe tiếp.

Tuy Bắc Tề Lạc không nói một câu, nhưng Thiệu Huân biết chính mình lại nói sai gì đó làm cho hần tức giận rồi, ý nghĩ muốn xuống xe chạy trốn không lúc nào đình chỉ...

(*) =..= chính là cái cảm giác sờn gai ốc lạnh sống lưng khi đi vào mấy ngôi nhà ma ấy....

#53

“Ngô....”

Khó thở, muốn dùng lực đẩy người đang gắt gao ôm mình ra để hô hấp, nhưng người kia lại biết được ý đồ của anh, dùng tay túm lấy gáy của anh làm cho anh không thể không tiếp nhận nụ hôn sâu này.

Đầu lưỡi bị bắt vờn ra, quán quýt giao triền, nước bọt không kịp nuốt mà tràn ra khoe miệng của Thiệu Huân, rơi xuống dưới... không khí giữa hai người càng ngày càng loãng, hô hấp của anh càng ngày càng khó khăn, vậy mà Bắc Tề Lạc vẫn không có ý định buông anh ra.

Hần định làm cho anh ngạt thở mà chết sao? Anh liều mạng mà lưu lại một chút xíu ý thức nghĩ như vậy, ngay sau đấy, người kia kéo đầu lưỡi của anh ra ngoài, khẽ cắn nó một chút, làm cho anh đau mà nhúu lại mày.

Lúc này, người kia mới nguyện ý mà rời khỏi miệng của anh, Thiệu Huân chỉ chờ có thể, nâng mặt lên cố hô hấp không khí mới mẻ, nhưng chỉ được vài giây, anh lại bị kéo về, tiếp tục nhận nụ hôn cướp đoạt vô tình của Bắc Tề Lạc.

Bọn họ hôn liên tục, mà bàn tay dừng ở thắt lưng của anh lại bắt đầu vuốt lên lưng, sau đó hạ thấp xuống, kéo áo ra khỏi quần anh, bắt đầu luồn vào bên trong mà vuốt ve thân thể anh.

Chỉ sờ soạn một lúc ở trên lưng, bàn tay kia liền khấn cấp mà chạy đến trước ngực, xoa nắn hai điểm nhỏ kia, động tác mạnh làm cho Thiệu Huân ăn đau mà bắt đầu kháng nghị. Miệng bị chiếm cứ không phát ra nổi âm thanh, anh chỉ có thể dùng tay nắm chặt lấy vạt áo của hần, định ngăn hần lại...

Rốt cuộc, Bắc Tề Lạc cũng nguyện ý buông anh ra, nhưng cảm giác đau đón tê dại ở chỗ mẫn cảm trên ngực kia thì mãi không tiêu tan...

Bị hần đùa giỡn như vậy, nơi đó nhất định là sưng đỏ đi?

Thiệu Huân oan phần nghĩ, lại bắt lực, anh cảm thấy bản thân thực đáng thương.

Anh biết anh làm cho Bắc Tề Lạc tức giận, vừa về đến nhà, hần đã túm anh vào trong phòng ngủ, đặt anh ở trên cửa rồi lao tới mãnh liệt hôn anh.

Rốt cuộc là câu nào nói sai? Thiệu Huân suy nghĩ, là câu hần đã có thể chấp nhận quan hệ với nam nhân, hay là câu làm cho hần thử đi yêu Lam Cảnh Ngạn...

“Ngô...?!” môi anh đột nhiên bị Bắc Tề Lạc dùng răng nanh cắn, đau đón làm Thiệu Huân hoàn hồn.

“Lúc này mà người còn có thể phân thần được...” Buông anh ra, ánh mắt của Bắc Tề Lạc gần trong gang tấc lộ ra hàn quang.

“Ta... a?!” anh vẫn muốn giải thích một chút, nhưng vừa mới nói được một chữ ta thì đã bị đánh gãy, tay của Bắc Tề Lạc lúc này đã chui vào bên trong quần của anh, nắm lấy nơi yếu ớt mẫn cảm kia.

Bắc Tề Lạc đã sớm biết rõ mỗi một tác trên cơ thể anh, vì vậy hắn chỉ cần hơi động tay một chút ở nơi kia, toàn thân anh đã vô lực, cơ hồ không đứng thẳng được.

“Không...” thanh âm cự tuyệt anh muốn phát ra bị Bắc Tề Lạc nuốt vào miệng, hắn lại hôn anh.

“Ngô... ngô...”

Cả khoang miệng bị xâm chiếm, ngay cả thân thể cũng bị hắn tùy ý đùa bỡn, trong lòng Thiệu Huân có oán khí, vừa định chống cự kịch liệt, thì bàn tay ở phía dưới kia bỗng nhiên nắm chặt lại, sau đó cực kỳ kỹ xảo mà ma sát, không đến một lát, chút ý thức còn lại không nhiều lắm của Thiệu Huân đã biến mất vô tung, chỉ còn lại dục hỏa đốt người khó nhịn.

“A... a...” không biết bị Bắc Tề Lạc đùa giỡn bao nhiêu lâu, đôi môi sưng đỏ của anh rốt cuộc chiếm được tự do, nhưng vẫn là không nói nổi nên lời, dục vọng sắp đến đỉnh điểm làm cho anh chỉ có thể ngẩng đầu thấp giọng kêu lên.

Ngay sau đó, cơ thể anh giật mạnh, cứng ngắc run run, cuối cùng thư hoãn mà ngã vào trong lòng Bắc Tề Lạc.

Cho đến lúc này, bàn tay kia của Bắc Tề Lạc mới rút từ hạ thân của anh ra. Hắn nhìn bạch trọc trong tay, không hiểu sao mà cười nhẹ nói. “Cứ nghĩ đến việc ngoài ta ra, không có bất kỳ một ai có thể nhìn thấy người như vậy, ta lại hưng phấn không nhịn được...”

Cái gì? Thiệu Huân cố mở to đôi mắt đầy sương mù, lại vẫn không nhìn rõ khuôn mặt của Bắc Tề Lạc. Nhưng mà ngay sau đó, Bắc Tề Lạc đã tìm được khe móng của anh, đưa ngón tay có dính bạch trọc đâm vào trong thân thể anh.

“Kế tiếp, đến ta.”

Bắc Tề Lạc ghé vào lỗ tai anh nặng nề cười, sau đó ngón tay của hắn ở bên trong cơ thể anh cạo quây, giúp anh mở rộng, tay kia của hắn ôm lấy thắt lưng anh, môi cũng không nhà rồi, càng không ngừng hôn mặt, cổ cùng với ngực của anh...

Thân thể anh đã quen với Bắc Tề Lạc, nên khi ngón tay thứ ba đưa vào, anh mới cảm thấy có chút khó chịu. Nhưng mặc dù anh đã cố phát ra cự tuyệt chống cự, Bắc Tề Lạc cũng không để vào mắt.

Ngón tay của hắn vẫn đang mở rộng cơ thể anh, Thiệu Huân chỉ có thể chịu đựng, nhưng khi Bắc Tề Lạc rút ngón tay ra, anh lại không hề thả lỏng, mà càng căng chặt cơ thể, bởi vì lúc này, Bắc Tề Lạc kéo khóa quần của mình xuống, đem phân thân vốn đã cứng rắn thẳng đứng của hắn để ngay tại nơi vừa được mở rộng kia...

10. Chương 9

#54

Có nhiều việc, cứ phải trực tiếp nói ra khỏi miệng thì đối phương mới biết, có phải hay không?

Bắc Tề Lạc ngồi dưới đất, tựa lưng vào giường, ánh mắt đắm chiêu mà nhìn quần áo hỗn loạn trên mặt đất.

Hiện tại là hai giờ sáng, nhưng hắn lại không hề buồn ngủ, đi từ trong phòng tắm ra, hắn liền đứng ở bên giường nhìn chăm chú vào người đang ngủ kia, sau đó mới ngồi tựa vào giường, ngắm người trầm mặc.

Hắn không bật đèn, chỉ có ánh đèn đường xuyên qua rèm cửa hắt vào trong phòng, tạo thành thứ ánh sáng mỏng manh.

Phòng tối tăm, không khí ướt át mê man, làm cho tim hắn có chút trầm trọng.

Nếu nói tình yêu là một vị khách không mời mà đến, như vậy trong tình trạng yêu một người mà người này lại yêu một người khác, thì vị khách không mời mà đến kia liền biến thành một loại quả mỳ vị bị treo ở trên cây cao, làm cho người ta nhìn thèm thường mà lại không thể với tới được.

Hiện tại, hẳn không suy nghĩ đến hậu quả mà chiếm lấy thân thể của Thiệu Huân, nhưng trái tim của anh lại vẫn thuộc về người khác.

Rốt cuộc phải làm như thế nào mới có thể làm cho anh quên người phụ nữ kia đi?

Không biết qua bao lâu, ánh mắt Bắc Tề Lạc trong đêm đen lại hiện lên thứ hào quang băng giá, hẳn giống như đã nghĩ ra biện pháp...

-

Đầu tháng mười này là ngày sinh nhật của phụ thân Bắc Tề Lạc. Với cương vị chủ tịch của Bắc Tề tập đoàn, ngày sinh nhật của ông được tổ chức hoành tráng như thế nào, không cần nói cũng biết. Địa điểm tổ chức là một khu biệt thự của Bắc Tề gia ở ngoại ô, khách mời không chỉ là đầu sỏ trong giới thương nhân, mà còn có những người có địa vị xã hội cực cao.

Thân là con trai độc nhất, Bắc Tề Lạc không thể không tham gia, hơn nữa hẳn còn lôi kéo Thiệu Huân cùng đi. Thiệu Huân không thể cự tuyệt hẳn, tuy trong lòng oán giận những cũng chỉ có thể cùng đi.

Buổi tối hôm tổ chức tiệc sinh nhật, Bắc Tề Lạc xuất hiện trong đại sảnh sáng ngời, comple đẹp đẽ cùng bề ngoài tuấn dật lóa mắt của hắn đã ngay lập tức hấp dẫn tầm mắt của mọi người.

Không khí thân thiện của buổi yến tiệc, vì sự xuất hiện của Bắc Tề Lạc mà yên lặng vài giây. Điều này làm cho Thiệu Huân đi theo sau lưng Bắc Tề Lạc cảm thấy thán phục không thôi. Sự tồn tại của Bắc Tề Lạc quả thực quá mãnh liệt, xuất chúng.

Bắc Tề Lạc đã sớm quen với việc bị người chú mục, vì vậy hắn lãnh đạm không quan tâm, đi thẳng đến bên cạnh song thân của mình. Bắc Tề Lạc đã ra lệnh cho Thiệu Huân phải đi theo sau hắn, nên anh chỉ có thể tuân mệnh mà theo sát không rời.

Bắc Tề Lạc cầm một ly sâmpanh từ khay của người phục vụ, đi đến gần cha mẹ mình, nói câu chúc thọ với cha. “Cha, sinh nhật vui vẻ, con chúc cha thân thể khỏe mạnh, thuận buồm xuôi gió!”

“Cũng chúc con đạt được tất cả những điều mà mình mong muốn, con ta.” Bắc Tề tiên sinh vui vẻ, khuôn mặt đoan chính anh tuấn vì vui sướng mà thần nhiên tươi cười, chạm cốc sau, hai người đều nâng cốc uống cạn.

Đặt chén không lên khay của bồi bàn, cầm một ly sâmpanh khác, Bắc Tề Lạc quay sang nhìn mẫu thân từ ái vẫn đứng mỉm cười ở một bên, nói. “Mẹ, con chúc mẹ vĩnh viễn xinh đẹp động lòng người, mỗi ngày đều vui vẻ hạnh phúc.”

“Cám ơn con.” Bắc Tề phu nhân nhẹ huých cốc một chút, nhìn hắn nâng cốc uống xong, mới khẽ nhấp một ngụm nhỏ.

Lúc này, Bắc Tề Lạc hơi nghiêng người ý bảo Thiệu Huân đi ra trước, Thiệu Huân hơi do dự khó xử.

Anh chỉ là một quản gia nho nhỏ, làm sao có đủ tư cách kính rượu Bắc Tề tiên sinh cùng phu nhân.

“Thiệu Huân.” thấy hắn không chịu đi lên, Bắc Tề Lạc lại thấp giọng cảnh cáo.

Thiệu Huân ngẫm chừng mắt liếc hắn một cái, vẫn không chịu đi ra kính rượu.

Bắc Tề Lạc nhìn thấy anh quật cường cự tuyệt, ánh mắt nhất thời bốc hỏa, thực sự có xu thế sắp phát tác.

Tuy rằng bị hắn nhìn có chút sợ hãi, nhưng Thiệu Huân vẫn không chịu hợp tác, anh nghĩ dù sao đây cũng là nơi công cộng, hẳn chắc chắn không thể không để ý đến hình tượng mà rống to.

“Thiệu Huân...” sự ngoan cố của Thiệu Huân làm cho thanh âm của Bắc Tề Lạc lúc này đã băng hàn đến mức có thể làm người ta đông cứng.

Nhận thấy sự khác thường của Bắc Tề Lạc, Bắc Tề phu nhân nhìn ra đằng sau hắn, lúc này bà mới để ý Thiệu Huân đã đến đây.

“Thiệu Huân, hôm nay cậu cũng đến sao?” Bắc Tề phu nhân mỉm cười, lại nói tiếp. “Nếu đã đến đây rồi thì cũng nên nói một tiếng chúc mừng với nhân vật chính a.”

Nghe thấy Bắc Tề phu nhân nói vậy, Thiệu Huân cảm thấy hơi ngượng ngùng. Anh vẫn không được tự nhiên mà đứng im tại chỗ, mặt hơi nhẩn nói. “Nhưng mà... tôi chỉ là một quản gia...”

“Nói linh tinh gì vậy. Cậu đã làm việc cho nhà chúng tôi, cũng coi như một nửa là người của Bắc Tề gia rồi, mấy thứ thân phận linh tinh này không cần để ý. Chỉ cần chân thành chúc mừng là được rồi, mặc kệ là ai, người nhận cũng đều cảm thấy vui vẻ. Đúng không Văn Thao?”

Bắc Tề phu nhân quay sang nhìn chồng mình, nhận được một cái gật đầu mỉm cười của chồng, bà lại nhìn về phía Thiệu Huân. “Nhanh, mau tới, chẳng lẽ người lại không muốn chúc mừng Văn Thao?”

“Không, không phải vậy ạ.” Thiệu Huân bối rối lắc đầu, sau đấy khấn trương mà cầm một ly sampanh, thật cẩn thận lên phía trước. Cha của Bắc Tề Lạc đối với anh mà nói giống như một vị thần cao xa vời vợi, mà lúc này, anh có thể đứng đối diện mà nói một câu chúc mừng sinh nhật, có chút khấn trương.

Dùng sức nuốt một ngụm nước miếng, Thiệu Huân nâng ly rượu lên cao, thân âm hơi run nói. “Bắc Tề tiên sinh, đây là lần đầu gặp mặt, tôi là Thiệu Huân, là, là quản gia của Bắc Tề Lạc tiên sinh. Hôm nay thật cao hứng vì được nhìn thấy ngài, chúc ngài phúc như Đông hải, thọ tử Nam sơn!”

“Cám ơn người. Cũng chúc người thân thể khỏe mạnh, mọi sự đều thành.” Bắc Tề tiên sinh trầm ổn cũng nâng chén về hướng anh, khéo miệng mỉm cười, nhấp một ngụm.

Uống xong ly rượu chúc thọ, Thiệu Huân đứng tại chỗ, cảm xúc có chút hưng phấn, kích động. Có thể nói chuyện cùng thần tượng, làm cho anh có cảm giác mình đang nằm mơ, cao hứng lại không chân thật. Cho đến khi có người búng vào trán anh một cái, anh mới bừng tỉnh lại.

#55

“Cha mẹ, chúng con đi qua bên kia một chút, hai người tiếp tục đón khách đi.” Bắc Tề Lạc gõ cái trán của Thiệu Huân một chút, sau đó quay sang nói với cha mẹ một câu, kéo anh đi.

Thiệu Huân tỉnh hồn, ngượng ngùng cười cười xin lỗi. Hai vợ chồng Bắc Tề quay người bước đi được vài bước, liền có người chạy đến chúc mừng. Cảnh tượng hai vợ chồng Bắc Tề ân ái bên nhau cùng nói lời chúc mừng với khách nhân làm Thiệu Huân thấy cảm động.

Quay đầu, anh nói với Bắc Tề Lạc. “Người có cha mẹ như vậy, thật tốt.”

Bắc Tề Lạc dừng chân, quay đầu nhìn anh, một lúc sau mới nói. “Chỉ cần người nguyện ý, người cũng sẽ có.” [óe óe XD.....]

“Cái gì?” Thiệu Huân hoang mang nhíu mày.

“Bắc Tề tiên sinh!” ngay khi hai người đứng lại, lập tức có một đôi cha con chào đón, cười cười nói với Bắc Tề Lạc. “Bắc Tề tiên sinh, đã lâu không thấy. Gần đây cậu không tham gia vũ hội gì, thực sự làm cho những cô gái chờ mong cậu xuất hiện thất vọng a.”

Bắc Tề Lạc cũng không rõ mà hơi nhíu mày, sau đó mới lễ phép gật đầu chào. “Nguyên lai là tổng giám đốc Trần của Đông Nhật bách hóa, quả là một đoạn thời gian không thấy, không biết gần đây công việc làm ăn của ngài như thế nào?”

“Nhờ phúc nhờ phúc.” Vị Trần tổng này khách sáo cười, sau đó nghiêng người, giới thiệu cô gái xinh đẹp ở bên cạnh. “Đây là con gái tôi Phương Đình, mới đi du học về, hôm nay là sinh nhật phụ thân cậu, là một dịp lớn, vì vậy tôi mang nó đến quen mặt.”

Ánh mắt của Bắc Tề Lạc đảo qua cô gái kia một chút, sau đó liền rời đi, khách khí nói. “Con gái của Trần tổng tú lệ đoan trang, sau này nhất định sẽ cưới được một người chồng tốt.”

“Hy vọng có thể được như cát ngôn...”

Nói chuyện lung tung một đồng lớn, mục đích của đối phương ngoài việc muốn mượn Bắc Tề Lạc kéo lên quan hệ hợp tác giữa hai công ty, còn muốn tác hợp Bắc Tề Lạc với con gái mình. Thiệu Huân đứng nghe ở một bên liền nhìn ra ý tưởng của người này, hơn nữa ngay cả Bắc Tề Lạc cũng thấy không còn kiên nhẫn, trả lời đều là ồm ồm cho qua.

Không biết là do đối phương không nhận ra được vẻ thiếu kiên nhẫn của Bắc Tề Lạc, hay là cố tình bỏ qua, mà vẫn bám giết lấy hần không tha.

Thật vất vả Bắc Tề Lạc mới thoát được ra, lập tức lại có một đám người vây quanh hần hỏi đông hỏi tây, ban đầu hần còn có kiên nhẫn mà ứng phó với mọi người, đến lúc sau, sắc mặt của hần đã khó coi cực kì, mặc dù hần vẫn đang cố nhẫn nại mà chưa nổi bão.

Có thể do hôm nay là buổi yến tiệc sinh nhật của phụ thân hần, nên hần mới cố gắng chịu đựng mà không làm ầm lên a. Thiệu Huân đoán như vậy, lại cảm thấy hần có chút đáng thương.

Lúc đầu, anh vẫn đứng ở bên cạnh Bắc Tề Lạc, nhưng vì số người chen lấn đến bên Bắc Tề Lạc ngày càng đông, nên anh dần bị đẩy ra xa hơn, anh đứng ở chỗ mà Bắc Tề Lạc có thể nhìn thấy anh, anh cũng nhìn thấy hần, chỉ vì trước khi đến đây, Bắc Tề Lạc đã cường ngạnh phân phó.

Không biết đứng bao lâu, đến khi chân anh cảm thấy tê tê, chén rượu cũng sắp thấy đáy, thì anh đột ngột bị một người kéo sang một bên.

Lam Cảnh Ngạn vui vẻ mà kéo Thiệu Huân đến ban công tầng hai mới chịu buông anh ra. “Huân, ở chỗ này không những có thể nhìn thấy Lạc, còn rất thanh tĩnh nữa.”

Lam Cảnh Ngạn tựa vào lan can, nhìn chăm chú vào Bắc Tề Lạc ở bên dưới, Thiệu Huân đứng bên cạnh y, cười hỏi. “Vì sao ngài không đến chào Bắc Tề tiên sinh một câu?”

“Không được.” Lam Cảnh Ngạn lắc đầu. “Nếu ta làm như vậy, Lạc nhất định sẽ tức giận, hần rất ghét việc ta tiếp cận hần công khai ở những nơi như thế này. Vì có một lần ta làm cho hần bẽ mặt trước mặt nhiều người... a đúng rồi, chính là lần ta gọi điện thoại đến nhà hần, kết quả là người nghe máy, sau đấy vì hiểu lầm hần cùng người có quan hệ mà ta chạy đến công ty của hần. Lúc đấy Lạc tức giận đến mức điên rồi, trước mặt nhiều người như vậy mà nhặt đồ vật ném vào người ta, bao nhiêu người bị hần dọa, hik!”

Thiệu Huân nhớ lại ngày hôm ấy, cảnh Bắc Tề Lạc về nhà với tình trạng phần nộ vô cùng, kí ức như mới ngày hôm qua, vẫn còn sống động vô cùng.

“Khi ta bị bắt ra nước ngoài làm việc nửa năm, ta vẫn không ngừng hỏi thăm nghe ngóng tin tức của Lạc. Khi nghe thấy tin Lạc đoạn tuyệt quan hệ với tất cả những người phụ nữ trước đây, ta thực sự hoảng sợ.”

“Hoảng sợ? Vì sao?” Thiệu Huân khó hiểu.

Lam Cảnh Ngạn quay người sang nhìn anh, sau đó mới nói. “Kỳ thật, trước đây ta cũng không khác Lạc là mấy, không có tình lữ cố định, xem thuận mắt là lên giường, tình một đêm không hề thiếu, nhưng sau khi yêu Lạc, ta đã không còn hứng thú lên giường chơi đùa cùng bất kì kẻ nào nữa. Có biết đây là cảm giác gì không? Khi người yêu một người, sẽ không kìm lòng được mà thủ thân vì hần.”

“Cho nên, khi ta nghe tin tức như vậy, thực sự thấy sợ hãi, ta nghĩ... hay là hần đã yêu ai rồi a...” Lam Cảnh Ngạn quay đầu xuống nhìn Bắc Tề Lạc, nên đã để lộ sự khiếp sợ trong mắt Thiệu Huân.

#56

“Vì thế, ta đã nghĩ đủ mọi biện pháp để về nước, nhưng mà thấy Lạc ngoài việc không còn quan hệ với bất kì người phụ nữ nào nữa ra thì cũng không có gì thay đổi nhiều, vì vậy ta cũng yên tâm, nhẹ nhõm hơn rất nhiều.”

Chỉ cần Lam Cảnh Ngạn hướng ánh mắt về phía Bắc Tề Lạc, trong mắt liền phát ra hào quang chói lọi, làm cho người ta không thể nào bỏ qua nổi.

Ai cũng có thể dễ dàng nhìn ra tình cảm mà y dành cho Bắc Tề Lạc.

Đối với y, Thiệu Huân cũng không biết phải nói gì, trừ bỏ việc y là đàn ông ra, thì y cùng với Bắc Tề Lạc quả là xứng đôi, từ gia thế, diện mạo cho đến địa vị...

“Trước kia, khi biết hần thường xuyên hẹn hò qua lại với nhiều người phụ nữ, ta cảm thấy rất buồn. Nhưng giờ, nghe thấy tin hần không còn quan hệ với bất kì người phụ nữ nào nữa, lại cảm thấy khản trương sợ

hải, cứ nghĩ đến khả năng hắn đã yêu một người nào đó không phải là ta, ta liền cảm thấy khó chịu muốn chết... tâm tình của ta, quả thật là phức tạp a.” Lam Cảnh Ngạn bĩu môi cười khổ, sau đó quay đầu nhìn Thiệu Huân. “Đúng rồi, Huân, ta nhớ người nói người đã có bạn gái, chắc là người cũng có thể hiểu được cảm thụ của ta, đúng không?”

Sắc mặt Thiệu Huân âm trầm, anh cúi đầu thấp giọng nói. “Chúng tôi, đã chia tay rồi.”

“Ah? Vì sao? Ta nhớ người nói hai người rất hạnh phúc cơ mà?” Lam Cảnh Ngạn giật mình đến gần anh hơn một chút.

Thiệu Huân ngẩng đầu nhìn Lam Cảnh Ngạn, tầm mắt lướt qua đại sảnh bên dưới, nhìn liếc qua người được “chúng tinh phủng nguyệt” kia. Bắc Tề Lạc lúc này đã phát hiện ra anh không đứng ở bên dưới, quay qua quay lại tìm người, rốt cuộc phát hiện anh đang đứng trên tầng hai. Ánh mắt hai người gặp nhau, chỉ một giây đối diện thôi, mà sự lảng lệt trong mắt hắn làm cho anh không khỏi lùi về sau một bước...

Hồi hộp!

[chúng tinh phủng nguyệt: mặt trăng được các vì sao bao quanh]

“Huân, Huân, người làm sao vậy?!”

Sắc mặt Thiệu Huân khó coi, liền tiếp lùi về phía sau mấy bước khiến cho Lam Cảnh Ngạn thấy ngạc nhiên và khẩn trương, y cũng quay mặt nhìn xuống dưới, thấy Bắc Tề Lạc đã đẩy đám người ra, đi về hướng hai người.

“A, Lạc đang đến đây kìa!” Lam Cảnh Ngạn hưng phấn đã đem chuyện của Thiệu Huân vớt sang một bên.

Thiệu Huân quay sang để ý đến ánh mắt của Lam Cảnh Ngạn vẫn gắn chặt vào thân ảnh của Bắc Tề Lạc, sắc mặt anh u ám.

Vì sao lại là anh, mà không phải Lam Cảnh Ngạn?

Vì sao?

“Chúng ta không thể có kết quả!”

Thiệu Huân đang lau mặt bàn trà bị câu nói này làm cho giật mình hoảng sợ, anh quay sang nhìn bộ phim đang chiếu cảnh nam nữ chia tay trên tivi, thở dài một hơi, vươn tay lấy điều khiển, tắt tivi.

Hôm qua mười giờ hai người mới từ biệt thự về nhà, Bắc Tề Lạc có vẻ hơi mệt mỏi, nên về đến nhà liền chạy lên tầng hai tắm rửa đi ngủ. Buổi sáng hôm nay, như bình thường, Bắc Tề Lạc làm bữa sáng, sau đó gọi anh dậy cùng nhau ăn rồi đi làm, ăn sáng xong việc dọn dẹp là công việc của Thiệu Huân.

Qua một thời gian rèn luyện, khả năng nấu nướng của Bắc Tề Lạc đã ngon miệng hơn rất nhiều, nhưng mà mỗi một lần Bắc Tề Lạc vào bếp đều để lại một phòng bếp hỗn loạn cho Thiệu Huân dọn dẹp.

Chỉ nấu bữa sáng có một chút thôi, mà vỏ trứng chỗ nào cũng có, cạnh máy xay sinh tố, nước trái cây vắng khắp nơi, vỏ trái cây tùy ý đặt ở tủ bát, rác bỏ đi ở đâu cũng có, mà thê thảm nhất là ở mặt bếp ga, dán trứng mà dầu với trứng rơi ở khắp nơi....

Thiệu Huân tận mắt nhìn thấy hắn nấu bữa sáng, nên Thiệu Huân sẽ không kì quái vì sao phòng bếp lại biến thành như vậy. Nhưng anh chỉ thắc mắc một điều, không hiểu vì sao một người khôn khéo như Bắc Tề Lạc mà khi tiến vào phòng bếp, lại lúng ta lúng túng như một đứa trẻ? Rán trứng gà với làm nước trái cây thôi, mà hắn có thể bận rộn xoay quanh, chân tay còn luống cuống, đã thế còn không cho phép anh được giúp.

Hình như anh từng nghe một câu, một người ở mặt này thì vô cùng xuất sắc, nhưng ở mặt khác lại chân tay luống cuống làm ăn không nên hồn.

Ví dụ, người có thành tích toán học rất tốt, nhưng về văn học thì học như thế nào cũng vẫn kém, không thể tốt nổi.

Thực ra Thiệu Huân cũng hiểu được, Bắc Tề Lạc ngoài việc tính tình hơi táo bạo cực đoan ra, thì cũng có thể coi như là một người không tồi, nếu hắn không làm việc kia với anh, có lẽ anh đã thực kính trọng hắn.

- không chỉ là kính trọng, mà còn thường thức, nhưng không hơn. Anh cũng không nghĩ giữa hai người có thể phát sinh cái gì khác. Anh cũng đã từng nghĩ rằng, việc này không thể nào xảy ra với một người như Bắc Tề Lạc...

“Ta chưa gặp được người có đủ tư cách cho ta yêu thật lòng.”

Bắc Tề Lạc đã từng nói ra lời nói cao ngạo như vậy, sao lại có thể dễ dàng mà yêu một ai đó được?

Những lời mà hôm qua Lam Cảnh Ngạn nói cho anh, chẳng qua chỉ là sự suy đoán của cá nhân y mà thôi. Bắc Tề Lạc đối xử với anh như vậy, chắc chắn là do quá nhàm chán, bởi vậy mới dùng anh để giết thời gian.

Nhưng mà, thực sự chỉ vì lí do như vậy thôi sao?

Thiệu Huân vô vức bỏ khăn lau sang một bên, ngồi xuống sô pha. Nhà cửa đã được lau dọn rồi, sạch sẽ cực kì, nhưng mà một ngày chỉ ngồi không thì quá nhàm chán, nên Thiệu Huân lại lau dọn một chút giết thời gian.

Cho nên bây giờ anh có giở nửa chùng cũng không có việc gì.

Ngồi cũng mệt mỏi, anh liền nằm ra sô pha, trợn mắt suy nghĩ những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này, những chuyện xảy ra đối với anh, nghĩ nghĩ, lại thấy đau đầu mà thở dài.

“Aizzz.”

Cả căn nhà rộng lớn chỉ có một mình anh, nên tiếng thở dài giống như quanh quẩn quanh quẩn mãi.

Vô gian bất thành thương. [Không gian không phải là thương nhân]

Lam Cảnh Ngạn là một thương nhân, còn là một đại thương nhân nữa, sự gian trá của hắn là không phải nói.

Khuôn mặt lúc nàp cũng hi hi ha ha tươi cười, chính là một cái mặt nạ hoàn hảo, Thiệu Huân không nhìn thấu, nhưng Bắc Tề Lạc lại hiểu được y là một người như thế nào.

Đối với y, Bắc Tề Lạc chưa từng dám chủ quan coi thường, nếu không y nhất định sẽ thừa dịp “hư mà vào”.

Nhưng có đôi khi thông minh cũng bị thông minh lừa, Bắc Tề Lạc hiện tại cũng lợi dụng điểm này.

Bắc Tề Lạc vẫn im lặng không lên tiếng, không phải bởi vì hắn không biết việc Lam Cảnh Ngạn vẫn luôn phái người theo dõi hắn, mà vì việc làm của y không gây ảnh hưởng gì lớn đến hắn.

- hơn nữa có đôi khi, những thông tin điều tra kia sẽ bị Bắc Tề Lạc lợi dụng ngược lại.

Nguyên nhân mà Lam Cảnh Ngạn bị đưa ra nước ngoài, nguyên nhân cũng chính là vì vậy.

Nguyên nhân mà Lam Cảnh Ngạn theo dõi Bắc Tề Lạc là vì không muốn Bắc Tề Lạc tiếp xúc thêm với bất cứ ai ngoài y ra. Cứ có người như vậy xuất hiện, y sẽ nghĩ đủ mọi biện pháp để rời đi sự chú ý của người kia với Bắc Tề Lạc.

Biết suy nghĩ của hắn, nửa năm trước, Bắc Tề Lạc cố tình tiếp cận với một nữ minh tinh điện ảnh nổi tiếng, cố tạo ấn tượng hắn rất thích nàng. Lam Cảnh Ngạn sau khi phát hiện ra đã lập tức hành động. Y tự mình ra mặt dụ hoặc vị nữ minh tinh kia. Trên đường hai người bọn họ đến khách sạn, những phóng viên nhận được điện thoại nặc danh từ Bắc Tề Lạc đã sớm chờ sẵn, lập tức quay chụp cho tin tức này lên mặt báo.

Lam Cảnh Ngạn cũng là một người có địa vị xã hội cao có sức ảnh hưởng lớn, hơn nữa vị nữ diễn viên kia luôn xuất hiện trên màn ảnh với hình tượng thuần khiết, nên Lam Cảnh Ngạn với chiến tích gây chuyện xấu của mình đã bị biến thành người xấu dụ dỗ nữ diễn viên kia. Phản ứng của quần chúng và báo chí rất lớn, nên công ty không thể không đưa Lam Cảnh Ngạn ra nước ngoài tạm thời ẩn núp.

Cho đến nay Lam Cảnh Ngạn vẫn không biết, Bắc Tề Lạc là người đứng sau thiết kế tất cả mọi chuyện, cho nên bây giờ hắn vẫn đang lợi dụng điểm này để lừa y.

Lúc trước, Bắc Tề Lạc nhờ Lam Cảnh Ngạn đưa Úc Ngôn ra nước ngoài, nên nàng đã bị Lam Cảnh Ngạn chú ý, nửa năm qua Bắc Tề Lạc vẫn chưa có chút động tĩnh với nàng, y cũng đang dần tin tưởng rằng hẳn cùng nàng không có quan hệ gì.

Nhưng mà đột nhiên, một ngày nào đó, hẳn nhận được tin tức, Bắc Tề Lạc đột nhiên chạy ra nước ngoài tìm Úc Ngôn.

#57

Bắc Tề Lạc đi công tác nước ngoài, Thiệu Huân sẽ quay về nhà ở cùng muội muội. Nhưng mà mới được mấy ngày, anh đã cảm thấy về nhà là một việc sai lầm.

Vì muội muội Giai Huệ của anh đã có bạn trai rồi, mỗi ngày cứ tan việc là lại hẹn hò với nhau đến tám chín giờ, còn thêm nữa tiếng nấu cháo điện thoại, một ngày thậm chí chẳng có mấy khi rảnh mà nói chuyện với anh.

Nhìn em gái như vậy, trong lòng Thiệu Huân vừa vui mừng lại vừa chua xót tịch mịch. Vui vì cuối cùng em gái anh cũng tìm được một người tốt đến yêu nàng, chua xót tịch mịch vì nghĩ đến sắp phải gả em gái đi rồi.

Ai, tâm tình thực phức tạp.

Thiệu Huân vừa tắm rửa xong đi ra, nhìn thấy muội muội còn đang ngồi trên sofa buồn điện thoại, nhìn đồng hồ đã là hơn mười giờ tối, anh lác đầu đi về phòng nghỉ ngơi.

Lúc này, Giai Huệ cúp máy, quay sang nhìn thấy anh liền mở miệng.

“Anh, anh đi ngủ ah?”

Thiệu Huân dừng lại, quay đầu nhìn nàng. “Không, anh chưa ngủ, đang định vào trong phòng đọc sách.”

“Anh, anh còn liên lạc với Úc tỷ sao?” Giai Huệ đứng lên, đi về phía anh.

Thiệu Huân im lặng một lúc, sau đó nhẹ giọng hỏi. “Úc Ngôn nói gì với em sao?”

Giai Huệ lắc đầu. “Không, nguyên nhân vì sao chị ấy cũng không nói với em, nhưng em cảm thấy là lạ. Em hỏi chị ấy về quan hệ giữa hai người, chị ấy liền trầm mặc không nói gì. Anh, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Nhìn ánh mắt lo lắng của Giai Huệ, Thiệu Huân cũng không biết phải mở miệng như thế nào để nói cho em gái biết chuyện anh đã chia tay với Úc Ngôn.

“Anh, em không hiểu nổi, anh với Úc tỷ làm sao vậy? Trước đây hai người vẫn rất hạnh phúc cơ mà?”

“Giai Huệ, chuyện của bọn anh em đừng quan tâm, bọn anh có thể tự xử lý tốt.” cuối cùng, Thiệu Huân chỉ có thể nói với em gái như vậy, nhưng ngược lại lại càng làm nàng lộ ra biểu hiện không vui.

“Ca, Úc tỷ là do em giới thiệu cho anh biết, quan hệ giữa hai người phát triển như thế nào có quan hệ mật thiết với em, sao anh lại có thể nói như vậy được?”

“Giai Huệ...”

“Anh.” Giai Huệ cường ngạnh đánh gãy Thiệu Huân. “Úc tỷ là người mà em thích nhất, anh là người mà em kính yêu nhất, em hy vọng hai người có thể cùng một chỗ, thực sự, chứ không phải giống như bây giờ, một người ra nước ngoài công tác, một người lại lựa chọn chậm rãi mà quên người kia đi.”

Thiệu Huân quay mặt sang một bên trầm tư, một lúc sau mới lên tiếng. “Giai Huệ, em cảm thấy Úc Ngôn ở bên anh sẽ thấy hạnh phúc sao?”

“Điều đấy là tất nhiên, Úc tỷ yêu anh như vậy, anh cũng yêu nàng, hai người cũng nhau tất nhiên sẽ hạnh phúc.” Giai Huệ kiên định nói.

“Không, đây không phải là hạnh phúc chân chính. Hạnh phúc chân chính còn cần phải có năng lực cho người mình yêu một cuộc sống đầy đủ, vui vẻ hạnh phúc, chứ không phải giống như hiện tại, anh ngay cả tiền mua một chiếc nhẫn để cầu hôn cô ấy đều không làm được.”

“Anh...”

Sự thống khổ trên mặt của anh trai làm cho Giai Huệ ngơ ngác nhìn thật lâu, không nói được một lời.

“Giai Huệ, em mới bắt đầu yêu không lâu, không gặp được những vấn đề như vậy, nên em không thể hiểu được nỗi khổ trong lòng anh. Nhưng sau này, khi em cũng bị những vấn đề như vậy làm phiền, em sẽ hiểu.” Thiệu Huân nhìn ngắm người em gái đã lớn, hơn nữa còn xinh đẹp trước mắt, anh trù mến nâng tay vuốt ve khuôn mặt của nàng.

Người em gái này là do một tay anh nuôi lớn a. Anh cảm thán nghĩ, cũng tự đáy lòng mà nói với nàng. “Nhưng mà mặc kệ về sau đã xảy ra chuyện gì, em cũng phải nhớ kỹ, anh sẽ luôn luôn yêu em, biết không?”

Ánh mắt của nàng nhìn anh bắt đầu long lanh, chỉ chốc lát sau, nàng khóc òa nhảy vào lòng anh, nghẹn ngào nói. “Anh, anh, em chỉ hy vọng người đã vất vả nuôi em khôn lớn sẽ được hạnh phúc a!”

Thiệu Huân ôm lấy nàng, tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài mềm mại của nàng, nói “Yên tâm đi, anh nhất định sẽ hạnh phúc, đừng khóc đừng khóc, khóc mặt sẽ không đẹp, ngoan.”

“Anh, anh nhất định phải hạnh phúc, nhất định phải hạnh phúc, nhất định phải hạnh phúc!”

“Ừh, ừh, nhất định sẽ hạnh phúc, nhất định...”

Mặc dù anh vẫn không ngừng cam đoan với em gái như vậy, nhưng trong tim anh, vì sao vẫn mê mang như vậy, không thể nào xác định được tương lai của mình....?

#58

Một tuần sau, Thiệu Huân trở về biệt thự sớm hơn Bắc Tề Lạc một ngày. Đến giữa trưa ngày hôm sau, Thiệu Huân nhận được điện thoại của Bắc Tề Lạc nói buổi tối hần sẽ về nhà ăn cơm.

Thiệu Huân vừa làm xong bữa tối bày lên bàn cơm liền nghe thấy tiếng xe ô tô vang lên, anh vội vàng chạy ra mở cửa. không lâu sau, Bắc Tề Lạc đi đến, tâm tình có vẻ tốt lắm.

“Sự tình, thuận lợi sao?” Thiệu Huân nhẹ nhàng đóng cửa, nhận lấy túi hành lý của Bắc Tề Lạc, vừa đi vừa hỏi.

“Uhm.” Bắc Tề Lạc liếc nhìn Thiệu Huân một cái, mím môi cười khẽ.

Tâm tình của hần có vẻ tốt thật, lại còn có thể cười. Thiệu Huân lặng lẽ nhìn hần, trong lòng suy nghĩ lung tung.

“Cơm chiều đã chuẩn bị tốt, người muốn ăn cơm trước hay là...”

“Ta đi tắm một chút, sau đó sẽ xuống ăn cơm.” Bắc Tề Lạc tùy ý vắt áo khoác sang một bên, sau đó xoay người cười liếc nhìn anh một cái, thừa dịp Thiệu Huân không chú ý liền tiến đến, vòng tay qua thắt lưng Thiệu Huân, cúi đầu hôn anh.

Thiệu Huân giật mình trừng lớn mắt, theo bản năng mà đẩy hần ra, nhưng lại bị hần túm lấy tay.

“Bắc... ngô...”

Môi của hai người hợp lại thành một khối, Bắc Tề Lạc ngậm lấy miệng của anh, nuốt luôn cả những lời kháng cự của anh, lưỡi hần chen đến mở hàm răng của anh ra, xâm nhập quấy liếm.

Hôn sâu triền miên, hần cố ý lay động phần lưỡi mềm mại của anh, chỉ trong chốc lát, miệng anh bắt đầu phát đau, mi nhíu lại, bàn tay bị túm lấy cũng run run. Bởi vì vô lực mà túi hành lý trên tay còn lại của anh cũng rơi xuống đất....

Cuối cùng Bắc Tề Lạc cũng chấm dứt nụ hôn sâu này, khi tách ra, hắn còn đưa lưỡi liếm bờ môi ướt át của anh.

Xác định anh đã đứng vững, hắn mới từ từ mà buông anh ra, ghé vào tai anh nói nhỏ. “Ta rất nhanh sẽ quay lại, phải chờ ta nga.”

Lời nói đầy phiến tình, làm cho Thiệu Huân mặt đỏ tai hồng, xấu hổ giận dữ trừng hắn, nhưng mà hắn chỉ cười khê một tiếng, không ngại xoay người lên tầng hai.

Chờ thân ảnh của hắn biến mất, Thiệu Huân mới hoàn hồn, nhặt túi hành lý rơi trên mặt đất lên, cũng cầm lấy chiếc áo khoác mà Bắc Tề Lạc vất lung tung cất cẩn thận.

Khi làm xong hết, nhàn rồi, anh nhớ đến bờ môi vẫn còn đang sưng lên của mình. Anh không thể diễn tả cảm giác của bản thân lúc này. Anh tin tưởng vững chắc rằng anh có tình yêu sâu sắc với Úc Ngôn, nhưng tình yêu này, vì sự rời xa của Úc Ngôn mà cũng dần trở nên mơ hồ không thật. Hiện tại, Bắc Tề Lạc đang kề cận ngay bên cạnh anh, gây ra ấn tượng tiếp xúc thân thể kịch liệt, làm cho anh có muốn bỏ qua cũng không được.

Anh cảm giác Bắc Tề Lạc đang từ từ mà xâm nhập vào cuộc sống của anh, từng chút từng chút chiếm giữ vị trí của Úc Ngôn trong lòng anh....

Anh không thể trốn, bắt lực, chỉ có thể trở mắt nhìn sự xâm chiếm của hắn.

Sau khi ăn xong cơm tối, Bắc Tề Lạc đề nghị đi đến khu nhà kính trên tầng ba nghỉ ngơi một chút, vì thế Thiệu Huân lập tức chuẩn bị rượu nho cùng chút đồ ăn nhẹ, mang lên tầng ba.

Khi anh đi đến, Bắc Tề Lạc đang ngồi trên xích đu, thoải mái ngả đầu thưởng thức cảnh đêm. Nhìn thấy anh đến, hắn liền bảo anh đặt những thứ kia lên mặt bàn.

“Đã lâu rồi không nhàn nhã ngồi như thế này, uống rượu ngon, thưởng thức cảnh đêm.” Thiệu Huân rót rượu, Bắc Tề Lạc ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao.

Đêm thu thấm lạnh, nhưng mà ở trên núi, không khí lại tươi mát thoải mái, chỉ cần mặc thêm chút quần áo là có thể hưởng thụ không khí mới mẻ, thưởng thức được cảnh đẹp, vậy thì tại sao lại không làm?

Thiệu Huân đặt rượu nho vào trong tay hắn, sau đó mới đáp lời. “Ngày xưa người bận rộn công việc.. tự nhiên không có tâm tình mà đi lên đây. Đêm nay, xem ra tâm tình của người rất tốt.”

Ánh mắt của Bắc Tề Lạc dừng trên người anh, hắn bưng ly rượu lên nhấp một ngụm nhỏ, hưng trí mà nói. “Người có biết không? Ta đã giải quyết xong một vấn đề làm cho ta đau đầu đã lâu, giải quyết vô cùng thuận lợi, nhẹ nhàng.”

“Như vậy thật đáng để chúc mừng?” Thiệu Huân khê nhếch mày.

“Có thể nói như vậy.” hắn nở nụ cười, lại nói. “Người cũng rót rượu, uống một chút.”

Dừng một chút, Thiệu Huân mới rót rượu cho bản thân, không rót ba phần của ly như quy định mà đổ đầy nửa ly, sau đó ngồi ở bên cạnh hắn, uống một ngụm lớn.

Bắc Tề Lạc nhìn anh, biết anh có tâm sự, nhưng hắn cũng cố hỏi xem anh đang suy nghĩ vấn đề gì, chỉ dùng ánh mắt thăm trầm nhìn anh. Xác định anh bình tĩnh hơn, hắn mới mở miệng. “Ta đã yêu cầu người gọi tên của ta, nhưng vì sao người đến bây giờ vẫn chưa bao giờ gọi?”

Thiệu Huân không nhìn hắn, chỉ khê lay lay chút rượu ít ỏi còn lại trong chén, trầm mặc.

Ánh mắt của Bắc Tề Lạc dần phát lạnh, hắn biết anh đang kiên trì cái gì. Hắn thông thả mà cúi người lại gần anh hơn, dùng giọng khẳng định nói. “Hiện tại, ta ra lệnh cho người phải gọi tên của ta.”

#59

Anh quay đầu lại nhìn hắn, ánh mắt thâm nâu hơi lộ ra trào phúng. “Sao vậy, Bắc Tề tiên sinh phải dùng mệnh lệnh uy hiếp mới đạt được thứ mà mình muốn sao?”

Ly rượu nhẹ nhàng được lay động, chất lỏng trong suốt trong ly chậm chậm xoay tròn. Sự chống đối hiểm có của Thiệu Huân làm Bắc Tề Lạc nhúu mảy, động tác đùa nghịch chén rượu trên tay cũng dừng lại. Hắn lạnh lùng liếc nhìn anh một cái, bữu môi nói. “Khi tâm tình của một người không tốt, có rất nhiều cách để biểu hiện, phương thức của người chính là đem điều phiền muộn kia giấu ở trong lòng, sau đó ở bên ngoài sẽ biến thành một người đánh đá chanh chua.”

Ngữ khí trêu chọc của hắn làm cho tâm tình u ám của Thiệu Huân càng thêm chán nản, anh cảm thấy quần áo trên người bó buộc khó chịu, liền phiền táo mà gơ tay kéo kéo áo.

“Ta hoàn toàn không biết...” dùng sức thở ra một hơi, tâm tình hắc ám trong lòng Thiệu Huân được áp chế không ít, anh mở miệng. “Rốt cuộc người muốn thứ gì từ ta?”

Bắc Tề Lạc lại nhấp thêm một ngụm rượu nhỏ nữa, ý vị thâm trường nói. “Ta có được thứ mà ta muốn.”

“Cho dù điều đó được đổi lại bằng sự đau thương của người khác?”

“Làm người khác đau khổ hoặc làm chính mình đau khổ, người nghĩ ta sẽ lựa chọn cái nào?”

Còn có thể lựa chọn thế nào nữa, với một người lấy mình là trung tâm như Bắc Tề Lạc, sẽ dễ mắt đến những người khác sao? Vì đạt được điều mà mình muốn, không tiếc hy sinh tất cả....

Thiệu Huân không biết phải nói gì nữa, sau khi nôn nóng là bất đắc dĩ, hai bả vai của anh suy sụp, lưng càng ngày càng gù, Bắc Tề Lạc liếc nhìn Thiệu Huân một cái, anh như vậy càng mang đến cho người ta cảm giác đau thương.

“Vì sao lại là ta...?”

Vấn đề này của anh làm Bắc Tề Lạc buông chén rượu trong tay xuống, ngẩng đầu thoáng nhìn bầu trời đêm. Hai người cùng trầm mặc.

“Ta đi xuống trước.” Thiệu Huân không muốn tiếp tục bầu không khí nặng nề này nữa, vì vậy anh đứng lên rời đi trước.

Bắc Tề Lạc cũng không định ngăn anh lại, nhưng mà... “Phải gọi tên ta trước đã.”

Đối với Thiệu Huân, việc hắn cố chấp vào việc tên gọi này rất buồn cười, nhưng với Bắc Tề Lạc lại rất trọng yếu. Nếu anh gọi tên hắn, nhất định sẽ không đậm nhạt quan hệ chủ tớ như vậy nữa, cho dù Thiệu Huân tính tình đậm nhạt chưa chắc sẽ thay đổi.

Anh nghiêng người nhìn hắn. “Đây là mệnh lệnh hay là uy hiếp?”

“Vừa là mệnh lệnh vừa là uy hiếp.”

Ánh mắt nâu đen của Thiệu Huân nhìn nhìn hắn một lúc, sau đó mới há miệng hô. “Bắc Tề Lạc... Lạc...”

Giọng nói cứng nhắc trúc trắc, ngoài việc không quen ra, còn vì do bị bắt buộc nên khó chịu. Gọi xong, anh xoay người bước đi.

Nhưng anh không đi được mấy bước, anh đã bị một người túm lấy bả vai, hung hăng ném lên mặt cỏ ẩm ướt lạnh lẽo.

Anh bị đập đầu, mắt hoa lên, chưa kịp biết xem là chuyện gì xảy ra, thì một khối thân thể to lớn đã đè lên người anh.

“Làm gì?” ánh mắt anh mơ hồ, bàn tay theo phản xạ đẩy người phía trên ra, lại bị người kia túm tay đặt lên đỉnh đầu.

Sau đó là tiếng quần áo ma sát soàn soạt, tiếp theo, hai tay của anh đã bị Bắc Tề Lạc trói lại bằng quần áo mới cởi ra của hắn.

Khi ý thức được việc gì đang xảy ra, anh trợn mắt nhìn người đàn ông kia. “Người làm gì vậy?!”

Đôi môi mê người của Bắc Tề Lạc cong lên, cười vì câu hỏi ngu ngốc của anh.

“Ta định làm gì, người đợi thêm một lúc nữa, không phải sẽ biết hay sao?”

Hai tay Bắc Tề Lạc nhẹ nhàng mà cởi từng chiếc cúc, kéo vạt áo sang hai bên, để ngực của Thiệu Huân hiện ra trước mắt mình, sau đó hẩn dắc ý, chờ mong mà đặt hai tay lên ngực của anh...

11. Chương 10

#60

Con người có một loại năng lực, gọi là năng lực thích ứng.

Thích ứng với hoàn cảnh mới, thích ứng với sự vật mới, thích ứng với nóng bức, thích ứng với rét lạnh, thích ứng với cô độc, thậm chí thích ứng với cả việc bản thân bị xâm chiếm....

Sự thích ứng, cũng có thể gọi là thói quen, từ thói quen biến thành một điều hiển nhiên, mà sau khi nó biến thành một điều hiển nhiên, thì lại đến sợ hãi. Sợ hãi vì mình đã thích ứng.

Lúc này Thiệu Huân cũng đang sợ hãi, sợ hãi vì đã thích ứng.

Bởi vì thứ mà anh đã thích ứng, chính là thứ mà từ trước đến giờ anh chưa từng nghĩ đến...

Cùng là đàn ông, nhưng anh lại dần trở nên quen thuộc với việc nằm dưới thân Bắc Tề Lạc, bị hẩn chiếm cứ, thói quen tiếp xúc thân thể, chỉ cần bị hẩn đụng chạm một chút, cơ thể anh liền nóng bỏng, anh muốn chống cự, nhưng lại chỉ có thể lực bất tòng tâm-

Sự thích ứng quả là một điều đáng sợ.

Thân thể anh cực nóng, nhưng trái tim lại lạnh như băng, cứ mỗi lần bị người đàn ông phía trên kia chiếm cứ, thì thân thể anh sẽ càng quen với việc tiếp nhận hẩn. Phản ứng tự nhiên của cơ thể làm cho Thiệu Huân muốn cười, cũng chỉ có thể cười, cười mang theo đầy sầu não, chua xót.

Nhưng mà anh cười không nổi, khi anh mở miệng chỉ có thể phát ra hơi thở nóng bỏng, hoặc là tiếng kêu rên dục hỏa đốt người. Hết lần này đến lần khác, sự điên cuồng tác cầu của hẩn, sự chiếm cứ tham lam của hẩn, sự mãnh liệt đến mức làm cho trái tim người khác đập loạn nhịp của hẩn, đều làm cho anh không thể ngăn cản ức chế nổi thứ thanh âm dâm dăng xấu hổ kia tràn ra khỏi miệng.

Anh không dừng lại được, dừng không được, dục vọng của đàn ông, anh không thể nhẫn nại...

Hết lần này đến lần khác, từng chút một, hẩn khơi lên trong anh thứ tình dục mà anh nghĩ cũng không dám nghĩ... nằm ở dưới thân của một người còn xinh đẹp hơn cả phụ nữ, kêu lên thứ thanh âm đáng xấu hổ, không kiềm chế được mà đưa chân bao quanh thắt lưng của hẩn...

Dục vọng, dục vọng, đây là thứ cảm giác nguyên thủy nhất, khó khống chế nhất, làm cho anh nôn nóng sợ hãi...

Trái tim anh không chịu nổi thứ đả kích mãnh liệt này, giống như sắp tan nát ra...

-

Cảm giác chết đi sống lại mệt mỏi bao phủ lấy Thiệu Huân...

Anh nằm trên giường, xoay xoay người, thứ dính dính kia ở trong người là cho anh cảm thấy khó chịu...

Phòng khá tối, anh không đoán được là mấy giờ rồi, nghỉ thêm một lúc, anh mới xoay định người ngồi dậy, cầm lấy đồng hồ ở đầu giường để xem giờ, nhưng anh lại không thể ngồi dậy theo dự định được, vì vừa mới xoay người, anh đã bị người ta ôm cứng, không thể di động.

Tạm dừng một chút, anh chậm rãi xoay người lại, nhìn thấy người kia vẫn còn đang ngủ say.

Dựa vào ánh sáng mờ mờ, anh lẳng lặng ngắm nhìn khuôn mặt xuất sắc của người kia, để ý thấy tóc mái che khuất mặt của hẩn, anh vươn tay khẽ đẩy ra.

Sau đó, khuôn mặt xuất sắc tuần tú làm cho người ta tán thưởng không ngừng, làm cho phụ nữ mê luyến liền xuất hiện ở ngay trước mặt anh, gần trong gang tấc, làm cho anh có cảm giác thật lạ thường.

Anh nhớ lại trong tiệc rượu thượng đẳng kia, lần đầu tiên anh nhìn thấy hấn gần gũi như vậy. Anh từng cho rằng, đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng anh có thể tiếp cận hấn.

Khi đấy, hấn rất lạnh lùng kiêu căng, cũng quá hoàn mỹ, không dính chút bụi bẩn thế gian, cao xa vời vợi, làm cho người ta không thể tiếp cận nổi.

Cũng không ngờ, với thân phận chênh lệch nhiều như vậy, mà cuối cùng hai người vẫn lại gặp nhau, lần thứ hai nhìn thấy hấn, nhất thời mềm lòng mà chăm sóc hấn, sau đó gặp lại, anh lại trở thành người chăm lo cho cuộc sống hằng ngày của hấn...

Duyên phận quả là một thứ không thể tưởng tượng nổi.

Nguyên nhân gì làm cho quan hệ của hai người biến thành như hiện tại, anh vẫn không thể nghĩ ra, anh chỉ biết một chút, rằng với cá tính của Bắc Tề Lạc, nếu hấn không muốn sẽ không để mọi chuyện xảy ra.

Nghĩ đến đây, ngực anh lại trầm xuống, thu tay lại, anh nhẹ nhàng lôi tay hấn ra khỏi người anh, đi xuống giường.

Nếu cứ theo lí thuyết mà suy nghĩ, thì chẳng lẽ, vì Bắc Tề Lạc muốn anh, nên mới dùng thủ đoạn như vậy để giữ anh lại?

- không phải vì hận hay chán ghét, thời gian dài như vậy ở chung với nhau, thái độ của Bắc Tề Lạc với anh chắc chắn không phải là chán ghét căm hận. Như vậy sẽ là gì.....

Anh nhặt quần áo trên mặt đất lên mặc vào, mặc được một nửa, anh mới dừng tay, đi sang một bên mở chốt mở phòng quần áo.

Có một chiếc áo hoàn toàn không hề hài hòa với những trang phục sang quý ở đây, nhìn một cái là có thể nhận ra ngay, anh đi đến lấy nó từ giá áo xuống. Lần trước nhìn thấy nó, vì để Bắc Tề Lạc không thể phát hiện được, anh đã treo nó lại chỗ cũ, mà lúc này, nó quả nhiên vẫn ở chỗ cũ, không hề có dấu hiệu đã từng di chuyển.

Lúc ấy anh cũng không suy nghĩ vì sao Bắc Tề Lạc lại giữ lại chiếc áo này, hiện tại anh mới cảm nhận được, người có tính cách giống như con mèo, rất ghét người khác xâm nhập vào lãnh địa của mình như Bắc Tề Lạc, làm sao lại có thể giữ lại một chiếc áo như thế này được...?

Hấn ghét có người vào phòng của hấn, ghét có người chạm vào đồ của hấn, ghét người khác để lại hương vị trên người hấn.... lúc đầu anh còn tưởng rằng hấn có bệnh khiết phích. Nhưng lúc sau, anh cũng rõ ràng, hấn đơn thuần chỉ là ghét có người xâm nhập địa bàn của hấn, là một người có tình cảm mãnh liệt, lại có độ độc chiếm cao, tính cách bướng bỉnh..

Chiếc áo khoác này của anh vẫn còn có mùi khói thuốc rất nặng, chứng tỏ từ khi Bắc Tề Lạc nhặt được nó, thậm chí còn chưa thềm giặt qua mà đã vắt vào trong lồng quần áo của hấn, chẳng lẽ hấn không sợ quần áo của mình cũng sẽ bị dính mùi thuốc lá sao?

Bắc Tề Lạc không thích thuốc lá, cũng rất miễn cảm với mùi này. còn nhớ một lần khi anh mới tới đây, vì nghiện thuốc mà anh đã vụng trộm hút một điếu, sau đó cẩn thận thay quần áo rồi mới đi gặp hấn, vậy mà vẫn bị hấn ngửi thấy mùi. Sau đó, hấn dùng vẻ mặt căm ghét mà nói với anh, nếu còn dám hút thuốc hấn sẽ đuổi việc anh.

Nhưng mà bây giờ... nhìn lại chiếc áo khoác vốn thuộc về mình trong tay, có mùi thuốc lá nồng đậm, anh cảm thấy những điều mà Bắc Tề Lạc đã làm, làm cho anh như rơi vào sương mù dày đặc, hoang mang không thể hiểu nổi.

“A, bị người phát hiện rồi.” người kia không biết đi xuống giường từ bao giờ, từ đằng sau ôm lấy anh.

#61

“Vì sao... cái áo này lại ở chỗ này...?”

Anh dùng thanh âm hơi khàn khàn hỏi, đồng thời anh cũng cảm nhận được độ ẩm truyền đến từ phía sau, nơi da anh cùng ngực của hắn ma sát, Thiệu Huân cảm giác như mình đang bị bỏng, lưng cũng nóng lên.

“Đây là thứ mà ngươi để lại sau lần đầu tiên mà chúng ta gặp mặt. Nên ta đã mang nó về.”

“Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau...” uhm, chính xác mà nói thì đúng là lần đầu tiên, vì ở trong buổi yến tiệc kia, anh quá nhỏ bé không đáng hắn chú ý.

“Ngươi không nhớ.” Bắc Tề Lạc khẳng định nói.

“Không, ta nhớ rõ.” Anh lắc đầu.

Hắn hơi giật mình, xoay người anh lại đối mặt với hắn. “Ngươi thực sự nhớ?”

Sự giật mình khiếp sợ của hắn làm Thiệu Huân nhú mày. “Chuyện ta có nhớ rất kì quái sao?”

Hắn không trả lời mà còn hỏi tiếp. “Nếu ngươi nhớ rõ, vậy thì tại sao ngày ấy, khi mẹ ta đưa ngươi đến đây, ngươi còn nói đây là lần đầu gặp mặt, còn nữa, lần trước khi ta ôm, ngươi còn có ý làm bộ như không thể nhớ ra...?”

Hắn mím môi mất hứng, bộ dạng giống như một đứa trẻ nhỏ. Thiệu Huân tâm tình phức tạp, cúi đầu túm nhanh chiếc áo khoác trong tay, anh không trả lời hắn mà nói. “Ta lấy lại chiếc áo khoác này nhé?”

“Để làm gì?” Bắc Tề Lạc tròng lớn mắt, sau đó giật chiếc áo trong tay anh lại. “Đây đã là đồ của ta, ngươi không thể lấy đi được.”

Thiệu Huân nhú mày, vì áo bị giật ra khỏi tay mà hơi khó chịu. “Đây chỉ là một chiếc áo khoác mà thôi, hơn nữa để ở chỗ ngươi cũng không có tác dụng gì, lại hôi lại bẩn, thà vứt đi còn hơn.”

“Nếu đã là đồ của ta, ta muốn xử lý như thế nào ngươi quản được sao?”

Thiệu Huân nhìn hắn thật kĩ, sau khi xác nhận rõ ràng hắn không phải là một đứa trẻ, anh thở dài... rốt cuộc Bắc Tề Lạc là người như thế nào vậy?

Đôi khi khôn khéo lãnh khốc làm cho người ta sợ hãi, đôi khi lại trẻ con đến mức làm cho người ta chỉ có thể lắc đầu thở dài...

“Ta nói thật đấy.” thanh âm Bắc Tề Lạc trầm xuống, hắn đặt chiếc áo của Thiệu Huân sang một bên, sau đó không để ý đến sự giãy dụa của anh mà ôm anh vào trong ngực. “Chỉ cần là thứ thuộc về ta, ta nhất định sẽ không cho phép kẻ nào cướp nó đi. Của ta chính là của ta.”

Lời nói cường ngạnh mà kiên định của hắn làm Thiệu Huân cảm thấy run rẩy, cảm giác tê dại truyền từ chân đến đỉnh đầu, suýt nữa anh đứng không vững.

Chẳng lẽ đối với hắn, anh chỉ là một thứ đồ vật gì đó thuộc về hắn?

Không biết vì sao, ý tưởng này làm cho anh cảm thấy ngực nặng nề.

“Vì sao lại giữ chiếc áo khoác này lại, ta cứ nghĩ rằng ngươi sẽ vứt nó đi.”

Bắc Tề Lạc ôm Thiệu Huân, cảm không ngừng qua lại trên đỉnh đầu của anh, suy nghĩ một lúc, hắn mới nói. “Ta cũng không biết. Nhưng khi ta tỉnh lại, nhìn thấy ngươi đã bỏ đi, chỉ để lại một chiếc áo khoác, ta liền không muốn vứt nó đi, cũng không biết vì sao nữa, ta liền mang nó về giấu trong phòng quần áo này.”

“Vì sao vậy?... ta cũng vẫn luôn luôn thắc mắc điều này, cho đến nửa năm trước ta mới có thể hiểu được...”

“Vì sao?”

Anh ngần ngừ muốn nhìn mặt hắn, lại chỉ nhìn đến một khuôn mặt tối đen giấu trong đêm tối, bên tai anh truyền đến tiếng cười thâm hậu của hắn.

“Đáp án ngươi nhất định phải tự mình ngộ ra. Ta sẽ không nói cho ngươi biết, vì chỉ cần vừa nói ra, ta liền thua.”

“Cái gì?”

Thiệu Huân mở to mắt kinh ngạc nhìn, lại vẫn không thể nhìn rõ mặt của hắn....

“Bác Tề Lạc, người làm cái gì vậy?!”

Thiệu Huân tức giận hất bàn tay đang sờ sờ mũi anh ra.

Tay hắn càng túm chặt lấy phần eo của anh, đầu cũng hạ thấp đến ngang mặt Thiệu Huân, để anh có thể nhìn rõ khuôn mặt đầy dục vọng của hắn.

“Huân, làm thêm một lần nữa có được không?”

Thiệu Huân tròn mắt nhìn hắn.

Anh nói không được thì hắn sẽ ngừng lại sao? Đáp án đương nhiên là: không có khả năng.

Anh cảm thấy bàn tay vừa bị hất ra kia lại quay lại hạ thân của anh, nhẹ nhàng đùa bỡn mà xoa bóp mũi anh.

“Huân, người đừng dùng ánh mắt như vậy xem ta a, không phải người cũng rất thoải mái hay sao?”

Hắn cúi đầu cắn cắn tai anh, sau đó dùng lưỡi mà liến, cảm giác ướt át làm cho Thiệu Huân tê dại nhũn cả chân, nếu không phải anh tận lực khống chế, thì chắc bản thân đã mất mặt mà quy xuống đất...

#62

Ma trảo của Bắc Tề Lạc sắp chui vào trong thân thể của Thiệu Huân, nhưng giây phút này, Thiệu Huân đột ngột dùng lực đẩy Bắc Tề Lạc ra, trước khi hắn kịp phản ứng, anh đã mở cửa phòng chạy mất.

Sau khi Bắc Tề Lạc bình tĩnh mà đứng lên, thì đã không thấy được thân ảnh của Thiệu Huân nữa.

Hắn nở nụ cười một chút, sau đó ngồi xuống giường, cầm lấy chiếc áo khoác của Thiệu Huân nhìn ngắm một lúc, sau đó nhìn không được mà gần sát khuôn mặt, ngửi ngửi mùi ở trên.

Ngoài mùi thuốc lá nồng đậm ra, còn có một loại hương vị mằn mặn khác.

Loại hương vị này còn trộn lẫn cảm giác đau thương, không biết có phải do quá mẫn cảm hay không mà hắn vẫn cảm thấy, trên chiếc áo này có có nước mắt của Thiệu Huân nữa, là nước mắt mang đầy chua xót bất đắc dĩ.

Vì sao lại có cảm giác như vậy, hắn cũng không rõ nữa. Vào đêm đó, hắn uống quá nhiều rượu nên thân thể khó chịu, mà Lam Cảnh Ngạn thì cứ theo sát đằng đuôi, nên hắn liền nghĩ cách cắt đuôi y.

Sau đó, không biết vì sao, hắn lái xe đến một ngã tư đường xa lạ, sau đó hắn cảm thấy chóng mặt, tay trượt một cái khỏi tay lái...

Vô cùng vất vả mới mở được cửa xe, hắn lại vô lực mà ngã xuống mặt đường, cho đến tận khi anh tiến đến nâng hắn lên.

... sau đó, tất cả mọi thứ cứ như một giấc mơ.

Anh để cho hắn dựa vào, cho hắn gối đầu lên đùi anh, lúc hỗn loạn, hắn lại cảm thấy thứ mùi thuốc lá vốn luôn làm hắn chán ghét trên người anh, lúc này lại dễ chịu, rất thoải mái, làm cho hắn yên bình mà ngủ.

Trước đó, hắn là một người rất ghét tiếp cận với người khác, nhưng hôm ấy, hai người gần sát như vậy, làm cho hắn cảm thấy thực an tâm. Hắn đã nghĩ nếu cứ được ngủ như vậy mãi thì thật là tốt.

Sau khi tỉnh lại, anh đã không còn ở đấy nữa, nhưng chiếc áo khoác mang theo hương vị của anh, hắn chưa từng có ý nghĩ sẽ vứt nó đi, thậm chí vẫn còn duy trì nguyên hình dáng hương vị cũ.

Hắn không tin vào thứ gọi là “nhất kiến chung tình”, cũng không tin tưởng thứ gọi là duyên phận, nhưng việc hắn gặp Thiệu Huân lại là một việc khó hiểu, hắn cũng không hiểu được vì sao mình lại yêu phải anh.

Nếu nói hắn có thiện cảm với Thiệu Huân là từ tối hôm ấy, vậy thì rất cuộc, điều gì ở anh đã hấp dẫn hắn?

Anh thuộc dạng người mà khi nhìn liếc qua, sẽ đưa ra nhận xét là không có gì độc đáo bắt mắt, nếu bỏ anh vào một biển người, thì chắc chắn anh sẽ bị người ta bỏ qua.

Nhưng anh có một thứ mị lực, mị lực im lặng trầm ổn, ở bên cạnh anh làm cho người ta cảm thấy thực thoải mái, yên tĩnh.

Đúng là không thể tin nổi, tóm lại, chính là từng chút từng chút một, chậm rãi, hần đã sa vào quá sâu.

Bắc Tề Lạc cũng không nằm trên giường nữa, mà đứng dậy thu dọn một chút, sau đó đi tắm rửa. Mới từ phòng tắm bước ra, điện thoại của hần vang lên.

Nghe thấy âm thanh đặc biệt này, ánh mắt hần chợt lóe một chút, vọt đến bên giường cầm điện thoại nghe.

Qua một lúc, nghe xong những lời đối phương nói, hần buông điện thoại, vẻ mặt dăm chiêu.

“Bắc Tề tiên sinh, tuy kế hoạch diễn ra rất thuận lợi.... báo chí cả nước đều viết rằng Lam tiên sinh đã có vị hôn thê, hơn nữa còn cùng nàng qua đêm trong khách sạn, nhưng mà phản ứng của Lam tiên sinh lại bình tĩnh đến mức kì lạ... ngài ấy cũng không hề giải thích cùng gia đình...”

“Còn nữa, sáng nay Lam tiên sinh đã về nước...”

“Hình như ngài ấy đã nhận ra được ngài là người đứng sau xếp đặt chuyện này... ngài ấy rất tức giận...”

“Mà người phụ nữ kia... cũng cùng ngài ấy về nước...”

“Bắc Tề tiên sinh, tiếp theo chúng ta phải làm gì tiếp ạ?”

-

Như bình thường, Thiệu Huân mở tivi nghe tin tức một chút, sau đó thu dọn qua nhà cửa một chút.

Chuẩn bị bữa sáng nếu như Bắc Tề Lạc không phân phó gì cho anh, thì có nghĩa là hần sẽ xuống làm, nên anh chỉ cần chờ hần xuống là được.

Thấy mấy bông hoa trong bình đã có chút héo úa, anh định bỏ chỗ hoa này đi, sau đó ra sau vườn cắt mấy bông hoa khác cho vào. Nhưng chưa kịp đi, thì một tin tức trên tivi làm cho anh ngừng chân, quay sang lẳng lặng nhìn vào màn hình.

Trên màn hình tivi, anh nhìn thấy Lam Cảnh Ngạn đang bước ra khỏi một khách sạn, y bị rất nhiều phóng viên vây quanh, mà đi sau y là người mà Thiệu Huân đã không gặp hơn nửa năm, Úc Ngôn....

Khuôn mặt Lam Cảnh Ngạn rất bình tĩnh, nhưng Úc Ngôn đi theo hần lại vô cùng khẩn trương, sợ hãi. Hai người đều không trả lời bất cứ câu hỏi nào của phóng viên, cùng nhau bước lên một chiếc xe đen rời đi.

Sau đó tin tức mà tivi đưa đến làm cho anh khiếp sợ, những bông hoa héo rũ trên tay anh rơi xuống mặt đất.

- người thừa kế của tập đoàn Lam thị Lam Cảnh Ngạn tiên sinh đêm qua cùng bạn gái qua đêm trong khách sạn, theo như hiểu biết, thì người phụ nữ bí ẩn kia chính là một nhân viên trong tập đoàn Lam thị, từ lúc trước giữa hai người này đã có những lời đồn đãi ám muội, còn có người nói người phụ nữ bí ẩn này chính là vị hôn phu của Lam Cảnh Ngạn tiên sinh...

Sau đó, anh đã không nghe thấy gì nữa, trong đầu chỉ không ngừng mà lặp lại ba chữ: vị hôn thê.....

#63

Đến khi Thiệu Huân phục hồi lại tinh thần, anh phát hiện ra Bắc Tề Lạc đang đứng cách đây không xa, dùng ánh mắt thâm thúy nhìn anh.

“Hai người mới chia tay được mấy tuần, mà nàng đã tìm đến người đàn ông khác, đây chính là thứ mà người gọi là tình yêu thực sự sao? Đúng là nông cạn.”

Bên miệng Bắc Tề Lạc treo một nụ cười lạnh khinh thường, hần đi đến trước mặt anh.

“... Không, không phải...” Thiệu Huân mê mông. “Không phải như vậy, tiểu Ngôn nàng... nàng...”

- Anh nên cãi lại hần như thế nào... sự thật đang bày ra trước mắt a...

Đúng rồi, vì sao Lam Cảnh Ngạn lại cùng tiểu Ngôn?

- nhớ ra rồi, tiểu Ngôn làm việc ở Lam thị tập đoàn mà.

Nhìn ánh mắt mê mang của anh, Bắc Tề Lạc liền tiến đến ôm anh vào lòng, thăm thì bên tai anh. “Nếu không nghĩ ra, thì đừng nghĩ nữa. Đừng để bản thân phải buồn phiền vì loại phụ nữ như vậy, nàng đã quên người rồi, người cũng nên quên nàng đi... quên đi, chỉ cần nhớ đến mỗi mình ta là được rồi...”

Thanh âm trầm ồm giống như thôi miên, làm cho trái tim mỗi một bị thương của Thiệu Huân được an ủi, anh nhắm mắt lại, chủ động vươn tay ôm hẳn.

Thứ toan sắp, bất lực trong ngực làm cho anh chỉ có thể ôm chặt lấy Bắc Tề Lạc, giống như một người chết đuối ôm lấy cây gỗ cứu mạng.

“Thấy mệt mỗi sao?” giọng nói của hắn thông thả. “Mệt mỗi thì hãy nghỉ ngơi đi, đừng suy nghĩ gì cả, cứ đứng bên cạnh ta thì tốt rồi, đừng đi đâu cả. ta sẽ không làm cho người bị thương, khổ sở, ta thề.”

Thiệu Huân dùng sức mà tựa vào bờ vai kiên định giúp anh cảm thấy an tâm kia, vành mắt nóng lên, nước mắt đã đầy ngập.

Lúc này anh yếu ớt như vậy, không biết là vì chuyện của Úc Ngôn cho anh đả kích quá lớn hay là vì sự quan tâm của Bắc Tề Lạc lúc này quá ôn nhu. Thật sự, anh không muốn nghĩ nhiều cái gì, vì anh thực sự cảm thấy mệt mỏi cực kỳ, toàn thân đều rơi vào tình trạng kiệt sức, cái gì cũng không nghĩ nổi.

Bắc Tề Lạc nâng mặt anh lên, nhìn anh một lúc, sau đó nhẹ nhàng cúi đầu mà hôn anh, một nụ hôn triền miên kiên định, mà anh cũng im lặng thuận theo...

Đây là lần đầu tiên, hai người hôn yên tĩnh như vậy.

Bắc Tề Lạc trịnh trọng nói với Thiệu Huân, không cần đi ra ngoài, không nhận bất cứ cuộc điện thoại nào, chỉ cho anh ở trong nhà thôi.

Thiệu Huân mặc dù hoang mang, nhưng cũng lười đi tự hỏi, trầm tĩnh mà gật đầu đồng ý.

Sinh hoạt của Bắc Tề Lạc vẫn giống như bình thường, đúng giờ đi làm đúng giờ về nhà, không nhìn được hắn thay đổi ở đâu, nhưng vì Thiệu Huân rất trầm mặc, mà hắn cũng trầm mặc theo.

Ba ngày sau, thời gian hai người nói chuyện đã thiếu đến mức đáng thương, giống như đã đến mức không còn lời nào để nói với nhau.

Bắc Tề Lạc biết tâm trạng của anh không tốt, nên cũng tùy ý cho anh trầm mặc, hắn biết, anh cần một thời gian để điều chỉnh tốt tâm tình của bản thân.

Trong lòng Thiệu Huân, anh vẫn tự hỏi một việc, một việc chiếm hơn phân nửa tâm tư của anh, làm cho anh không còn tâm trí để suy nghĩ chuyện gì khác nữa...

Anh nghĩ, Úc Ngôn vì sao sẽ đến với Lam Cảnh Ngạn? không phải Lam Cảnh Ngạn yêu Bắc Tề Lạc sao?

Nhưng anh nghĩ như thế nào cũng không ra đáp án, nên chỉ có thể tạm lực đặt chuyện này sang một bên không nghĩ đến nữa. Mà quay sang nghĩ Úc Ngôn đã thực sự buông tha cho anh sao?

Biết được tin nàng cùng một người đàn ông khác thành đôi, trái tim của anh giống như bị một tảng đá đè ép, vừa nặng vừa sâu, làm cho anh sắp không thở nổi.

Lúc trước, người đưa ra lời chia tay là anh, nguyên nhân là muốn cho nàng tìm được loại hạnh phúc thuộc về nàng. Nhưng khi anh biết nàng cùng một người khác thành đôi, anh lại khó chịu đến mức phát khóc, anh biết đây là do anh thực sự có tình cảm với nàng.

- hiện tại, ngoài việc chịu đựng sự đau khổ khi phải chia tay với nàng, anh chỉ có thể yên lặng mà chúc phúc cho nàng, mong nàng có thể tìm được thứ hạnh phúc chân chính của mình.

-

Buổi chiều thứ tư, tầm bốn giờ, Thiệu Huân đang định bắt đầu chuẩn bị cho bữa tối, thì chuông cửa vang lên.

Anh vội vàng ngừng tay, đi ra mở cửa.

Khi nhìn thấy người có sắc mặt âm trầm trước cửa, Thiệu Huân ngoài ý muốn mà cảm thấy có chút xa lạ.

“Lam tiên sinh... a?!”

Vừa nhìn thấy anh, Lam Cảnh Ngạn liền giơ tay cho anh một đấm, làm anh ngã lăn ra mặt đất...

#64

Thiệu Huân bị đánh bất ngờ, ngây ngốc mà ngồi trên mặt đất, sau một lát anh cảm thấy bên má trái đau đớn bỏng rát, anh chậm rãi ngẩng đầu nhìn người đàn ông có ánh mắt hùng hực lửa giận, khuôn mặt âm trầm trước mắt.

“Lam tiên sinh...”

“Vì sao ngươi lại làm như vậy?!” Lam Cảnh Ngạn hung hăng trừng mắt nhìn anh.

“Cái gì?” Thiệu Huân cũng trợn to mắt, anh không hiểu y đang nói gì.

“Rõ ràng... rõ ràng là ngươi biết ta yêu Lạc! Vì sao còn cướp hắn đi?!” Lam Cảnh Ngạn phẫn hận nhìn anh, nhưng cơn tức đã bốc lên đầu, y không nói nhiều mà xông lên túm cổ áo Thiệu Huân, lôi anh lên áp vào tường, tiếp tục chất vấn. “Ta đã yêu hắn như vậy, yêu đến liều lĩnh, vậy mà ngươi còn cướp hắn đi. Còn thiết kế để ta với bạn gái cũ của ngươi cùng một chỗ, vừa thoát được khỏi bạn gái của ngươi, còn loại bỏ được một tình địch là ta. Thiệu Huân, ngươi thực là ngoan độc. Thiệu Huân, ngươi điên rồi!”

Anh thực sự không hiểu y đang nói gì, nhưng Lam Cảnh Ngạn không chịu buông tha cho anh, thống hận mà túm chặt lấy anh, dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn anh.

“Trả lời ta đi, vì sao ngươi làm như vậy? Lạc là của ta, ngươi có hiểu hay không? Hắn là của ta, ta sẽ không cho phép ngươi cướp hắn đi! Thiệu Huân, đem Lạc trả lại cho ta, đem hắn trả lại cho ta...”

Bị y điên cuồng lay động, Thiệu Huân hoa mày chóng mặt...

Lam Cảnh Ngạn đang cuồng nộ, Thiệu Huân thử nói chuyện với y, anh cố đẩy bàn tay đang nắm chặt mình ra. “Buông... trước... trước nghe tôi nói đã...”

“Còn có gì cần nói, còn có cái gì đâu? Lạc cứ nhiên coi trọng ngươi, nực cười, đúng là nực cười...”

“... Đúng vậy! Chuyện hắn coi trọng ta thật nực cười, vậy thì tại sao ngươi lại còn đi tin tưởng hã?” cho dù là người hiền lành, mà phải nhận nhện lâu cũng sẽ bùng nổ. Tính cách của Thiệu Huân rất tốt, nhưng anh cũng không chịu được mà hét to lên với Lam Cảnh Ngạn.

Lam Cảnh Ngạn ngẩn người, chậm rãi mà buông anh ra.

Thấy y như vậy, Thiệu Huân biết Lam Cảnh Ngạn cũng chỉ đoán việc Bắc Tề Lạc thích anh mà thôi.

“Nhưng mà...” Lam Cảnh Ngạn nhìn Thiệu Huân, vô lực lùi ra sau. “Úc Ngôn không phải là bạn gái cũ của ngươi sao?”

Thiệu Huân nhắm mắt lại, hít sâu, sau đó mở mắt gật đầu nói. “Đúng vậy, nàng là bạn gái cũ của tôi.”

“Hai người vì sao lại chia tay...?”

“Vì, có một chuyện.... tôi nhận thấy tôi không thể cho nàng hạnh phúc chân chính...”

“Vậy, vì sao Lạc lại... vì sao hắn lại nhờ ta đưa Úc Ngôn ra nước ngoài làm việc...”

Thiệu Huân kinh ngạc ngẩng đầu nhìn y, thật lâu sau, anh mới có thể mở miệng hỏi. “Ngài vừa mới nói cái gì, có thể nói lại lần nữa sao... Ngài nói Úc Ngôn phải ra nước ngoài làm việc, là vì Bắc Tề Lạc yêu cầu ngài làm vậy...?”

“Ngươi không biết việc này?” phản ứng của anh làm Lam Cảnh Ngạn giật mình. “Ta cứ tưởng ngươi yêu cầu Lạc làm như vậy. Vì ngươi muốn di tình biệt luyện, đã quay sang yêu Lạc, nên muốn cho Úc Ngôn xuất ngoại, có thể chậm rãi mà xem nhẹ nàng, cuối cùng nói lời chia tay...”

Thân thể Thiệu Huân phát run, hắc ám dần dần bao phủ anh, làm cho anh suýt nữa thì không thể đứng vững.

“- lần này chuyện ta với Úc Ngôn ở khách sạn cũng là do bị người thiết kế, cả hai người đều bị lừa uống thuốc, nên không khống chế được hành vi. Chờ đến khi tỉnh táo lại, tất cả mọi chuyện đều đã xảy ra rồi. Ta còn nhớ rõ, ta theo đuôi Bắc Tề Lạc mới đi đến khách sạn kia, sau đó lại bị người làm cho hôn mê. Tuy rằng ta không có chứng cứ là Lạc chủ mưu, nhưng mà lần trước Lạc ra nước ngoài là đi tìm Úc Ngôn, mà ta nghĩ rằng hẳn với Úc Ngôn có gì đó nên mới đi theo. Ta nghĩ Lạc nhất định đã biết hành tung của ta, nên mới thiết kế tất cả.”

“Khi nghe được từ Úc Ngôn người là bạn trai cũ của nàng, ta rất khiếp sợ, cảm giác như đã hiểu được thứ gì đó. Lạc trăm phương nghìn kế muốn hại hai người chúng ta, nhất định là vì không muốn ta tiếp tục quấy rầy hắn, mà người chia tay với Úc Ngôn, nhất định là vì người đã yêu Lạc...”

Bỗng nhiên, Thiệu Huân thất thanh nở nụ cười, cười đến mức làm cho Lam Cảnh Ngạn giật mình. Y lặng lẽ nhìn anh cười giống như nổi cơn điên, nhìn cho đến khi anh ngừng cười.

“Lam tiên sinh, hãy nói cho tôi biết Úc Ngôn đang ở đâu? Tôi muốn đi gặp nàng, tôi muốn giải thích cùng nàng một chút.”

Thoạt nhìn, biểu hiện của Thiệu Huân bình tĩnh rất nhiều, nhưng ở sâu trong ánh mắt anh lại cất giắt bi thiết cùng đau đớn.

“Người còn muốn giải thích cái gì cùng nàng...” ánh mắt Lam Cảnh Ngạn lạnh lẽo nhìn anh. “Không phải người đã nói chia tay sao?”

“Đúng vậy, chúng tôi chia tay, nhưng điều mà tôi muốn nói với nàng, chính là nguyên nhân chia tay.”

Ánh mắt của Thiệu Huân chiếu thẳng vào tận chỗ sâu nhất trong mắt Lam Cảnh Ngạn, anh kiên định nói cho hắn biết. “Lam tiên sinh, tôi không cướp Bắc Tề tiên sinh của ngài, vì người mà tôi yêu chỉ có một, đấy là tiểu Ngôn.”

[;_____ ; chết anh Lạc rồi....]

#65

Sáu giờ, Bắc Tề Lạc về nhà, chỉ thấy Lam Cảnh Ngạn đang ngồi chờ ở ngoài cửa. Ánh mắt của hắn lạnh xuống, hắn nhanh chóng xuống xe đi vào trong nhà, cũng không thèm nhìn Lam Cảnh Ngạn lấy một cái.

“Thiệu Huân không có trong phòng đâu.”

Động tác bước vào nhà của Bắc Tề Lạc dừng lại, hắn nhận ra cái gì đấy, phút chốc xoay người lại, đi đến trước mặt Lam Cảnh Ngạn, nhìn y một lúc, Bắc Tề Lạc liền chỉ tay vào mặt y hung hăng nói. “Người đã nói gì với hắn?”

Lam Cảnh Ngạn nở nụ cười. “Nói cho hắn tất cả những điều mà ta biết, nói cho hắn người bảo ta đưa Úc Ngôn ra nước ngoài, nói cho hắn người đã thiết kế bày đặt ta với Úc Ngôn cùng lên giường...”

Bắc Tề Lạc dùng hết toàn lực đâm vào trên mặt Lam Cảnh Ngạn, nếu không phải y vẫn đang dựa vào tường, có lẽ đã bị đánh cho ngã lăn ra, nhưng khuôn mặt tuấn tú của y vẫn không thoát được mà trở nên sưng đỏ, thậm chí khóe miệng còn chảy ra tia máu.

Áp lực ý muốn đánh cho y một trận, Bắc Tề Lạc dùng thứ thanh âm lạnh lùng băng lãnh hỏi hắn. “Thiệu Huân ở nơi nào?”

“Vì sao người lại chọn hắn?” Lam Cảnh Ngạn rùng mình, nhưng không trả lời, y lau đi vết máu ở khóe miệng, hỏi hắn.

“Nói cho ta biết Thiệu Huân ở nơi nào?!” thanh âm của hắn đông lại, ánh mắt phụt ra sát khí.

“Vì sao lại không thể là ta?” thanh âm của Lam Cảnh Ngạn rất nhẹ, nghe làm cho người ta có cảm giác mơ hồ không thật, nhưng tình cảm trong mắt y lại hung ác nham hiểm làm cho người ta cảm thấy rùng mình.

Bắc Tề Lạc nhìn thấy, nhưng hắn không thèm để ý, không sao cả, hiện giờ hắn chỉ quan tâm đến một việc duy nhất mà thôi.

“Lam Cảnh Ngạn, nếu như người không nói Thiệu Huân đang ở nơi nào, thì đừng trách ta không khách khí!”

Bắc Tề Lạc neho lại ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú vào Lam Cảnh Ngạn, đây là thứ khiến cho Lam Cảnh Ngạn sợ nhất, vì trước đây y không bao giờ dám làm cho Bắc Tề Lạc thực sự tức giận, sợ hấn tức giận thật sự, y sẽ không còn cơ hội.

Nhưng hiện tại, Lam Cảnh Ngạn biết trái tim người này đã không thể dành cho y được nữa, nên y cũng không còn sợ hãi, vì kết quả đã định...

“Lạc, ta thực sự yêu người, thậm chí có thể liều mạng vì người. Vì sao? Vì sao mà người chưa bao giờ đem ta để vào trong mắt, ta vẫn luôn cố gắng, cố gắng để người có thể nhận ra... nhưng là giờ, tuyên án đột nhiên xuất hiện, người lại yêu Thiệu Huân... ta không hiểu, thực sự không hiểu, hấn có điểm nào có thể hấp dẫn người? Hấn hoàn toàn không xứng với người...”

Bắc Tề Lạc lại vung tay về phía khuôn mặt đã sưng đỏ của Lam Cảnh Ngạn, đánh cho y nghiêng hẳn mặt sang một bên.

Trong mắt Bắc Tề Lạc lúc này, chỉ có sự vô tình dành cho y, cùng sự nôn nóng vì muốn tìm được Thiệu Huân mà thôi.

Nhìn hấn như vậy, Lam Cảnh Ngạn nghe được trái tim của chính y kết thành băng.

“Lam Cảnh Ngạn, ta không cần người nhắc nhở cho ta biết Thiệu Huân là dạng người gì, ta biết ta muốn cái gì! Hiện tại, người lập tức nói cho ta biết, hấn rốt cuộc ở nơi nào... ngô?!”

Bắc Tề Lạc bất ngờ không kịp đề phòng, bị Lam Cảnh Ngạn đâm thật mạnh vào bụng, làm cho Bắc Tề Lạc đau đến mức suýt nữa ngã lăn ra đất.

Nếu không phải có Lam Cảnh Ngạn đỡ lấy hấn.

“Lam Cảnh Ngạn...”

Cho đến nay, cho dù chỉ là chạm hấn một chút thôi, Lam Cảnh Ngạn đều là nơm nớp lo sợ, thật cẩn thận. Hấn hoàn toàn không đoán được Lam Cảnh Ngạn sẽ động thủ đánh hấn, làm cho hấn thả lỏng cảnh giác với y rất nhiều.

Cho nên bây giờ bị đánh cho toàn thân vô lực, ngoài giật mình khiếp sợ ra, Bắc Tề Lạc còn cảm thấy hối hận, hối hận vì đã quên rằng Lam Cảnh Ngạn chính là một con sói đội lốt cừu.

Bắc Tề Lạc nhất thời không thể cử động, bị Lam Cảnh Ngạn ôm vào trong nhà, sau đó y khóa trái cửa lại.

Lam Cảnh Ngạn đặt Bắc Tề Lạc xuống thăm lóng ở phòng khách, sau đó đè ép lên người hấn. [OxO]

“Lạc, Lạc, xin lỗi, ta thực sự không muốn đối với người như vậy... nếu có thể, ta luôn muốn yêu thương người, sủng người, nhưng mà người vẫn tùy ý mà chọc ta mất hứng, chọc ta tức giận... lần này còn làm mọi chuyện nghiêm trọng như vậy. Lạc, ta thực sự tức giận, ta sẽ không, tuyệt đối sẽ không tặng người cho bất kì kẻ nào, hiểu không?” [:-((hóa ra anh Ngạn vẫn muốn đè anh Lạc...]

Bắc Tề Lạc giận giữ mà trừng mắt nhìn người đang dùng vẻ mặt đau lòng mà đè lên người hấn, nói những lời ghe tởm muốn nôn kia, cắn răng gian nan nói. “Người là đồ khốn khiếp, Lam Cảnh Ngạn... tốt hơn hết người mau nói cho ta biết Thiệu Huân đang ở đâu... sau đó lập tức rút khỏi nơi này... nếu không, ta nhất định sẽ cho người nếm mùi đau khổ...”

Câu nói vô tình lãnh khốc của hấn làm cho ánh mắt của Lam Cảnh Ngạn càng thêm lạnh lùng, y đưa tay cởi dần quần áo trên người của Bắc Tề Lạc ra.

“Muốn làm gì?!”

Bắc Tề Lạc giật mình, sau đó cố sức mà giãy dụa, nhưng vì cảm giác đau đớn vẫn rất rõ ràng, làm cho hấn chậm hơn Lam Cảnh Ngạn rất nhiều, tay chân hấn đều bị y đè lại.

“Lạc, ta muốn người...” Lam Cảnh Ngạn cúi đầu, vội vàng luồn cuống mà không ngừng hôn hấn, tay cũng không ngừng vuốt ve ngực hấn. “Ta muốn người trở thành người của ta, chỉ thuộc về một mình ta...”

[;“”“”; giề giề giề vậy.... anh Lạc của em.....]

#66

Cảm giác thân thể bị người khác chạm đến làm cho Bắc Tề Lạc ghê tởm đến tận xương, nhưng chính thứ cảm giác này lại làm cho hắn bình tĩnh hơn rất nhiều.

“Lam Cảnh Ngạn.” hắn cố gắng mà đè ép lửa giận trong lòng, trừng mắt nhìn người kia. “Buông!”

Lam Cảnh Ngạn dừng động tác lại, ngẩng đầu nhìn ánh mắt băng lãnh vô tình của Bắc Tề Lạc, sau đó chậm rãi lắc đầu. “Không buông, ta không buông, nếu ta mà buông ra, người nhất định sẽ rời xa ta.”

Bắc Tề Lạc hơi nheo mắt, tàn bạo lóe lên trong mắt.

“Nếu đã như vậy thì đừng trách ta tàn nhẫn!”

Bắc Tề Lạc lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, dùng đầu gối đập mạnh vào nơi yếu ớt giữa hai chân của Lam Cảnh Ngạn... khi y đau đớn đến mức ngã sang một bên, hắn liền hung hăng mà cho y mấy đấm.

Ngay sau đó, Bắc Tề Lạc thuận tay tóm lấy bình hoa trên mặt bàn, dùng sức đập mạnh, bình hoa vỡ tan. Hắn nhặt một mảnh vỡ, phần haken mà dùng sức cắm vào đùi Lam Cảnh Ngạn.

“A.....!”

Lam Cảnh Ngạn đau đến mức mồ hôi tóa ra, nhưng mà Bắc Tề Lạc vẫn chưa định buông tha cho y, hắn rút mảnh thủy tinh ra, sau đó lại đâm mạnh vào một chỗ khác...

Rất nhanh, tay của hắn đầy máu. Có máu của Lam Cảnh Ngạn, cũng có máu của chính hắn bị thủy tinh trong tay cắt.

“Lạc—”

Mặt Lam Cảnh Ngạn đã trắng bệch, thấy hắn vẫn còn định tiếp tục đâm, liền thống khổ mà rống to.

Bắc Tề Lạc ngừng tay, dùng ánh mắt đỏ bừng nhìn y, lạnh lùng nói. “Mau nói, Thiệu Huân ở nơi nào?”

Lam Cảnh Ngạn bị ai lắc đầu.

Bắc Tề Lạc thấy thế, lại giơ cao tay.

Lam Cảnh Ngạn cắn răng mà thừa nhận. Mỗi lần thủy tinh đâm vào da thịt, y lại rống to lên. “Lạc... ta yêu người, ta yêu người, ta yêu người...”

“Ta không yêu người.”

Lời nói tàn khốc, lạnh lùng vang lên, làm cho người ta cảm thấy tuyệt vọng...

“Ta yêu người!”

“Ta không yêu người!” Bắc Tề Lạc rống to hơn nữa, hai mắt đã che kín tơ máu, dữ tợn vô cùng.

“... vậy tình yêu của người ở đâu?” Lam Cảnh Ngạn vô lực nhắm mắt, từ khóe mắt y chảy ra một giọt lặn.

“Tình yêu của người, đã cho người khác rồi sao...?”

“... Nói mau, hắn ở nơi nào?”

Thật chú ý lắng nghe, Lam Cảnh Ngạn mới nghe được, trong thanh âm lạnh như băng, vô tình kia lại kèm theo cả sợ hãi run run. Y kinh ngạc mở mắt, nhìn thấy đôi mắt trong suốt kia lại chảy ra nước mắt...

“Mau nói cho ta biết... rốt cuộc hắn ở đâu...?”

Lam Cảnh Ngạn thấy đau quá... không phải là miệng vết thương, mà là trái tim... tim y bị xé nát.

Về mặt của người kia đã nói lên hết thấy. Y đã làm hết sức hết khả năng, cũng không chiếm được tình yêu của hắn. Tình yêu của hắn, cuối cùng lại dành cho người khác, cho một người thậm chí còn không yêu hắn.

Thực sự là đáng cười... người mà mình yêu, lại đi yêu người khác.

Bi ai... y có thể hiểu được tâm tình của hắn bây giờ, cũng giống như y, cho dù có truy đuổi như thế nào cũng không đuổi kịp hắn.

Lam Cảnh Ngạn đã không thể hỏi hấn vì sao được nữa... vì tính yêu, vốn chẳng có lí do vì sao cả...

“Nói mau, nói mau, hấn ở nơi nào?!”

Lam Cảnh Ngạn biết, thanh âm kiên cường này chỉ là giả mạo, kì thật, nó là để che giấu sự sợ hãi, sợ hãi mất đi.

Y lẳng lặng nhìn hấn, khuôn mặt mà chỉ một lần nhìn đã hút đi toàn bộ tâm trí của y, chậm rãi mà nở nụ cười.

Y mở miệng, nói cho Bắc Tề Lạc biết, Thiệu Huân ở...

Bắc Tề Lạc chạy ra khỏi phòng, thân ảnh hấn nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của Lam Cảnh Ngạn.

Y chậm rãi nhắm mắt lại, mệt mỏi nằm trên mặt đất. Miệng vết thương trên đùi y vẫn đang không ngừng chảy máu. Y chậm rãi lùi đi động ra, ấn một dây số, gọi điện yêu cầu đối phương đến đưa y đi.

Sau đó, y lẳng lặng chờ đợi, che mặt, lẳng lặng khóc.

Trong căn phòng đen tối mờ mịt, y khóc, dùng nước mắt tế điện tình yêu mà hấn mới mất đi...

12. Chương 11

#67

Lam Cảnh Ngạn nói cho Thiệu Huân biết Úc Ngôn đang ở tạm trong một khách sạn. Vốn dĩ nàng cũng không định trở về, vì nàng không biết phải đối mặt với anh như thế nào.

Chuyện nàng và Lam Cảnh Ngạn bị người hại, tuy rằng Lam Cảnh Ngạn vẫn cho rằng anh có tham dự trong đấy, nhưng nàng không tin y. Nàng nói, anh không phải là người như vậy. Cho dù người nói lời chia tay là anh, nhất định là do anh có một nỗi khổ nào đấy.

Chuyện xảy ra giữa nàng và Lam Cảnh Ngạn, tuy rằng nàng là người bị hại, nhưng nàng vẫn cảm thấy xấu hổ với anh. Nhưng Lam Cảnh Ngạn lại nhất quyết phải kéo nàng về cùng, để cùng đi trực tiếp chất vấn anh. Khi về đến trong nước, cho dù Lam Cảnh Ngạn đã khuyên can nàng như thế nào, nàng vẫn không chịu rời khách sạn. vì thế Lam Cảnh Ngạn đành đi tìm Thiệu Huân một mình.

Thiệu Huân chạy đến khách sạn nơi mà Úc Ngôn đang ở, nhưng liền linh chạy đến là thế, đến lúc đứng trước cửa phòng Úc Ngôn, anh đã do dự thật lâu mới có thể hạ quyết tâm mà gõ cửa được.

Một lúc sau, Úc Ngôn mới ra mở cửa. Khi nàng nhìn thấy anh, giật mình không nhỏ. “... Huân?”

Thiệu Huân nhìn nàng thật lâu, người yêu mà đã hơn nửa năm nay anh không gặp. Sau đó, anh dùng sức ôm chặt lấy nàng.

“Tiểu Ngôn.... Tiểu Ngôn...”

“Huân.” Nước mắt của Úc Ngôn chảy xuống, nàng cũng ôm chặt lấy anh.

Nàng gầy hơn trước rất nhiều, Thiệu Huân đau lòng, cảm thấy chua xót hổ thẹn, miệng không ngừng nói với nàng “Thực xin lỗi... thực xin lỗi...”

“Huân, điều em cần không phải là lời xin lỗi... Huân, anh có thể giải thích tất cả mọi chuyện cho em hiểu được không? Em muốn biết, rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra, chuyện gì mà lại làm mọi việc ra nông nổi này...được không, Huân?”

Ngừng một chút, Thiệu Huân mới dùng sức gạt đầu.

“Được, anh sẽ nói cho em biết, nói cho em tất cả mọi chuyện.”

Vì thế, hai người cũng ngồi xuống giường, Thiệu Huân ôm chặt lấy bả vai gầy yếu của Úc Ngôn, tầm mắt anh mờ mịt, giống như đang nhìn về nơi trốn nào đó rất xa.

Thanh âm trầm thấp của anh vang lên, anh vẫn che giấu một bí mật.

“Thực ra, Giai Huệ là người em cùng mẹ khác cha của anh. Năm anh bảy tuổi, mẹ anh đã phản bội cha, bỏ đi nơi khác cùng tình nhân. Lúc ấy, cha của anh thực sự không tiếp nhận được chuyện này, đã buông tha cho tất cả để đi tìm mẹ anh, còn gửi anh ở chỗ những người họ hàng. Cha anh đi đến hai năm sau mới về, đồng thời, ông còn ôm một đứa bé gái trở về. Đứa bé ấy mới chỉ được hơn một tuổi. Anh hỏi cha, bé gái này là ai? Cha anh trả lời, đây là do mẹ anh sinh ra. Tuy rằng lúc ấy anh mới chín tuổi, nhưng trong nháy mắt, anh liền hiểu được đứa bé ấy là đứa trẻ của mẹ anh cùng tình nhân của bà.”

“Sau đó cha anh lại nói, mẹ anh cùng tình nhân của nàng hơn nửa năm trước gặp tai nạn giao thông đã qua đời, chỉ để lại đứa bé này trong cô nhi viện. Vì vậy cha anh đã mang về nuôi. Sau đó ba anh lại nói với anh, tuy rằng ông còn trách mẹ anh, nhưng đứa bé này vô tội, cho nên ông sẽ nuôi dưỡng nó. Từ đấy trở đi, anh đã coi Giai Huệ là em gái ruột của mình, anh giấu diếm thân phận thực sự của nàng, vì anh không muốn nàng đau khổ.”

“Anh cảm thấy cha anh thực sự là một người vĩ đại, yêu và hận, ông có thể phân chia thật rõ ràng. Đối với Giai Huệ, ông đã dành cho nàng tất cả sự yêu thương, hoàn toàn coi nàng là con gái ruột của mình, để cho nàng có thể vui vẻ hạnh phúc lớn lên. Cha anh vẫn giấu con bé sự thật, ông nói cho nàng biết năm nàng hai tuổi, mẹ của nàng bị tai nạn mà mất.”

Úc Ngôn ngẩng đầu nhìn anh, sau đấy đưa tay ôm lấy eo anh, nhỏ giọng hỏi. “Giai Huệ hoàn toàn không biết chút gì về chuyện này sao?”

Thiệu Huân gật đầu.

“Đúng vậy, nàng không biết một chút gì cả, anh cũng không định để cho nàng biết. Anh không tưởng tượng nổi cảnh nàng biết được sự thật, rằng nàng là con ngoài giá thú, hơn nữa còn là con của người đã phản bội cha và tình nhân của bà, nàng sẽ đau khổ như thế nào nữa...”

“Huân, hiện tại em mới hiểu rõ, vì sao anh lại sùng bái phụ thân của mình như vậy. Em cảm thấy ông thật sự vĩ đại. Ông có thể từ bỏ mối hận với mẹ của anh, thật tình yêu đứa bé là bằng chứng sự phản bội của mẹ anh...”

“Huân... chuyện bí mật như thế này, vì sao anh lại nói cho em biết?” nghĩ ra cái gì đấy, nàng quay sang dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn anh.

Thiệu Huân mỉm cười nhìn nàng nói. “Vì em đáng giá để cùng anh gìn giữ bí mật này, hơn nữa em cũng muốn chân tướng vì sao anh lại nói ra lời chia tay mà.”

“Việc ấy có liên quan đến bí mật này sao?” Nàng mở to mắt.

“Đúng vậy.” Thiệu Huân khẽ gật đầu, biểu tình trên khuôn mặt trầm xuống. “Bắc Tề Lạc đã điều tra được bí mật này, vì vậy, anh không thể không nghe theo mệnh lệnh của Bắc Tề Lạc...”

“Hắn yêu cầu anh chia tay em?”

Anh lại gật đầu. “Đúng vậy. Không chỉ thế, hắn còn đe dọa, nếu anh dám rời đi, hắn sẽ công bố bí mật này ra.”

“Vì sao? Vì sao hắn lại làm như vậy?”

Thiệu Huân nhắm mắt lại, thống khổ nói. “Anh cũng không biết... anh cũng không muốn biết... tuy rằng trong lòng anh có chút suy đoán, nhưng anh thực sự không tin suy đoán ấy... anh không thể tin được hắn lại là...”

“Là cái gì?” Úc Ngôn khẩn trương hỏi anh. Biểu hiện của anh lúc này làm cho nàng cảm thấy bất an, nàng cứ cảm thấy chỉ cần giây phút sau, anh sẽ rời xa nàng...

Nhìn khuôn mặt sợ hãi của Úc Ngôn, đột nhiên Thiệu Huân lại không dám nói nữa, mặc dù anh đã quyết tâm sẽ nói cho nàng biết mọi điều...

“Huân, anh làm sao vậy?” Anh trầm mặc làm cho nàng cảm thấy nghi ngờ.

“... Vô cùng xin lỗi...” anh gục đầu xuống, chỉ có thể nói như vậy với nàng.

“Huân...” nàng ngơ ngác nhìn anh, sau đó nháy mắt, nàng chợt nhận ra cái gì đó, nàng sợ hãi chui vào lòng ôm chặt lấy anh, nhỏ giọng kêu gọi, giống như đang cầu xin. “Huân... Huân.... Nói cho em biết đi, anh sẽ không bỏ rơi em mà đi, nói với em như vậy được không. Em không muốn anh lại bỏ rơi em... Không muốn...”

“Tiểu Ngôn.” Sự bất an, sợ hãi của nàng anh có thể cảm nhận rõ ràng. Anh nâng tay lau đi những giọt nước mắt trên mặt nàng, nàng lại bỗng nhiên rời khỏi vòng tay của anh.

“Tiểu Ngôn?!”

Thiệu Huân trừng lớn mắt, vì lúc này Úc Ngôn lại đột nhiên đứng dậy, bắt đầu cởi quần áo.

Nàng nhanh chóng mà cởi hết tất cả quần áo, thân thể phát run. Nàng cúi đầu không dám nhìn anh, khóc nức nôi. “Huân... thân thể của em đã bị người khác chạm vào... em biết, anh không cần, nhưng em không thể chịu được... cầu anh, Huân, ôm em đi, làm cho thân thể em tất cả đều thuộc về anh, để em có thể hoàn toàn có được anh... được không...?”

Anh chỉ có thể bi thương nhìn nàng rơi lệ, không biết qua bao lâu, anh cúi người ôm lấy nàng, cũng thuận thể ngã xuống trên giường.

[;A;- anh ơi anh....]

#68

Hai người rốt cuộc cũng không làm gì. Thiệu Huân giống như chợt thanh tỉnh, anh nhanh chóng đứng dậy, rời khỏi thân thể của nàng.

“Huân....”

Nàng ngồi xuống, đôi mắt rớm nước nhìn anh.

Anh không dám nhìn nàng, hai tay nắm chặt đứng im. Sau đó, anh tiến đến gần nàng, kéo chăn che kín thân thể trần trụi của nàng.

“Vô cùng xin lỗi...” anh đau thương, thanh âm trầm trầm nói với nàng.

“Vì sao?” nàng ghen ngào hỏi.

“..... xin lỗi.....” anh vẫn chỉ có thể nói với nàng mấy chữ này.

Anh cũng không biết vì sao, lúc này, trong nháy mắt, anh nghĩ đến Bắc Tề Lạc.

“... Huân, em không cần, không cần lời xin lỗi của anh.... Nói với em rằng anh yêu em, nói với em rằng anh sẽ không rời bỏ em, được không, Huân?”

Nàng cầu xin, nhưng anh lại không dám cho nàng một câu cam đoan nào.

Rõ ràng trước khi đến đây, anh đã tuyên bố rõ ràng, người anh yêu chỉ có một mình nàng...

Nhưng tại sao bây giờ, chỉ một câu anh yêu em, anh cũng không nói được?

Không hiểu sao bỗng chốc, câu nói anh yêu em kia lại trở nên trầm trọng như vậy, đã không còn là câu nói hiển nhiên mà anh vẫn nói với nàng giống như trước đây khi hai người còn ở bên nhau nữa.

Hiện giờ trong lòng anh đã có thêm một tầng trói buộc.

“Huân... anh không muốn em sao? Anh muốn rời bỏ em sao?”

Sự trầm mặc của anh làm cho nàng sợ hãi. Úc Ngôn túm lấy cánh tay anh, muốn anh khẳng định.

“Huân, chẳng lẽ... anh thực sự đã không còn yêu em nữa...”

“Huân!”

Anh vẫn không trả lời, nên nàng chỉ có thể bi thương mà lay động anh.

“... anh không biết.” anh dùng sức lắc đầu, sau đó quay sang nhìn nàng. “Tiểu Ngôn, em đừng hỏi anh nữa, anh thực sự không biết... không biết rốt cuộc đã làm sao vậy... anh hiện tại không còn là anh nữa...”

“Huân...” nghe những lời anh nói, Úc Ngôn vô lực buông anh ra, ngã ngồi xuống giường.

“.. thực sự xin lỗi, xin lỗi em...”

Anh biết trong lòng nàng khó chịu, thương xót mà ôm nàng vào trong lòng, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt nàng.

“Anh xin lỗi...” hết lần này đến lần khác, anh nói lời xin lỗi với nàng, nàng thất hồn lạc phách lắng nghe, nhưng chỉ một lúc sau, nàng lại bình tĩnh mà ôm chặt lấy anh.

“Tiểu Ngôn...”

“Không, Huân, em yêu anh, em sẽ không để anh đi, em không cho phép!”

“Tiểu Ngôn?” lời nói nghi hoặc của Thiệu Huân nhanh chóng bị Úc Ngôn nuốt vào trong miệng, Thiệu Huân trợn to mắt nhìn khuôn mặt phồng to trước mắt...

Anh giờ ta định kéo nàng ra, nhưng nhìn thấy những giọt lệ còn vương trên khóe mắt của nàng, anh lại không nỡ.

Cứ để mặc nàng hôn anh.

[Ồi giờ ới

TAT... anh ới là anh~]

—

Bắc Tề Lạc vội vàng đi đến địa chỉ khách sạn mà Lam Cảnh Ngạn nói, đi đến trước cửa phòng, hắn đang định gõ cửa, thì lại nhận ra cửa không khóa, nên hắn đi vào luôn.

Mới bước được mấy bước, nhìn thấy cảnh tượng bên trong, hắn trợn mắt, sau đó vọt đến tách hai người trước mắt ra.

Hắn đẩy mạnh, làm cho tấm chăn mỏng manh trên người Úc Ngôn rơi xuống. Nhìn thấy nàng trần trụi, hắn giật mình kinh sợ, quay đầu nhìn Thiệu Huân. Lúc này, quần áo anh không chỉnh tề, đầu óc còn không tiêu hóa kịp thông tin Bắc Tề Lạc xuất hiện mà thất thần. Bắc Tề Lạc nhìn anh, cảm giác trái tim mình bị người ta vết sạch.

Úc Ngôn kinh ngạc, nhưng lại nhanh chóng hồi thần, vội vàng kéo chăn che kín cơ thể, hoảng sợ nhìn về phía Thiệu Huân.

Úc Ngôn nhận ra Bắc Tề Lạc. Chính xác mà nói, có rất ít người không biết Bắc Tề Lạc là ai. Dù sao, so với một đại minh tinh, hắn còn nổi tiếng hơn rất nhiều. Úc Ngôn làm ở một công ty lớn như vậy, không có khả năng không biết Bắc Tề Lạc.

Nàng chỉ kì quái, vì sao Bắc Tề Lạc lại đột ngột xuất hiện như vậy? Nhưng khi ánh mắt của nàng dừng lại ở trên người của Thiệu Huân, nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc, lại ỉn ỉn có chút sợ hãi của anh, nàng mới chợt nhớ ra anh đã nói, Bắc Tề Lạc uy hiếp anh.

Nàng nơm nớp lo sợ mà nhìn Bắc Tề Lạc, lại nhận thấy sự khát máu trong mắt của hắn, ngay sau đó, Thiệu Huân bị hắn đâm mạnh, ngã lăn ra giường.

“A!” nàng giật mình kêu to lên, vừa định chạy đến xem Thiệu Huân như thế nào, thì anh lại bị Bắc Tề Lạc hung hăng túm, quăng xuống đất.

#69

“Huân!!”

Úc Ngôn kinh hoảng, thất thố chạy xuống giường, nhưng lại giẫm phải chăn mà ngã gục xuống đất.

“Tiểu Ngôn!” Thiệu Huân đang giãy dựa trên mặt đất, nhìn thấy nàng ngã, anh khẩn trương bò dậy nâng nàng. Nhưng chưa kịp chạm vào nàng, anh đã bị Bắc Tề Lạc kéo mạnh.

“Buông tay, Bắc Tề Lạc!” mặt bị đánh, hơn nữa còn bị quăng ra đất, Thiệu Huân cảm thấy khó chịu, lửa giận thiêu đốt, anh tức giận mà hất văng tay của Bắc Tề Lạc ra, cũng rống lớn.

Bắc Tề Lạc nheo mắt lại, trong mắt hần bắn ra thứ ánh sáng rét lạnh nguy hiểm. Hần giơ cao tay, thừa dịp Thiệu Huân chưa kịp chuẩn bị mà đâm anh một cái, làm mặt anh nghiêng hẳn sang một bên, thậm chí còn xuất huyết, từng giọt từng giọt máu rơi xuống tấm thảm lông trắng ngà dưới chân.

“A, Huân!” Úc Ngôn đã đứng dậy, kinh hãi mà lao về phía anh, thấy Bắc Tề Lạc không hề có ý định bỏ qua, nàng hô to lên.

“Không được đánh anh ấy nữa, không được...!”

Bắc Tề Lạc cảm thấy nàng rất phiền, quay đầu lại tàn bạo mà trợn mắt nhìn nàng, hung hăng chỉ vào người nàng nói.

“Ta không đánh phụ nữ, người đừng có ép ta phải ra tay!”

“Nhưng nếu người còn đánh nữa, Thiệu Huân sẽ chết!” nhìn khuôn mặt sưng phù, điệu bộ giọng nói không phát ra nổi của Thiệu Huân, nàng đau lòng, quay đầu sợ hãi nhìn Bắc Tề Lạc, cũng mở miệng cầu xin. “Đừng đánh anh ấy nữa, tha cho anh ấy...”

Hần lạnh lùng tàn ác trừng mắt nhìn nàng. “Hắn là người của ta, là của ta! Dám phản bội ta, sẽ phải nhận xử phạt!”

Xoay người, hắn nhìn Thiệu Huân, vô cùng hung bạo mà xé quần áo của anh ra, túm tóc bắt anh ngẩng đầu, sau đó dùng sức mà hôn anh, cắn xé khoang miệng của anh giống như một kẻ cuồng dại. Tay còn lại của hắn không ngừng chạy trên cơ thể Thiệu Huân, mỗi một tác da thịt đều được vuốt ve, hắn dùng hành động điên cuồng của mình để nói cho Úc Ngôn, cũng nói cho Thiệu Huân biết anh là của hắn.

Úc Ngôn sợ hãi đến ngây cả người, đầu óc nàng trống rỗng.

Úc Ngôn ngay ở bên cạnh anh, Thiệu Huân dùng toàn lực mà giãy dựa... anh sợ hãi việc nàng nhìn thấy bộ dáng đáng xấu hổ này của anh...

“Không... Bắc Tề... không...”

Mỗi một lần giãy dựa được một khe hở, Thiệu Huân đều cố gắng nói chút gì đó, nhưng ngay cả một câu nói anh cũng không thể nói xong được, mà kết quả của sự giãy dựa là nụ hôn càng điên cuồng hơn nữa của Bắc Tề Lạc...

Khi hai tay của Bắc Tề Lạc chạm đến nơi giữa hai chân anh, anh trợn mắt, mạnh ngẩng đầu lên hô to. “Không...”

Tiếng kêu thét này của Thiệu Huân làm Úc Ngôn bừng tỉnh. Nàng không thể tin nổi vào điều đang xảy ra trước mắt, hai người đàn ông đang dây dưa với nhau. Nàng nhìn thấy ánh mắt thống khổ cùng cực của Thiệu Huân, sợ hãi mà bưng miệng, nhưng cuối cùng, nàng vẫn liều lĩnh mà chạy đến, cầu xin Bắc Tề Lạc.

“Thả Huân... buông anh ấy ra... Anh ấy sẽ chết mất, cầu xin người...”

Bắc Tề Lạc giơ tay, tát nàng ngã nghiêng sang một bên. Hắn chỉ thẳng vào nàng, ngoan lệ nói. “Người đừng ép ta phải ra tay đánh người!”

“Không...” Úc Ngôn ôm lấy bên má bị đánh, khóc lóc lắc đầu.

“Cút đi, hoặc là ngồi đấy xem ta xử phạt hắn như thế nào!” Bắc Tề Lạc cong lên khoe môi, dữ tợn cười. “Hắn là của ta, hiểu không? Ta muốn trừng phạt sự không nghe lời của hắn, phải cho hắn một cái giáo huấn, để miễn cho hắn còn có lần tiếp theo không biết nghe lời...”

Bộ dáng của Bắc Tề Lạc thực sự làm cho nàng cảm thấy rất hoảng sợ, nàng cảm thấy hắn điên rồi, nổi điên... hắn đã không còn là Bắc Tề Lạc luôn tràn đầy tự tin, không ai so sánh nổi nữa... hắn biến hóa, thành một con ác ma bị chọc giận, điên cuồng mà cắn nuốt kẻ phản bội hắn!

Úc Ngôn thấy Bắc Tề Lạc lại cúi đầu, định tiếp tục tra tấn Thiệu Huân, nàng sợ hãi hẳn sẽ thực sự giết chết Thiệu Huân, nhin không được nói ra. “... không có... hai người chúng ta không làm gì cả! Chúng ta trong sạch, Thiệu Huân thực sự không làm gì cả. Cầu xin người, hãy tha cho anh ấy đi... cầu người, tha anh ấy, thực sự, Thiệu Huân chưa làm cái gì a...”

Bắc Tề Lạc nghe thấy Úc Ngôn nói, giống như bị ấn công tắc ngừng lại, hẳn ngỡ ngác nhìn Thiệu Huân, lúc này anh đã không còn chút khí lực nào, nằm mê man trên mặt đất không biết đã ngất hay chưa.

“... Thực sự, chưa làm bất cứ cái gì cả...”

Hắn nhỏ giọng nhắc lại, còn có chút bất an... sau đấy, hắn từ từ mà nở nụ cười, mặc dù nước mắt đang chảy dài hai bên gò má, nhưng là cười vui sướng.

Úc Ngôn nhìn hắn ngẩn người... nàng không thể tưởng tượng nổi, một người luôn tạo ra ấn tượng lạnh lùng khó chịu trong lòng người khác như Bắc Tề Lạc lại có thể khóc.... Mà nguyên nhân, chỉ vì hắn biết Thiệu Huân không phản bội hắn...

“Huân... Huân...” Bắc Tề Lạc không ngừng gọi tên anh... khi nhìn thấy Thiệu Huân từ từ mở mắt ra, nụ cười cùng nước mắt của hắn càng trở nên sâu đậm hơn, một giọt lệ rơi từ má của hắn rơi xuống trên mặt Thiệu Huân, hắn cũng cúi đầu, chôn mặt vào bả vai của Thiệu Huân.

Hắn không nói thêm gì nữa, Thiệu Huân lúc này bị hành động của hắn đã kích làm cho đầu óc choáng váng, nhưng anh vẫn có thể cảm nhận được thân thể hắn vì cao hứng mà khẽ run run.

Giọt lệ của hắn rơi trên má anh khô đi, trong lòng anh, cảm xúc lại vẫn chưa thể bình ổn. Hắn vui vì biết anh không phản bội hắn, thậm chí vui mừng đến mức không thể tự kiềm chế được bản thân... làm anh cảm thấy đau lòng. Anh không tự chủ được mà nâng hai tay, ôm hắn.

#70

Quay về nhà của Bắc Tề Lạc, Thiệu Huân dùng khăn lạnh trùm bên má bị đánh sưng đỏ của mình. [Khổ thân anh... =A=]

Anh ngồi im trên sofa, ngỡ ngác nhìn mảnh vỡ bình hoa tán loạn trên mặt đất, còn có vết máu đỏ bắt mắt trên tấm thảm trắng.

Bắc Tề Lạc đi lên tầng hai tìm băng gạc và thuốc tiêu sưng xuống, sau đó hắn ngồi xuống trước mặt Thiệu Huân, đổ thuốc vào bông, thật cẩn thận mà bôi thuốc cho anh.

Chú ý đến ánh mắt đại ra nhìn vết máu của Thiệu Huân, Bắc Tề Lạc mở miệng giải thích. “Đây là máu của Lam Cảnh Ngạn.”

Thiệu Huân thu hồi ánh mắt, đối mắt với Bắc Tề Lạc, anh đang chờ hắn nói tiếp. Bắc Tề Lạc lại mở miệng. “Ta hỏi hắn người ở đâu, hắn không chịu trả lời, nên ta liền đập vỡ bình hoa, dùng mảnh vỡ đâm hắn, thế nên mới có vết máu... người yên tâm, vết thương như vậy, hắn không chết được...”

Tầm mắt của Thiệu Huân chuyển đến bàn tay đang bôi thuốc cho anh của Bắc Tề Lạc, phát hiện ra cái gì đó, anh chậm rãi cầm lấy tay hắn, mở bàn tay ra, nhìn thấy được miệng vết thương loang lổ.

“Bị mảnh vỡ bình hoa cắt phải.” Bắc Tề Lạc qua loa nói.

Thiệu Huân buông tay của hắn ra, tầm mắt chuyển sang nơi khác, tiếp tục trầm mặc.

“Người đang trách ta vì đã lôi người đi trước mặt Úc Ngôn sao? Vì người còn chưa kịp nói với nàng câu nào đã bị kéo đi, nên khó chịu?”

Động tác bôi thuốc vẫn mềm nhẹ, nhưng trong giọng nói lại tràn đầy ghen tuông khó chịu.

“Dù sao hai người cũng đã không còn gì để nói, không phải sao? Nàng đã biết được mối quan hệ thực sự giữa hai chúng ta, nàng là người thông minh, chắc hẳn sẽ không tiếp tục mà dây dưa với người nữa.”

“Đừng nói tiểu Ngôn thành loại người không biết liêm sỉ như vậy.” Thiệu Huân không thể trầm mặc.

Phản ứng của anh làm cho ánh mắt Bắc Tề Lạc lạnh đi. “Vừa rồi ta nói nhiều như vậy người cũng không lên tiếng trả lời, vậy mà chỉ cần nói về người phụ nữ kia, người lại khấn trương như vậy. Hừ, sao hả, vẫn còn dư tình với nàng hay sao hả?”

Nhìn hắn, Thiệu Huân chỉ cảm thấy không thể hiểu nổi, còn có cảm giác bất lực, anh chán nản mà quay mặt sang một bên, lại động vào vết thương.

“Đừng lộn xộn, nếu không vết sưng sẽ rất khó tan.” Bắc Tề Lạc dùng tay cố định đầu của anh, không để cho anh lộn xộn, nhưng động tác bôi thuốc cho anh lại dừng lại. Hắn nhìn anh chăm chú, sau đó từ từ mà đưa mặt lại gần.

Trước khi môi của hắn có thể chạm vào môi của anh, Thiệu Huân lên tiếng. “Đáp án người muốn ta tự mình hiểu ra ấy, ta đã hiểu ra rồi.”

Bắc Tề Lạc ngừng lại, nhìn chăm chú vào đôi mắt đen láy của anh, dùng tư thế cách mấy cm như vậy hỏi. “Là gì?”

Khoảng cách như vậy làm Thiệu Huân cảm thấy hơi khó thở, anh hơi nhích người ra sau, nhưng lại bị Bắc Tề Lạc ôm chặt lấy thắt lưng, kéo lại.

“Trả lời đi.” Thanh âm của hắn để lộ ra chút kích động không bình tĩnh.

Yết hầu anh hơi nhúc nhích một chút, anh cảm thấy không được tự nhiên mà quay mặt sang một bên.... “Nhìn ta mà trả lời!”

Bắc Tề Lạc nhìn rõ động tác của anh, mặt anh lại bị bắt quay lại, tầm mắt không thể di ra nơi nào khác ngoài khuôn mặt của hắn.

Do dự một lúc, anh mới mở miệng. “... từ khi nào... mà người bắt đầu thích, thích..”

Từ đằng sau chữ “thích” giống như bị cái gì ngăn chặn, anh không thể nói ra khỏi miệng được.

Bắc Tề Lạc nói với anh. “Không phải thích.”

“A?!”

“Là yêu.”

“...” Thiệu Huân không nói gì.

“Nói đi, những thứ người muốn nói cứ nói hết ra đi, ta muốn nghe.”

Nhìn ánh mắt thâm thúy của hắn, Thiệu Huân mở miệng, lại mãi mà không nói ra tiếng được. miệng cứ mở ra đóng lại mấy lần, anh mới chần chờ mà hỏi. “Vì sao... vì sao... lại là ta?”

Bắc Tề Lạc nhún vai, trả lời. “Nói thực ra ta cũng không biết, nếu bắt buộc phải đưa ra một câu trả lời, vậy chắc sẽ là: vì chính là người, nên ta mới yêu.”

Thái độ khẳng định vô cùng tự tin của hắn làm cho anh không thể hoài nghi nổi tính chân thật của lời hắn nói. Câu trả lời kiên quyết như vậy làm cho ngực Thiệu Huân hơi thất lại một chút.

Qua một lúc lâu, khi anh đã đè nén được sự rung động trong lòng, anh mới hỏi tiếp. “Người dùng thủ đoạn như vậy giữ ta lại, chẳng lẽ không sợ ta phát hiện ra, sẽ càng hận người, càng rời xa người hơn nữa sao?”

Bắc Tề Lạc nâng khuôn mặt của anh lên, bình tĩnh cười.

Hắn nói. “Cũng giống như trong thương trường, từ trước đến nay làm bất cứ việc gì, người đều có thể nắm giữ trăm phần trăm chiến thắng trong tay, điều kiện tiên quyết là phải có đủ tự tin để tranh thủ cơ hội, chọn đúng thời cơ, và phải quyết đoán mà ra tay. Do dự sẽ bị vượt qua, chần chờ sẽ bị người khác chiếm mất ưu thế... nói thực, lúc đầu ta thực sự không có chút tự tin nào, vì người gần như đã trở thành của người khác. Nhưng mà ta thực sự không cam lòng buông người ra. Có một câu nói rất đúng, ”cố gắng không nhất định sẽ thành công, nhưng đầu hàng cũng đồng nghĩa với thất bại“... cho nên ta muốn thử cố gắng một lần.”

Hắn thu lại vẻ tươi cười, im lặng trầm tĩnh nhìn anh, lên tiếng hỏi. “Hiện tại, ta có thể tin tưởng rằng sự cố gắng của ta đã thành công được không?”

Ánh mắt Thiệu Huân dừng ở khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ của Bắc Tề Lạc, tay không tự chủ được mà đặt lên bàn tay đang ôm mặt mình của hắn, sau đó anh nhắm mắt lại.

Anh không nói gì, không gật đầu, không lắc đầu, nhưng một loạt hành động của anh cũng đủ để cho Bắc Tề Lạc biết, hắn mừng rỡ như điên mà ôm anh vào lòng.

Bắc Tề Lạc hiểu, đáp án của anh không phải khẳng định, không phải phủ định, mà là do dự, do dự không biết rốt cuộc anh có yêu hắn hay không?

Nhưng sự do dự của anh cũng quá đủ với hắn, như vậy có nghĩa hắn vẫn còn cơ hội, trong lòng anh đã có vị trí của hắn, cho dù nó là nhỏ nhoi.

Từ không yêu đến do dự, như vậy, từ do dự đến yêu chắc hắn là không xa nữa...

Bắc Tề Lạc vừa lòng, tự tin nở nụ cười.

#71

Úc Ngôn vẫn ngồi trên giường, nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, ngẩn ngơ. Nàng nghĩ đến rất nhiều chuyện, từ khi quen biết với Thiệu Huân, ở bên nhau, chia ly, gặp lại, rồi lại chia ly...

Nghĩ đã lâu, nàng phát hiện, chuyện phát sinh đến mức này, nàng chẳng có thể trách cứ bất kì ai.

Bởi vì nếu ngay từ đầu, nàng kiên quyết từ bỏ công việc mà ở lại bên người Thiệu Huân, có lẽ mọi chuyện đã không xảy ra như thế.

Có lẽ nàng đã kết hôn cùng anh, có khả năng còn đang tìm việc khác, hoặc là đã tìm được một công việc mới mà nàng không thích lắm, thậm chí có khả năng đang mang thai đứa con của anh, có khả năng đang sống một cuộc sống không quá đầy đủ về vật chất.

Nhưng lúc ấy, nàng lại lựa chọn công việc, mà để anh ở lại.

Lúc đầu, nàng cũng có ý định ở lại, nhưng cuối cùng nàng vẫn chọn công việc. một người, có thể kiếm được một công việc thích hợp với năng lực của mình, hơn nữa kiếm đủ tiền cho cuộc sống, cũng khó khăn giống như việc tìm một người yêu hoàn mỹ. Lúc ấy, nàng đã tin tưởng vững chắc rằng, Th nhất định sẽ chờ nàng trở về, nên mới chọn công việc.

Nhưng nàng sai lầm rồi, vì thế nàng đã bị trừng phạt, Thiệu Huân bị người khác cướp mất rồi, anh đã trở thành người của Bắc Tề Lạc. Đây là trừng phạt đúng tội, nàng còn có thể trách ai được nữa?

Di động bên cạnh nàng vang lên. Nàng để nó kêu một lúc, mới buồn bã mà cầm nó lên nghe.

Nghe được thanh âm từ bên kia di động truyền đến, nàng không kìm nén được mà rơi lệ.

“Huân... em xin lỗi...”

Thiệu Huân âm thầm buông điện thoại, Bắc Tề Lạc ngồi ở ngay bên cạnh, im lặng chờ đợi anh. Thấy anh trầm mặc, hắn hỏi.

“Nàng nói gì với người?”

Vì Thiệu Huân ngoài câu mở đầu ra vẫn không nói thêm gì cả, nên cho dù đã thực im lặng để nghe, Bắc Tề Lạc cũng không đoán ra được Úc Ngôn đã nói gì.

Thiệu Huân nhìn về phía hắn, sau đó trả lời. “Nàng nói, ngày mai nàng sẽ bay, công việc của nàng không thể để lâu như vậy được. Nàng cũng nói xin lỗi, vì khi ấy nàng đã lựa chọn công việc mà rời khỏi ta. Cuối cùng nàng nói, có lẽ là do hai người chúng ta không thích hợp, nên mới gặp nhiều chuyện như vậy... nàng nói... chia tay.”

Bắc Tề Lạc lại xác nhận lại một lần nữa. “Nàng thực sự nói như vậy sao?”

“... thực ra, người phải nói lời xin lỗi là ta mới đúng.” Hắn bị ai gục đầu xuống. “Lúc ấy, nếu ta buông tha tất cả để đi cùng nàng thì tốt rồi.”

“Không thể.” Bắc Tề Lạc khẳng định nói. “Vì ta tuyệt đối sẽ không cho người đi.”

Thiệu Huân nghe vậy, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt kiên định của hắn, anh ngơ ngác.

“Nếu ta không yêu người, Úc Ngôn cũng sẽ không phải ra nước ngoài làm việc, tất cả mọi chuyện tự nhiên cũng sẽ không xảy ra.” Bắc Tề Lạc xoay người đi vài bước, ngồi xuống bên cạnh anh.

“Nhưng mà người lại xuất hiện trước mặt ta, để ta yêu người. Cho nên mọi chuyện mới xảy ra.”

“... người từ khi nào thì, với ta... có cảm giác...”

Bắc Tề Lạc nghĩ nghĩ, sau đó nghiêm túc trả lời. “Từ lần đầu gặp người, ta đã có cảm giác rất khác lạ, cảm thấy người hoàn toàn khác so với mọi người. sau đây người xuất hiện, cũng sống với ta, tình yêu cứ thế mà đến.”

“Người nói lần đầu tiên, là lần mà người suýt nữa đâm phải ta, sau đó ngắt xi?”

“Uhm.”

“... thực ra, đây không phải là lần đầu tiên ta nhìn thấy người.” Ngập ngừng một lúc, Thiệu Huân vẫn nói ra.

“Cái gì?”

“Trước đây nữa, ta cũng từng gặp người. Trong một buổi yến tiệc dành cho các doanh nhân thành đạt, ta và Giai Huệ đã gặp người trong phòng khiêu vũ. Lúc ấy, ta cũng đã nhìn người rất lâu. Nhưng khi ấy, mặc dù chúng ta cùng ở trong một không gian, nhưng người vẫn cách ta rất xa, không thể với tới nổi... tất nhiên người nhất định sẽ không nhìn thấy ta, vì lúc ấy trong lòng người, căn bản là khinh thường người như ta...”

“Người nhất định sẽ không ngờ tới việc, không lâu sau đây chúng ta sẽ gặp nhau, hơn nữa còn có quan hệ như thế này đi?” Bắc Tề Lạc nở nụ cười.

Thiệu Huân lại cười không nổi, khuôn mặt anh vẫn hơi buồn. “Cũng giống như lời mà người vừa nói, nếu lần đó sau khi người té xỉu, chúng ta không gặp lại nhau nữa, chắc chắn sẽ vẫn bỏ qua nhau.”

Bắc Tề Lạc thu hồi tươi cười. hắn thừa nhận điều anh nói là sự thực. Nếu hai người không thể gặp lại nhau, qua một thời gian hắn nhất định sẽ quên ả, cũng cưới vợ sinh con...

“Người có biết không, lúc trước, chính tiểu Ngôn đã cho ta biết cơ hội đi tham gia khóa huấn luyện làm quản gia.”

“Nói như vậy, ta nên cảm tạ nàng, cứ nhiên đem một người tốt như vậy đưa đến trước mặt ta.” Dừng một lát, Bắc Tề Lạc lại nói. “Ta cũng phải cảm tạ cả mẹ ta nữa, là mẹ đã mang người đến làm quản gia cho ta.”

Bắc Tề Lạc nhắc đến Bắc Tề phu nhân làm cho Thiệu Huân giật mình, bật dậy từ sofa.

“Làm sao vậy?” Bắc Tề Lạc cũng kì quái đứng lên.

“Xong rồi.” Thiệu Huân chán nản nói.

“Có chuyện gì?”

Thiệu Huân chậm rãi lắc đầu, vô lực ngồi xuống sofa, nhắm mắt che mặt bị ai nghĩ.

Chết rồi chết rồi, thật sự chết rồi. Anh còn nhớ rõ nhiệm vụ mà Bắc Tề phu nhân giao cho anh, đây là không cho Bắc Tề Lạc trở thành người đồng tính. Phải nghĩ biện pháp để làm hắn thực sự yêu một người phụ nữ.

Anh cứ nhiên đã quên sự phân phó của chủ nhân, xem ra anh thực sự không phải là một quản gia đủ tư cách, aizz...

#72

Úc Ngôn chủ động chia tay, sau đó đi ra nước ngoài ở, Thiệu Huân và Bắc Tề Lạc chủ động nói rõ tất cả sự tình với nhau. Bắc Tề Lạc cứ nghĩ sau đây, quan hệ giữa hắn và Thiệu Huân phải tiến thêm một bước nữa. Nhưng trên thực tế, trong một đoạn thời gian tiếp theo, Thiệu Huân còn trốn tránh hắn nhiều hơn so với thời gian trước đây.

Cùng ở trong một mái nhà, Thiệu Huân cho dù có muốn trốn cũng không trốn được đến đâu, nhưng lúc không thể không đối mặt với Bắc Tề Lạc, anh khách khí giống như hai người hoàn toàn xa lạ không quen biết. những lời mà anh nói cùng hần, vĩnh viễn chỉ là mấy câu, “Hoan nghênh ngài trở về.” “Bữa tối đã chuẩn bị tốt, ngài muốn ăn trong thư phòng hay ăn ở nhà ăn?” “Ngài còn cần thêm gì sao?” “Đã đến thời gian nghỉ ngơi, xin ngài hãy đi nghỉ sớm một chút”....

Nghe mấy lời nói lễ phép này của anh, Bắc Tề Lạc tức giận đầy cả bụng. Lúc đầu hần nghĩ, có thể là do Thiệu Huân vẫn còn trách hần việc ở khách sạn hôm ấy. Nhưng mãi về sau mà anh vẫn mờ mờ ám ám như vậy, làm cho Bắc Tề Lạc không nhịn nổi nữa.

“Thiệu Huân!”

Sau khi ăn xong bữa tối, Bắc Tề Lạc không lên tầng hai làm việc như bình thường, mà lạnh lùng gọi tên Thiệu Huân.

Thiệu Huân đang dọn bàn ăn, nghe thấy hần gọi liền dừng lại, quay sang cung kính nhẹ giọng hỏi. “Ngài cần tôi giúp cái gì?”

Bắc Tề Lạc liếc mắt lạnh lùng nhìn anh, một lúc sau mới mở miệng hỏi. “Vì sao người lại đối xử với ta như vậy?”

Thiệu Huân sửng sốt một lúc mới hiểu được hần đang nói cái gì.

“Ngài là chủ nhân, tôi là quản gia, tôi chỉ cố gắng làm hết trách nhiệm của mình mà thôi.”

Bắc Tề Lạc hơi nheo mắt lại, giống như có một đám lửa nhỏ đang đốt cháy bên trong đồng tử của hần, hần trừng mắt nhìn Thiệu Huân một lúc lâu, mới tức giận bật nói. “Tốt, người là quản gia ta là chủ nhân, vậy có phải người sẽ nghe theo mệnh lệnh của ta không?”

“Đúng vậy.” Thiệu Huân gật đầu.

“Ta ra lệnh người hôn ta!”

Thiệu Huân nhú mày, sau đó lui ra sau mấy bước. “Điều này không nằm trong phạm vi công việc của tôi.”

Bắc Tề Lạc tức giận bật đứng dậy. “Đây là mệnh lệnh của ta!”

“Xin thứ lỗi, nhưng tôi không thể nghe theo mệnh lệnh này.”

Thái độ cường ngạnh của Bắc Tề Lạc làm cho Thiệu Huân cảm thấy nguy hiểm, nói xong anh xoay người muốn chạy.

Bắc Tề Lạc thấy anh định chạy trốn, liền nhanh tay nhanh chân ôm lấy anh, khi Thiệu Huân khiếp sợ mà phản kháng, cả hai cũng ngã xuống tấm thảm dày dưới chân.

“Buông ra!” Thiệu Huân bị đặt ở bên dưới, mặt đỏ bừng.

“Không buông!” Bắc Tề Lạc trừng mắt, càng dùng sức bắt lấy anh.

“Ta không muốn như vậy!!”

“Nhưng ta muốn!”

Thiệu Huân khí thế không bằng Bắc Tề Lạc, cũng không rống lớn tiếng như hần được, nên chỉ một lúc sau, anh liền bại trận, vô lực nằm im mặc hần giở trò. [=)))]

“Huân...” thanh âm Bắc Tề Lạc trở nên trầm thấp, hần lảo đảo, ngẩng đầu muốn hôn lên môi của anh.

Cả thân thể bị hần đè lên, giữ chặt, Thiệu Huân chỉ có thể để mặc hần chiếm cứ lấy môi của anh. Đầu lưỡi của hần cũng nhanh chóng lấn vào, tiến hành khiêu khích, đùa bỡn lưỡi của anh.

Cùng với nụ hôn, còn là bàn tay nóng bỏng không ngừng âu yếm thân thể, lực đạo lúc mạnh lúc nhẹ, xoa nắn từng chỗ từng chỗ trên cơ thể anh... từ cổ mảnh khảnh đến phần xương quai xanh, sau đó chuyển xuống trước ngực, đến chỗ có hai điểm yếu ớt nổi lên kia...

“Ngô...” người kia đã hoàn toàn quen thuộc với cơ thể anh, bị hấn nhiệt tình âu yếm, Thiệu Huân không kìm nén được mà phát ra âm thanh... chậm rãi, nhẹ nhàng, Bắc Tề Lạc dần dần tăng lực đạo, giống như câu dẫn, hấn muốn anh cũng sinh ra thứ dục vọng nhiệt liệt này...

Nụ hôn kích tình, triền miên ngưng lại, Bắc Tề Lạc thoáng ngẩng đầu nhìn anh, hai mắt anh lúc này đã phủ thêm một lớp sương mờ, long lanh ướt đẫm. mắt Bắc Tề Lạc càng trở nên thâm trầm, hấn cúi thấp người, nụ hôn nhỏ nhẹ rơi xuống làn da của anh, làm cho anh run rẩy không ngừng.

“Lạc...”

Anh phát ra tiếng kêu mê người, hấn biết anh đang dần dần đắm chìm trong dục vọng, nên mới nói nồng nàn tay đang kiềm chế anh, dùng cả hai tay tận tình mà hưởng thụ làn da mềm mại lại co giãn của anh.

“Lạc...”

“Uh...A?!”

Người đang đắm chìm trong dục vọng mà lại đột ngột bị đẩy ra, trình độ chấn kinh không cần nói cũng biết.

Bắc Tề Lạc nhất thời không kịp phản ứng, chỉ có thể ngồi ngây trên mặt đất, trơ mắt nhìn Thiệu Huân bật dậy, chạy vọt lên tầng hai. Khi tiếng khóa cửa cách cách vang lên, hấn mới hoàn hồn, không thể át nổi mà rống to. “Thiệu Huân.... Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu....!!!!”

13. Chương 12

#73

Tuy rằng có thể qua được một buổi tối bình yên vô sự, nhưng Thiệu Huân cũng biết anh không thể trốn tránh được lần thứ hai. Nếu dùng động vật để tưởng tượng, thì Bắc Tề Lạc sẽ là một loài tổng hợp của cả sói và hổ ly, cực kì giáo hoạt, gian trá... anh có thể thoát khỏi tay hấn được một lần, nhưng lần tiếp theo, cho dù mơ cũng là điều không tưởng...

Buổi tối hôm ấy, Thiệu Huân nằm trên giường trần trọc, nghĩ đủ thứ biện pháp trốn tránh khỏi ma quỷ của Bắc Tề Lạc. Bắc Tề Lạc cũng một đêm thức trắng không ngủ được, nhưng lí do của hấn lại là do dục vọng đốt người mà không được giải quyết... [*cười*]

Giây phút khi mặt trời ló rạng, Bắc Tề Lạc đã cắn răng thề, đêm nay nhất định phải đem Thiệu Huân ăn sạch sẽ, dùng tất cả mọi thủ đoạn mà hấn có để kéo anh lên giường! Thiệu Huân ở phòng bên cạnh đang thay quần áo, đột nhiên rùng mình một cái... anh nghĩ nghĩ, có lẽ do hôm nay thời tiết đột ngột biến lạnh.

Cả buổi sáng, Thiệu Huân kinh hãi đảm chiến mà ăn hết bữa sáng do Bắc Tề Lạc nấu, cho đến tận khi tiễn hấn ra khỏi cửa đi làm, anh mới có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi. Tránh được một kiếp.

Thái độ của Bắc Tề Lạc không có gì thay đổi, giống như chuyện ngày hôm qua không gây ra ảnh hưởng gì đến hấn, tuy rằng câu rống “ta sẽ không bỏ qua ngươi” của hấn ngày hôm qua làm cho anh mao cốt tung tóe.

Nhìn đồng hồ, đã tám giờ ba mươi phút, Thiệu Huân vừa thu thập đồ ăn vừa nghĩ lung tung.

Vừa dọn xong bàn, điện thoại bàn nhà Bắc Tề Lạc liền vang lên. Anh vội vàng lau khô tay, chạy ra nghe máy.

“Xin chào, đây là Bắc Tề...”

“Anh, là em!”

Còn chưa kịp nói xong, giọng của Giai Huệ liền truyền đến. Thiệu Huân giật mình một chút, sau đó mới nói. “Giai Huệ, là em à? Sao lại rảnh rỗi mà gọi điện thoại cho anh? Giờ không phải là giờ em đi làm hay sao?”

“Anh, anh không cần lo, em không muộn đâu. Bây giờ em có chuyện muốn hỏi anh.”

“Chuyện gì?”

“Có phải anh đã chia tay với Úc tỷ không?”

“... em biết rồi sao?”

“Hai người thực sự chia tay á?!” Giai Huệ giật mình kêu to lên. “Sao hai người lại chia tay?”

“... Giai Huệ, từ từ đã, nói cho anh biết sao em lại biết chuyện này?”

“Em vừa gọi điện thoại cho Úc tỷ, hỏi đến chuyện của hai người, chị ấy nói, chị ấy không thể tiếp tục với anh nữa, đã làm cho em thất vọng rồi. Em hỏi chị ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chị ấy nói chính chị ấy đã đưa ra yêu cầu chia tay, còn bảo em không được trách anh, còn nói anh là một người đàn ông tốt, là do chị ấy không xứng với anh.... Anh, rốt cuộc giữa hai người đã có chuyện gì ah???”

Thiệu Huân thở dài một chút, nhẹ giọng nói. “Giai Huệ, chuyện đến mức này, thực ra là lỗi của anh. Úc Ngôn sợ em trách anh nên mới nói vậy...”

“Anh, nói thật, có phải hai người chia tay là do tin tức kia không?? Anh, Úc tỷ không phải là người như vậy, nhất định là do báo chí đưa tin lung tung!”

“Chuyện này em cũng biết sao?”

“Chuyện này đã truyền ở khắp nơi, sao em lại không biết được... Lam Cảnh Ngạn cũng không phải là người bình thường, có quan hệ với hắn, không muốn nổi tiếng cũng khó.”

“Cũng đúng.” Thiệu Huân chưa sót nở nụ cười. “Giai Huệ, anh với Úc Ngôn chia tay không phải vì chuyện này... trước đây, anh cũng từng nói với nàng...”

Đột nhiên, Thiệu Huân nói không nên lời, nếu nói anh trước đây đã từng nói chia tay với Úc Ngôn, với tính cách đã tò mò là phải tìm hiểu bằng được của em gái mình, chắc chắn sẽ hỏi nguyên nhân, anh không thể nói cho nàng biết được.

“Anh?”

“Giai Huệ, có thể là do anh với tiểu Ngôn là hữu duyên vô phận, cho nên mới gặp nhau rồi lại tách ra. Em không cần lo lắng cho bọn anh đâu, cả hai người đều là người trưởng thành rồi, hiểu được mình đang làm cái gì. Hiện tại, em chỉ nên quan tâm đến bạn trai của mình thôi, thực tình yêu cậu ấy, đừng để cậu ấy đi mất a.”

“Anh, đừng tưởng mới yêu một lần là đã có thể dạy em rồi, còn nữa, anh thực sự còn rất non a! Ba mươi tuổi mới yêu lần đầu, lại còn chia tay, thật không biết khi nào anh mới có thể tìm được người chân chính thích hợp với mình đâu?”

Thiệu Huân theo phản xạ mà nhìn căn phòng xung quanh, từ cảm giác xa lạ lúc đầu cho đến bây giờ trở nên quá quen thuộc, anh không kim lòng được mà nở nụ cười. “Có duyên phận tự nhiên sẽ gặp nhau thôi, không có duyên phận, cho dù có buộc lại với nhau, thì cuối cùng vẫn sẽ tách ra.”

“Duyên phận... nói đến duyên phận, việc anh trở thành quản gia của Bắc Tề Lạc cũng coi như duyên phận đi?”

“A?”

“Anh còn nhớ lần chúng ta tham gia yến tiệc cao cấp kia không? Lần đầu tiên khi gặp Bắc Tề Lạc, anh đã nói một câu, anh có nhớ không?”

“Anh nói, Bắc Tề Lạc tiên sinh cao khiết cao ngạo, có sắc đẹp tuyệt diễm, nguy hiểm giống như một bông hoa ăn thịt người, ai mà lại gần hắn sẽ bị cắn nuốt không còn chút dư thừa nào...”

Kế tiếp em gái anh nói gì, anh cũng không nghe vào nữa, vì câu nhắc lại của nàng đã làm cho anh tỉnh ngộ. Khi cúp máy, anh ngã ngối xuống sofa, còn đang sững sờ. Đến tận khi chuông cửa vang lên, anh mới hoàn hồn.

Chuyện mà anh phát hiện ra, chính là việc từ vũ hội kia, anh đã bị vẻ đẹp kinh diễm đoạt hồn của Bắc Tề Lạc hấp dẫn. Anh chỉ là một phàm nhân, anh hoàn toàn không có lực kháng cự với sự dụ hoặc trí mạng như vậy.

Đúng vậy, Bắc Tề Lạc chính là một đóa hoa ăn thịt người tuyệt diễm, hắn làm người khác rơi vào bẫy mê hoặc của mình, làm người ta trở nên dần dột, dần dần mà chìm đắm vào hắn...

Anh cũng đã bị chìm đắm, nhưng cuộc sống khó khăn chân thật lại nói cho anh biết, vọng tưởng như vậy chỉ có thể rước lấy nhục, thế nên anh mới kìm lòng mà đem thứ tình cảm chìm đắm kia bóp chết, tự thôi miên bản thân, cảm giác của anh với Bắc Tề Lạc chỉ là thưởng thức đơn thuần...

Anh nói với em gái rằng, hắn rất nguy hiểm không thể lại gần, cũng cảnh báo cho chính bản thân, hắn không phải là người mà anh có thể lại gần.

Anh vẫn cứ ám thị với bản thân mình như vậy, chậm rãi tự thuyết phục bản thân mình rằng, anh chỉ thưởng thức hắn một cách đơn thuần mà thôi. Nếu hai người không gặp lại, không ở chung, có lẽ anh vẫn sẽ nghĩ như vậy, dần dần quên chuyện này đi.

Nhưng ai ngờ, cuối cùng bọn họ vẫn gặp nhau, còn không thể tưởng tượng nổi Bắc Tề Lạc sẽ yêu anh...

Đây là duyên phận sao?

Từ này thực sự làm Thiệu Huân cười to ra tiếng...

Thật khó tin, lại buồn cười, còn hơi mơ hồ...

Hóa ra duyên phận chính là như vậy...

#74

Năm giờ chiều, sắp đến giờ tan tầm, Bắc Tề Lạc khẩn trương dùng tốc độ nhanh nhất để hoàn thành công việc.

Trong lúc làm việc, cứ tưởng tượng đến “đại tiệc” đang chờ hắn ở nhà, hắn lại nhin không được mà hắc hắc cười mấy tiếng...

Cũng may trong văn phòng chỉ có một mình hắn, nếu người khác mà nhìn đến bộ dáng tiểu nhân dối trá này của hắn, chỉ sợ sẽ há hốc mồm mà nghĩ mình bị hoa mắt. Tuy rằng bộ dạng như vậy làm tổn hại hình tượng lạnh lùng bình tĩnh của hắn vô cùng, nhưng cũng lại làm cho người khác cảm thấy hắn thận cận hơn rất nhiều.

Tuy rằng thực sự là rất tiểu nhân, tà ác...

Mấy phút sau, cửa phòng của hắn truyền đến tiếng gõ cửa nhịp nhàng, hắn tùy tiện uh một tiếng cho phép người vào.

Người vào là nữ thư kí, nàng đi đến cạnh bàn làm việc của Bắc Tề Lạc, nhẹ giọng nói. “Tổng giám đốc, chủ tịch tìm ngài, ông ấy nói sẽ chờ ngài ở phòng tiếp khách tầng năm, cũng muốn ngài ngừng công việc, lập tức đến đấy.”

Bắc Tề Lạc ngừng tay, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt thuần khiết của nữ thư kí.

“Thật sao?”

Hắn hơi nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy ạ.” Nữ thư kí gật đầu.

Bắc Tề Lạc đặt bút trong tay xuống, nói một câu ta đã biết, người cứ đi ra ngoài trước đi, sau đó sẽ ngồi ghế ra ghế, tựa lưng vào trên lớp ghế êm.

Tiếng đóng cửa vang lên, Bắc Tề Lạc khẽ nhíu mày.

Chờ hần ở phòng khách, có nghĩa là sẽ nói việc tư. Tuy rằng đã có một khoảng thời gian hần không về nhà thăm cha mẹ, nhưng mỗi ngày đều gọi điện thoại về hỏi thăm, cho nên hần biết tất cả những việc xảy ra trong nhà. Vậy thì cha hần rất cuộc muốn nói chuyện gì?

Nghĩ đi nghĩ lại, hần chỉ có thể nghĩ ra một chuyện.

Chính là Lam Cảnh Ngạn, đã đem chuyện của hần với Thiệu Huân nói cho cha mẹ của hần biết...

Suy đoán này của hần làm cho tâm trí hần cũng loạn thành một đống. Nếu Thiệu Huân đã xác định rõ ràng tình cảm với hần thì tốt rồi, nếu như vậy, cho dù có chuyện gì xảy ra, anh cũng sẽ không bỏ hần mà đi. Mà hiện tại, tình cảm của Thiệu Huân dành cho Bắc Tề Lạc vẫn còn rất mơ hồ, chỉ cần có nhân tố gây bất lợi xuất hiện, anh nhất định sẽ lựa chọn bỏ đi.

Nghĩ nghĩ, đến mức cảm thấy đau hết cả đầu, hần liền không thèm nghĩ nữa. Hần quyết định đi đối mặt với cha mình, xem rốt cuộc ông có chuyện gì cần nói. Cho dù là chuyện gì, hần tin rằng chỉ cần mình đủ bình tĩnh là có thể đối phó.

Nhìn đồng hồ, Bắc Tề Lạc đứng dậy, đi đến cạnh cửa lấy áo khoác, sau đấy bước ra khỏi văn phòng.

Đi đến tầng năm, bước vào trong phòng khách rộng lớn sáng sủa, Bắc Tề Lạc kinh ngạc phát hiện cả mẹ của hần cũng đã có mặt ở đây.

“Tiểu Lạc, sao lại chậm như vậy? Mẹ đang định bảo cha con gọi điện thoại dục con nhanh lên a.”

Bắc Tề phu nhân vừa nhìn thấy hần liền cười rộ lên, đứng lên kéo hần.

“Con xin lỗi, mẹ, con còn có công việc mà, không thể lập tức ngừng lại nên mới đến chậm.”

“Nếu công việc quá nhiều, không cần ép buộc bản thân, chăm sóc tốt cho cơ thể mới là điều quan trọng.”

Nghe con nói như vậy, Bắc Tề phu nhân cảm thấy lo lắng nói.

“Mẹ, con đã không phải là trẻ con nữa, mẹ không cần lo lắng.” Bắc Tề Lạc trấn an Bắc Tề phu nhân một chút, sau đó nói.

“Đúng rồi, sao hôm nay mẹ lại đến công ty?”

“Tối tìm con có việc mà.” Bắc Tề phu nhân cười thật tươi. “Tiện thể đón cha con về nhà.”

“Tìm con có việc?”

“Đúng vậy.” nói xong, Bắc Tề phu nhân kéo con đến ngồi cạnh chồng.

“Đến đây, tiểu Lạc, cứ ngồi xuống đã, mẹ có thứ này muốn cho con xem.”

“Nga?” hần hơi nhếch lông mày, nhìn mẹ hần lôi ra mấy bản tư liệu đặt trước mặt hần.

“Tiểu Lạc, nhìn xem đi.” Dưới ánh mắt chờ mong của mẹ, lại nhìn thoáng qua vẻ mặt thản nhiên cười của cha, Bắc Tề Lạc mở mấy bản tư liệu trên mặt bàn ra.

“Mẹ, đây là...”

Nhìn thấy tấm ảnh của một người phụ nữ có diện mạo, khí chất không tầm thường trước mặt, Bắc Tề Lạc giật mình.

“Đây a, là con gái của chủ tịch công ty mậu dịch Dung Tư, cô gái này có gia thế tốt, diện mạo cũng thanh lệ, còn có bằng thạc sĩ hàng hiệu nữa. Xét cả về tài năng diện mạo đều rất xứng với con, chỉ còn con thích mẹ sẽ tạo điều kiện cho hai người gặp mặt...”

Không để cho Bắc Tề phu nhân nói hết câu, Bắc Tề Lạc đã đóng tập tư liệu lại, đặt trên mặt bàn.

“Mẹ, con là người phải qua đi xem mặt mới tìm được đối tượng sao?”

“Đương nhiên không phải.” đối với sự xuất chúng của đứa con, Bắc Tề phu nhân rất rõ ràng, nhưng là... “Mẹ sợ con bận... công việc, không có thời gian tâm tình tìm bạn gái, nên mới làm vậy mà. Lúc trước con thường hay đi lại với những người phụ nữ không rõ ràng, làm mẹ rất lo lắng, sợ con không tỉnh tâm mà tìm một

người bạn gái phù hợp được. Khó khăn lắm mới thấy con hồi tâm chuyển ý, chấm dứt quãng ngày phóng đảng lại, mẹ rất mong con có thể nghiêm túc mà yêu một ai, sau đó thành gia... cho nên mới chạy đi tìm kiếm những cô gái phù hợp với con... đến, nhìn xem, những cô gái này đều không tồi...”

“Mẹ, con không cần!” Bắc Tề Lạc nhăn mặt, rõ ràng cự tuyệt.

“Vì sao?”

“Hiện tại con không muốn kết giao với bất kì người nào.”

Bắc Tề phu nhân sững sốt một chút, mới mở miệng nói. “Lúc trước, ai đến con cũng không cự tuyệt, sao bây giờ lại thích thành người cô đơn vậy?”

“Mẹ, tóm lại mẹ đừng quan tâm đến việc này nữa, con có thể tự giải quyết được.”

Bắc Tề phu nhân há miệng, lại ngậm miệng, một lúc sau mới nói. “Mẹ để Thiệu Huân đến chỗ con là để khuyên con chấm dứt cuộc sống phóng đảng, nghiêm túc mà có bạn gái... chẳng lẽ cậu ta đã quên không khuyên con kiếm bạn gái...”

“Mẹ, mẹ nói cái gì cơ?” Bắc Tề Lạc trợn tròn mắt nhìn mẹ mình.

#75

Bắc Tề phu nhân lúc này mới giật mình nhận ra mình đã nói lỡ, á khẩu không nói thêm được lời nào.

Bắc Tề Lạc trợn mắt đứng bật dậy, làm cho Bắc Tề phu nhân hoảng sợ, cả Bắc Tề tiên sinh cũng đều đứng dậy.

“Tiểu Lạc, mẹ con chỉ vì muốn tốt cho con mà thôi, đừng trách nàng...”

“Con biết.” mặt Bắc Tề Lạc không chút thay đổi, gật gật đầu với cha mẹ, sau đó nói. “Cha mẹ, con có việc đi trước, nếu rảnh con sẽ về nhà.”

“Ai... Tiểu Lạc...”

Bắc Tề phu nhân lo lắng mà gọi tên hấn, nhưng hấn không hề quay lại mà đi thẳng.

Khi Bắc Tề Lạc đẩy cửa định đi ra, Bắc Tề phu nhân mới nói tiếp. “Tiểu Lạc, con đừng trách Thiệu Huân, cậu ấy chỉ nghe theo lệnh làm việc mà thôi.”

Dừng chân một lúc, Bắc Tề Lạc quay đầu, cười nói. “Con biết phải làm gì, cha mẹ cứ yên tâm đi. Con đi đây.”

Nói xong, hấn quay người đi ra ngoài.

Khi hấn rời đi, cha mẹ hấn hai mặt nhìn nhau không yên.

Một lúc sau, Bắc Tề phu nhân mới nhớ ra cái gì, rút điện thoại di động ra.

“Em định gọi cho ai?” Bắc Tề tiên sinh hỏi.

“Cho Thiệu Huân.” Vừa ấn số, nàng vừa trả lời. “Nói cho cậu ấy chuyện này, ít nhất cũng làm cho cậu ấy có chuẩn bị về tâm lý.”

Bắc Tề tiên sinh đồng ý mà gật đầu.

“Vậy cũng tốt, đừng để cậu ấy lại bị tiểu Lạc mắng mà không biết nguyên nhân.”

“Vâng, em cũng nghĩ thế.”

Buông điện thoại, Thiệu Huân ngẩng đầu nhìn đồng hồ, là sáu giờ kém hai mươi phút, biết Bắc Tề Lạc phải mất tầm hai mươi phút nữa mới có thể về đến nhà, Thiệu Huân lại tiếp tục bận rộn trong bếp.

Bắc Tề phu nhân nói, nàng lỡ miệng mà để Bắc Tề Lạc biết lí do anh đến làm quản gia cho hần, nhìn qua hần có vẻ rất tức giận. Hiện tại hần gấp rút chạy về, nàng bảo anh nên cẩn thận, vì Bắc Tề Lạc khi nóng giận lên quả thực rất đáng sợ.

Thiệu Huân đương nhiên biết khi Bắc Tề Lạc tức giận lên đáng sợ đến mức nào, nên hiện giờ anh cũng không cảm thấy gì. Bắc Tề Lạc là một người có lý tính rất cao, đối với những việc mà mẹ hần đã làm, hần nhất định sẽ không trách tội nàng, cũng sẽ không giận chó đánh mèo, trút lên đầu anh.

Nếu Bắc Tề phu nhân nói hần có vẻ tức giận, chắc chắn nguyên nhân sẽ là: hần đã biết vì sao thời gian gần đây anh luôn chạy trốn hần, tức giận vì anh đã giấu diếm mà không nói cho hần biết sự thật.

Nếu anh đoán đúng rồi, vậy thì anh cũng biết nên dùng biện pháp gì để đối phó với hần, vì vậy anh căn bản không có gì để lo lắng.

Quay lại cạnh bếp, thấy nồi súp gà đã nấu tốt, anh liền mở vung, cho thêm một ít hương liệu, cảm thấy vừa lòng mà gật gật đầu. Anh chỉnh cho lửa nhỏ xuống, sau đó quay sang nấu món ăn khác.

Lúc đầu khi mới đến, để chiều theo khẩu vị của Bắc Tề Lạc mà anh cũng học nấu cơm tây, nhưng sau này Bắc Tề Lạc nói anh làm cơm Trung vẫn được hơn, nên từ đấy trở đi anh vẫn tiếp tục nấu cơm Trung cho bữa tối.

Mỗi ngày đều nấu nên anh sợ Bắc Tề Lạc ăn nhiều sẽ ngán, vì vậy anh đi mua thêm sách nấu ăn, sưu tầm món ăn trên mạng để làm phong phú thêm bữa cơm. Cứ có thời gian rảnh là anh lại chăm chỉ nấu thử, nên hiện giờ tài nghệ nấu nướng của anh đã tốt hơn rất nhiều. thậm chí một người ăn uống khó tính như Bắc Tề Lạc cũng đã chấp nhận ăn tất cả những món ăn do anh nấu.

Qua chừng hơn mười phút, Thiệu Huân nghe thấy tiếng phanh gấp của ô tô vang lên ở bên ngoài, sững sốt mấy giây, anh buông mấy thứ trong tay ra, chạy ra cửa sổ nhìn thử, vừa lúc nhìn thấy màn chiếc xe thể thao dùng tốc độ kinh hồn mà quay đuôi vào trong sân.

Thiệu Huân kinh ngạc nhìn một màn kinh tâm động phách trước mắt, đến tận khi Bắc Tề Lạc bước xuống xe dùng sức đóng cửa, anh mới tỉnh lại mà chạy ra mở cửa, chào đón hần trở về.

#76

Sau khi vào nhà, Bắc Tề Lạc không nói một câu nào, lên tầng hai thay quần áo, khi xuống tầng hần gặp Thiệu Huân đang định đi lên gọi hần xuống ăn cơm.

Nghe thấy Thiệu Huân gọi hần xuống ăn cơm, Bắc Tề Lạc chỉ nặng nề mà ừ một tiếng, sau đó ngồi vào bàn bê bát ăn cơm.

Lặng lặng nhìn hần một lúc, Thiệu Huân mới kéo ghế ra ngồi xuống ăn cơm.

Anh cùng Bắc Tề Lạc cùng ăn cơm đã bắt đầu từ nửa năm trước, hiện tại, anh cũng đã quen với việc ăn cơm cùng hần.

Nhưng mà vẫn có chút khác biệt, hôm nay Bắc Tề Lạc chỉ cầm cúi ăn cơm, không hề nói một câu, thậm chí còn chưa thèm ngẩng đầu nhìn anh lấy một cái, coi như anh không hề tồn tại.

Một người không biết vì sao mà không lên tiếng, một người thì không muốn chủ động lên tiếng, vì vậy hai người tiếp tục duy trì không khí yên lặng như vậy cho đến hết bữa tối.

Sau khi ăn xong, Bắc Tề Lạc ngồi ở sofa phòng khách, hần không xem tivi, mà cầm quạt cây không ngừng quạt... có thể nhìn ra hần kỳ thật đang không yên lòng.

Thiệu Huân vẫn cẩn thận mà rửa bát, lau bàn, sửa sang lại quần áo,...

Chờ anh làm xong hết tất cả mọi thứ, lau khô tay, sửa sang lại quần áo trên người, anh mới quay sang nhìn Bắc Tề Lạc, hít sâu một hơi, đi về hướng hần.

“Muốn uống gì không?” anh đứng ở bên phải phía sau hần, hơi cúi đầu nhìn hần.

Bắc Tề Lạc sớm biết Thiệu Huân đi đến, vì vậy hần đặt chiếc quạt trong tay xuống, quay mặt sang nhìn anh.

“Làm xong hết rồi?”

“Còn chút việc nữa, kiểm tra xem cửa sổ đã đóng chặt hay chưa.” Thiệu Huân cung kính trả lời.

“Mặc kệ mấy thứ ấy đi, người ngồi xuống đã, ta có chuyện hỏi người.” Ngừ khí của Bắc Tề Lạc đông cứng, hần chỉ xuống chỗ ngồi bên cạnh mình.

“Nga.” Thiệu Huân trả lời một tiếng, sau đó ngồi ở một đầu khác của chiếc ghế.

Tay Bắc Tề Lạc đang chỉ vào chỗ bên cạnh đông cứng một lúc, hần nheo lại ánh mắt nguy hiểm mà nhìn Thiệu Huân, một câu cũng không nói thêm. Nhìn hần như vậy, phải đến nửa phút sau, Thiệu Huân mới thở dài, đứng dậy đi đến ngồi cạnh hần.

Với sự thỏa hiệp của anh, Bắc Tề Lạc vừa lòng mà gật đầu, mở miệng nói. “Ta nghe mẹ ta nói, nàng đưa người đến chỗ ta, ngoài việc chăm sóc ta, còn có mục đích khác là khuyên ta chấm dứt cuộc sống phóng đãng, hơn nữa còn phải có một người bạn gái tử tế?”

“Đúng là như vậy.” Thiệu Huân thành thực gật đầu.

“Nhưng người thực sự không chân chính làm những điều mà mẹ ta đã yêu cầu?” Bắc Tề Lạc dùng ánh mắt hoài nghi nhìn anh.

“Nếu người không làm... mấy chuyện kia với ta, ta sẽ chậm rãi mà hoàn thành nhiệm vụ mẹ người giao cho.”

Bắc Tề Lạc lạnh lùng bình tĩnh, cũng nghiêm túc nhìn anh. “Ta sẽ không cho người có cơ hội làm như vậy.”

Thiệu Huân nhún vai, không nói thêm gì.

“Vì chuyện này mà khoảng thời gian này người mới trốn tránh ta như vậy sao?”

“Có một nửa nguyên nhân là vì thế.”

“Vậy một nửa khác là gì?”

Thiệu Huân trầm mặc một lúc, mới nói. “Lúc trước vì Lam Cảnh Ngạn theo đuổi người, mà mẹ người đã lo sợ người là đồng tính, rất lo lắng, mới phái ta đến xác nhận xem người có phải thực sự là người đồng tính hay không. Nếu thực sự có chuyện này, thì phải ngay lập tức ngăn cản người đi sai đường.”

“Hóa ra là như vậy!” Bắc Tề Lạc hiểu được. “Người sợ ta thực sự trở thành người đồng tính, sẽ khó báo cáo về chuyện mẹ ta giao cho người, nên mới giữ khoảng cách với ta. Nhưng mà, chẳng lẽ người cũng nghĩ ta là người đồng tính hay sao?”

Thiệu Huân cười nhạt. “Chẳng lẽ người không phải?”

Hần yêu một người cũng là đàn ông, là anh, vậy không phải đồng tính luyến ái thì là gì?

“Vớ vẩn! Ta đương nhiên không phải là đồng tính, ghê tởm.” Bắc Tề Lạc kiên quyết phủ định, cộng thêm thái độ khinh thường. “Chẳng qua ta chỉ yêu phải một người là người, mà người lại trùng hợp là đàn ông mà thôi.”

[>A<~ like!=“” câu=“” “ngụy=”” biện=“”” bắt=“” hủ!=“”>

Thiệu Huân nghe thấy lời Bắc Tề Lạc nói, khẽ hừ nhẹ một tiếng.

Bắc Tề Lạc nhìn thấy thái độ của anh, cũng lười không thèm giải thích với anh nữa, đột ngột quay sang đề anh xuống...

“Làm gì?”

“Sao người cứ hỏi mấy câu hỏi ngu ngốc vậy?” Bắc Tề Lạc nhàn nhã mà sờ mó khuôn mặt tức giận của anh. “Người biết ta muốn làm gì rồi, sao cứ phải hỏi đi hỏi lại a?”

“Bắc Tề Lạc!” Thiệu Huân tức giận đến mức mặt đều biến đỏ.

“Ta càng có lí do để tức giận hơn người.” Bắc Tề Lạc cười lạnh. “Vì người nghĩ vợ vẫn tự cho rằng ta là một người đồng tính luyến ái, lại còn cấm dục ta hơn một tháng... Người nghĩ rằng sau khi ta biết nguyên nhân, còn có thể buông tha cho người sao?”

Thiệu Huân trừng mắt nhìn hắn, nói không nên lời, sau đó toàn thân anh không hiểu sao lại run run lên một chút... cảm thấy nguy hiểm.

“À... ta... còn chưa tắm rửa...” nói là tắm rửa, thực ra là muốn thừa dịp Bắc Tề Lạc không chú ý để chạy thoát.

“Không sao, ta thích hương vị của người, hơn nữa sau khi làm đàng nào cũng phải tắm rửa, làm nhiều làm gì cho thừa?” Bắc Tề Lạc vô cùng tà ác mà cười hắc hắc hai tiếng.

“À... ta, ta muốn đi Wc... quá mót..” đổi lí do khác hay hơn...

Bắc Tề Lạc liếc mắt khinh thường. “Lí do ngu ngốc như vậy, cổ nhân cũng dùng đến phát ngán rồi, người còn lấy ra dùng? Chẳng lẽ người hoài nghi chỉ số thông minh của ta?”

Anh không dám nghi ngờ, chỉ là anh đã bị ép buộc đến mức không nghĩ ra được lí do nào khác nữa.... Thiệu Huân cảm thấy khóc không ra nước mắt.

“Vậy... vậy... ngày mai...”

Thanh âm của Thiệu Huân bị chìm trong tiếng xé mở quần áo vì hết kiên nhẫn của Bắc Tề Lạc.

“Yên tâm, chuyện của ngày mai ngày mai tính, hiện tại, ta muốn người bù lại chuyện mà người đã nợ ta thật nhiều ngày.” Hắn mím môi cười một tiếng, làm Thiệu Huân sợ đến mức mặt không còn chút màu, sau đó cúi đầu hôn anh, một nụ hôn triển miên kích tình.

Khi Thiệu Huân bị kĩ xảo cao siêu của hắn làm cho sắp hôn mê, toàn thân không còn chút sức lực nào, hai mắt mờ mịt, hắn mới ghé vào tai anh trầm thấp nói. “Huân, người không cần lo lắng đến cha mẹ ta. Bọn họ, ta sẽ có biện pháp giải quyết thật tốt, hiện giờ người chỉ cần thoái mái mà cảm nhận ta, thậm chí yêu luôn ta lại càng tốt.”

Thân thể anh bị hắn xâm lược, mà ý thức cũng dần dần bị dục vọng xâm chiếm, Thiệu Huân chỉ có thể cắn chặt môi, không thốt ra câu nói chôn sâu tận đáy lòng kia.

Chính là câu “Từ lần đầu tiên gặp người, ta liền có hảo cảm với người...”

Anh sẽ không nói cho hắn biết. Ai bảo hắn ác độc như vậy, còn dăm còn bá đạo, hừ, cho hắn ném thử cảm giác thất bại vì không chiếm được tình yêu của anh đi!

[> < yêu=“” 2=“” anh=“”>
]

#77

Điện thoại trong phòng khách bỗngưng đổ chuông mãnh liệt, làm cho Thiệu Huân mơ mơ màng màng mở mắt, đầu óc mơ hồ một lúc anh mới nhận ra điện thoại đang kêu, vì vậy anh đành kéo thân thể mỏi nhừ không chỗ không đau từ trên giường xuống, tìm quần áo mặc vào, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất có thể để đi xuống nghe điện thoại.

“Xin chào, đây là nhà riêng của Bắc Tề Lạc tiên sinh.”

“Là Thiệu Huân sao?”

Giọng nam từ bên kia điện thoại truyền đến làm Thiệu Huân kinh ngạc, “Lam tiên sinh?”

Chuyện của Lam Cảnh Ngạn anh vẫn chưa có cơ hội hỏi Bắc Tề Lạc, không biết sau lần ấy, vết thương Bắc Tề Lạc gây ra cho y nghiêm trọng đến mức nào? Hơn nữa từ lần đó trở đi, y không hề xuất hiện nữa, giống như y đã quyết định buông tha cho việc theo đuổi Bắc Tề Lạc...

“Là ta... Lạc, hắn có nhà sao?”

Y hỏi thật cẩn thận, lại làm cho Thiệu Huân cảm thấy rất áy náy, anh ngẩng đầu nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng Bắc Tề Lạc, lại nhìn đồng hồ trên điện thoại, chín giờ bốn mươi một phút.

“Bắc Tề tiên sinh đã đi làm rồi ạ.”

“VẬY sao...”

“Ngài tìm ngài ấy có việc gì sao?”

“Không, ta gọi đến không phải để tìm hân, ta tìm người.”

“Tôi?”

“Đúng, ta muốn hỏi người, có biết Úc Ngôn đã đi đâu không?”

“Nàng quay lại công ty ở nước ngoài, chẳng lẽ ngài không biết?”

“Một tháng trước nàng đúng là quay lại công ty, nhưng mà ba ngày trước nàng đột nhiên nộp đơn xin từ chức, sau đấy không thấy tăm hơi đâu nữa. Gọi điện thoại cũng không liên lạc được, đến chỗ nàng thuê trọ mới biết nàng đã sớm trả lại phòng rồi. Ta đã dùng tất cả biện pháp để tìm, mà mãi không thấy. Không có cách nào khác, ta đành gọi điện thoại hỏi người.”

“Không thấy đâu cả?” Thiệu Huân khiếp sợ, bất an hỏi lại. “Sao lại thế được? Nàng rất yêu công việc này, vậy mà lại nộp đơn xin từ chức?”

“Ta cũng không biết rốt cuộc là sao vậy... ta tìm nàng sắp đến mức phát điên rồi...”

Thiệu Huân nghe y nói, cảm thấy không được thích hợp cho lắm. “Lam tiên sinh, sao người lại khẩn trương tìm tiểu Ngôn vậy?”

Bên kia điện thoại im lặng một lúc, sau đó mới nghe thấy thanh âm của Lam Cảnh Ngạn vang lên. “Úc Ngôn... đang mang thai con của ta.”

Thiệu Huân bỗng nhiên cảm thấy khí lực trên cơ thể bị cái gì đó hút đi không còn chút gì... không đứng được mà phải dựa vào sofa.

“... Tuy rằng chuyện này xảy ra không phải là do tự nguyện, nhưng dù sao cũng đã là chuyện đã xảy ra, nên ta sẽ không phủ nhận. Ba ngày trước Úc Ngôn nói cho ta biết nàng mang thai, sau đấy liền biến mất, ta không biết nàng định làm gì.... Cũng không biết... không tìm thấy nàng...”

Nghe thấy thanh âm trầm trọng của Lam Cảnh Ngạn, Thiệu Huân thật lâu sau mới nghiêm trọng nói. “Lam Cảnh Ngạn, đối với đứa nhỏ kia, người định tính toán như thế nào...”

“Ta muốn nàng sinh nó ra.!”

“Cái gì...”

“Ta rất thích trẻ con, nhưng người cũng biết đấy, ta là gay, đối với phụ nữ ta căn bản không có hứng thú, càng không thể làm cho họ mang thai con của ta. Nhưng Úc Ngôn là ngoại lệ, ta thường thức, cũng bội phục nàng, ta tương đối có hảo cảm với nàng. Mà đứa nhỏ này tuy rằng là ngoài ý muốn mà có được, nhưng ta nghĩ đây chính là bảo bối mà ông trời trao cho ta. Ta muốn yêu thương nó, muốn nuôi dưỡng nó...”

“Nhưng mà Lam tiên sinh... người có nghĩ đến việc nếu đứa nhỏ được sinh ra, nó chính là một đứa con ngoài giá thú...”

“Sẽ không. Đứa trẻ sẽ không phải là con ngoài giá thú, vì ta sẽ cưới Úc Ngôn.”

“Lam tiên sinh?!” Thiệu Huân khiếp sợ, tim đập nhanh hơn.

“Rất đáng ngạc nhiên sao? Một người đồng tính như ta, lại muốn kết hôn với một người phụ nữ, làm như vậy giống như đang làm tổn thương người phụ nữ kia đi? Nhưng mà hiện tại, ta đã quyết định sẽ buông tha cho tình yêu của ta với Lạc, sau đó cố gắng đi yêu người phụ nữ kiên cường lại đáng thương là Úc Ngôn. Ta biết, chỉ cần kiên trì là ta có thể làm được.”

“Lam tiên sinh...” Thiệu Huân cảm thấy mũi chua xót, hốc mắt nóng lên, thanh âm cũng nghẹn ngào...

“Sao vậy, Thiệu Huân, người nguyện ý giúp ta sao? Nếu người biết Úc Ngôn ở đâu, xin hãy nói cho ta biết. Đây là điều duy nhất ta thỉnh cầu người.”

Thiệu Huân nhin không được mà rơi nước mắt, anh cố gắng suy nghĩ một lúc, sau đó mới dùng thanh âm nghèn ngào nói với y. “Nếu đúng vậy, tôi đoán tiểu Ngôn có thể đang ở nhà cũ của nàng. Nàng từng nói với tôi, nếu có con, nàng muốn cho bọn chúng được sinh ra ở một nơi thân im lặng yên bình, tuy rằng ở nhà cũ của nàng đã không còn ai...”

#78 [Kết thúc]

Thiệu Huân buông điện thoại, nghĩ ngợi một lúc thật lâu sau, mới quyết định gọi điện thoại cho Bắc Tề Lạc, nói cho hắn biết chuyện của Lam Cảnh Ngạn cùng Úc Ngôn, cuối cùng, anh nói muốn đi tìm Úc Ngôn.

Bắc Tề Lạc vẫn trầm mặc, sau đấy hắn đồng ý, nhưng điều kiện phải là có hắn đi cùng. Thái độ của hắn rất cường ngạnh, nên Thiệu Huân chỉ có thể đồng ý.

Chờ Bắc Tề Lạc xin nghỉ phép ở công ty để về nhà đã là buổi chiều. Hai người lái xe đi đến nhà cũ của Úc Ngôn, đến nơi vừa đúng tầm bốn giờ chiều.

Lần đầu tiên đến đây, Thiệu Huân chỉ có thể hỏi người đi đường địa chỉ nhà của Úc Ngôn, chậm rãi mà tìm.

Đi vào sân của một khu nhà kiểu dáng cũ, Thiệu Huân đang định gõ cửa, lại phát hiện cửa không khóa. Anh lđịnh đẩy cửa đi vào trong, nhưng mà tay anh vừa động đến cánh cửa gỗ cũ, liền nghe thấy bên trong phòng có tiếng nói chuyện truyền ra. Thế là động tác mở cửa của anh liền ngừng lại, anh dựng lỗ tai lắng nghe xem người nào đang nói chuyện.

“Đúng, ta tính sinh đứa nhỏ ra... nhưng mà ta không muốn người trở thành cha của nó...”

“Vì sao? Chẳng lẽ người nghĩ rằng ta không có đủ tư cách trở thành cha của đứa bé?”

“Không, ý ta cũng không phải vậy. Mà là chúng ta căn bản không yêu đối phương.”

“Vậy thì thử yêu nhau đi!”

“Tình yêu có thể thử như vậy sao?”

“Nếu là vì đứa nhỏ, làm cái gì ta cũng đều nguyện ý! Úc Ngôn, chẳng lẽ người muốn đứa trẻ sinh ra phải làm con ngoài giá thú sao?”

“Nếu có thể, ta đương nhiên hy vọng đứa trẻ sẽ có một thân phận bình thường. Nhưng mà không được, Lam tiên sinh, người là một người đồng tính, người mà người yêu là Bắc Tề tiên sinh, còn ta, trong lòng cũng đã có người khác, chúng ta như vậy là sao có thể cho đứa trẻ có một gia đình tốt được?”

“Nhưng mà người không biết chúng ta rất giống nhau sao? Hai người chúng ta yêu đều đã yêu người khác, mà vì đủ loại hiểu lầm, chúng ta lại dây dưa cùng một chỗ, hơn nữa người còn mang thai con của ta. Đây chính là thiên ý an bài, muốn chúng ta cùng một chỗ.”

“Thiên ý? Thật không ngờ Lam tiên sinh còn tin tưởng thứ này. Ta chỉ cảm thấy tất cả mọi chuyện đã xảy ra đều thực vớ vẩn. Nhưng mà nếu như đứa nhỏ đã tồn tại, thì ta sẽ không phủ nhận nó, cũng sẽ không đổ lỗi chỉ trích bất cứ ai. Điều mà ta muốn nói với người chính là, ta sẽ không kết hôn với người. Một cuộc hôn nhân miễn cưỡng không có tình yêu sẽ chỉ làm cho mọi người càng thêm thống khổ.”

“Úc— Úc Ngôn, người muốn đi đâu..”

Cửa bị đẩy từ bên trong ra, người đi ra suýt chút nữa thì va chạm với Thiệu Huân.

“Huân?”

Úc Ngôn giật mình nhìn anh.

Thiệu Huân nhìn khuôn mặt gầy yếu của nàng, đau lòng xấu hổ mà gọi nàng một tiếng. “Tiểu Ngôn.”

Lam Cảnh Ngạn cũng đuổi ra đến nơi, cũng giật mình nhìn Bắc Tề Lạc và Thiệu Huân. “Sao các người lại đến đây...”

“Tôi đã rất lo lắng, nên tự mình chạy đến xem... Bắc Tề tiên sinh đã đưa tôi đến...” Thiệu Huân giải thích với y.

Lam Cảnh Ngạn gật gật đầu, sau đó nhìn thoáng qua Bắc Tề Lạc, hắn thì hoàn toàn không nhìn y lấy một cái.

“Huân, anh lo lắng cho em nên đã đến đây sao?” Úc Ngôn hỏi anh, bước tới gần anh hơn một chút, đưa tay ra muốn chạm vào anh, nhưng Bắc Tề Lạc lại nhanh tay hơn, kéo anh lùi lại.

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng cứng nhắc của Bắc Tề Lạc, Úc Ngôn cười chua xót.

Thiệu Huân ngằm trừng mắt nhìn Bắc Tề Lạc một cái, sau đó lướt qua hắn, đi đến trước mặt Úc Ngôn, nghĩ nghĩ một lúc, anh mới chần chờ nói với nàng. “Anh vừa mới... nghe được em với Lam tiên sinh nói chuyện... em...”

“Đúng, em mang thai... nhưng cho dù vậy lại có tác dụng gì? Lam tiên sinh quả thực là cha của đứa trẻ, nhưng nếu em cùng anh ta miễn cưỡng ghép lại một chỗ, sẽ chỉ càng thấy thống khổ. Huân, anh không cần lo lắng cho em, em tự biết phải làm như thế nào. Tương lai em sẽ không cô đơn, vì em đã có đứa nhỏ làm bạn... hơn nữa, lần này, em không muốn vì công việc mà lại một lần nữa buông tha cho người trọng yếu nhất của mình.”

“Tiểu Ngôn...” Nàng vẫn giống như cũ, kiên cường đến mức làn cho người ta thấy đau lòng...

“Huân, anh chúc em hạnh phúc đi.”

Nàng dùng ánh mắt cầu xin nhìn anh, anh không đành lòng cự tuyệt, cuối cùng anh gật đầu nói. “Tiểu Ngôn, anh chúc em vĩnh viễn hạnh phúc, cũng có thể tìm được tình yêu chân chính của đời mình.”

“Cảm ơn anh!” trong mắt Úc Ngôn hiện lên nước mắt. “Em cũng chúc anh hạnh phúc, cùng với người anh yêu, diện mạo tư thù.”

Dứt lời, nàng liếc nhìn Bắc Tề Lạc đang lạnh lẽo nhìn nàng.

“Huân, em có việc đi trước, nếu rảnh, hãy gọi điện cho em.”

Úc Ngôn chào tạm biệt Thiệu Huân, sau đó đi thẳng.

“Tiểu Ngôn...” Thiệu Huân định ngăn nàng lại, nhưng Bắc Tề Lạc lại túm lấy tay anh không cho anh đi.

“Ta sẽ đuổi theo nàng ấy, Thiệu Huân ngươi không cần lo lắng.”

“Lam tiên sinh.” Thiệu Huân nhìn chăm chú vào Lam Cảnh Ngạn.

“Ban nãy Úc Ngôn nói cũng đúng, nếu không yêu nhau mà lại miễn cưỡng kết hợp, sẽ chỉ làm cho đối phương càng thêm thống khổ. Nhưng giờ phút này...” Lam Cảnh Ngạn quay sang nhìn Bắc Tề Lạc, bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của hắn, y ngoài cảm giác đau lòng, cũng đã không còn sự cuồng nhiệt cố chấp bám lấy hắn nữa. Y quay lại đối mặt với Thiệu Huân, nói. “Ta sẽ cố gắng chủ động để Úc Ngôn nhận ta, sau đó cho đến khi chúng ta đã hoàn toàn chấp nhận đối phương, ta sẽ lại cầu hôn nàng. Ta không cần biết sẽ mất bao nhiêu thời gian, nhưng ta vẫn tin tưởng sẽ có một ngày như vậy, Vì chúng ta còn có một đứa con làm ràng buộc nữa.”

“Lam tiên sinh...”

“Được rồi, ta đuổi theo Úc Ngôn. Tái kiến. Còn nữa, chúc hai người hạnh phúc.”

Lam Cảnh Ngạn nói sau, quay đầu nhìn Bắc Tề Lạc một cái thật lâu, sau đó giống như dứt bỏ thứ gì đó, quay đầu rời đi.

“Lam tiên sinh...”

Nhìn thân ảnh hai người kia lần lượt biến mất, Thiệu Huân thật sự rất muốn đuổi theo, nhưng anh lại bị Bắc Tề Lạc ôm chặt vào trong ngực.

“Huân, ngoài ôm ấp của ta ra, ta không cho phép ngươi đi bất kì nơi nào khác nữa. Đừng lo lắng cho hai người họ nữa, chuyện của họ họ có thể tự giải quyết tốt lắm...”

Bắc Tề Lạc nỉ non bên tai anh, thanh âm dễ nghe, ngữ điệu ôn nhu, làm anh có cảm giác mình đang nằm trên một đám mây... phập phều không ngừng, nhưng lại im lặng thoải mái...

“Nhìn hai người bọn họ, ta cảm thấy hai người chúng ta ở cùng một chỗ chính là một tội lỗi...”

Thiệu Huân cúi thấp đầu, u buồn nói. Nhưng ngay sau đấy, mặt anh bị nâng lên, lời nói tiếu theo của anh đã nhanh chóng bị Bắc Tề Lạc nuốt vào trong bụng. Vì đang ở ngoài đường, Thiệu Huân rất sợ có người sẽ nhìn thấy, nên mới ra sức giãy dụa, lại không thể giãy ra nổi.

Đến khi Bắc Tề Lạc nguyện ý buông anh ra, hô hấp của anh đã không xong, thân thể nhũn ra tựa vào người hắn.

“Là thiên ý cũng được, là lỗi lầm sai trái cũng không sao, Huân, cả đời này ta cũng sẽ không buông người ra...”

“Nếu chúng ta cùng một chỗ, điểm đến cuối cùng là Địa ngục, thì ta cùng muốn mang người theo cùng, tuyệt đối sẽ không buông tay.”

Thiệu Huân mở to mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn, ánh mắt hắn thâm thúy của hắn, cảm nhận sự kiên quyết lộ ra từ giọng nói, từ hành động của hắn, hai tay anh cũng chậm rãi mà đưa lên ôm lấy hắn.

Không nói thêm gì, nhưng từ hành động của anh, cũng từ tận đáy lòng, anh đã biểu đạt sự chấp nhận.

Nếu không phải ông trời cho hai người gặp lại nhau, để hắn yêu anh, thì anh sẽ không phát hiện ra thứ tình yêu nấp kín trong tận đáy lòng của mình, cũng sẽ không như bây giờ, nguyện ý mất đi tất cả cũng muốn được ở bên cạnh hắn.

Nếu, đã là chuyện đã thực sự xảy ra, vậy thì anh sẽ chấp nhận mà ở bên hắn, đi yêu thương hắn, yêu con người xuất sắc đến mức làm cho người ta sợ hãi, lại quật cường cố chấp, đầy tính trẻ con này.

Anh sẽ dùng thời gian cả đời này đi yêu.

Vì anh thực sự đã bị đóa hoa xinh đẹp ăn thịt người này cắn nuốt, ngay cả linh hồn cũng không có cách nào lấy lại, thậm chí, chỉ có thể mãi mãi luôn yêu hắn...

Mãi mãi...

< hoàn=“”>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuc-nhan-hoa>